

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
369

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ τῶν Ἰνδῶν Ναῖρ

Γυναῖκες με πολλοὺς συζύγους
καὶ καλὺδες με πολλές πορτες

Μιά ἀπὸ τίς πρὶς περιέργους φυλὰς τῶν Ἰνδῶν εἶνε οἱ Ναῖρ, πού ζοῦν κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τοῦ Μαλαμπάρ, σὲ χωριότους καταυλισμούς, χωρὶς νὰ ἐρχοῦνται σ' ἐπικοινωνία με τοὺς ἄλλους Ἰθαγενεῖς, πού τοὺς περιφρονοῦν ὡς καὶ τοὺς Εὐρωπαίους. Τὰ παλὰ ἐθίμα τοὺς ἀλλωστε, ἀποκλείουν κάθε ἐπαφή.

Οἱ καταυλισμοὶ τῶν Ναῖρ χωρίζονται σὲ δύο τμήματα, πού βρίσκονται σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Στὸ ἓνα, πού εἶνε ἓνα εἶδος κοινοβίου ἢ στρατώνος, μένουσιν οἱ ἄνδρες. Τὸ δεύτερο τμήμα ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρὰς καλὺδες, ὅπου μένουσιν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Οἱ καλὺδες αὐτὲς δὲν ἔχουν κανένα παράθυρο. Ἀντιθέτως, ὅμως, οἱ τοῖχοι τοὺς εἶνε γεμάτοι πόρτες. Κάθε πόρτα ἀντιστοιχεῖ σ' ἓνα σύζυγο.

Κι' αὐτὸ γιὰτὶ κάθε γυναῖκα τῶν Ναῖρ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ πάρῃ τουλάχιστον τέσσερες συζύγους. Καθένας δὲ ἀπ' αὐτοὺς, προκειμένου νὰ γίνῃ δεκτός ὡς σύζυγος, ἀνοίγει μιὰ πόρτα στὴν καλὺδα, ὅπου μένει ἡ σύζυγός του. Ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ λοιπὸν δικαιούται νὰ μπαίνει μόνον αὐτός.

Ὅταν μιὰ νέα φθάσῃ σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων, φροντίζει μόνη της νὰ βρῇ ἓναν φίλο, πού γίνεται κατόπιν συζύγος της.

Ὁ πρῶτος αὐτὸς σύζυγος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ χτίσῃ μιὰ καλὺδα, ὅπου ἐγκαθίστα ἐκείνην πού προορίζεται γιὰ γυναῖκα του. Κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες εἶνε ἀπόλυτος κυρίαρχος καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀμφισβητήσῃ τὸ θῆσαυρό του. Ἀν θέλῃ, ἔχει τὸ δικαίωμά, μάλιστα, νὰ μείνῃ μερὰ στὴν καλὺδα τῆς γυναίκας του. Ὅταν περάσῃ, ὁ ὅμως, αὐτὸ τὸ τρίμηνο, ὀφείλει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ κοινόβιο τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ γυναῖκα τότε φροντίζει νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν συζύγων της. Οἱ τέσσερες πρώτοι εἶνε ὑποχρεωτικοί. Ἀν ὅμως θέλῃ, μπορεῖ νὰ μὴν σταμνησθῇ στὸν ἀριθμὸ αὐτὸ καὶ νὰ πανδρευθῇ καὶ ἄλλους ἀκόμη!

Ὁ πρῶτος γάμος κάθε γυναίκας συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα εἶδος ἱεροτελεστίας. Οἱ ἄλλοι γίνονται χωρὶς καμμία διαδιακασία. Οἱ νεόνυμφοι ὑποχρεοῦνται μόνον νὰ κάνουν μαζί τρεῖς φορές τὸ γυρο τοῦ χωριοῦ.

Ὅταν ἓνας σύζυγος θέλῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γυναῖκα του, πηγαίνει στὴν καλὺδα καὶ χτυπᾷ ἐν τῇ πόρτᾳ πού τὸν ἀνέκει. Ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μῇ κανένας ἄλλος. Οἱ πλουτοὶ αὐτοὶ σύζυγοι ἀφίχονται ἐξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πόρτα ἔναν ὑπὸ ἑστῆ, πού νὰ εἰσπορεύσῃ ἐκείνους πού θὰ ἐρχοῦνταν τυχόν κατόπιν οἱ... ἡ θεοὶ κατέκριναν τὴν ἔκλειψη πού δὲν ἔχουν ὑπέρθε, καρφώνουν τὸ μαχαίρι τοὺς σὲ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας τοὺς.

Κανένας σύζυγος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμείνῃ περισσότερο ἀπὸ ἓνα ἡμεροῦν κατὰ τὴν καλὺδα.

Κάθε ὁκτὴ ἡμέρες, ἡ οικοδόμοινα ἀνοίγει ὅλες τίς πόρτες τῆς καλὺδας της, τίς στολίζει με ὅλα λουλούδια καὶ ὑποδέχεται με ἐπισημοῦς ὅλους τοὺς συζύγους της, πού ἐρχονται φορτωμένοι με δῶρα.

Ἡ «δεξίωση» αὐτὴ διαρκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα. Οἱ σύζυγοι συμπουσιάζουν μαζί καὶ συναγωνίζονται μεταξύ τῶν ποῖος δὲ εὐχαρίστησιν καὶ θὰ περιποιηθῇ περισσότερο τὴν κοινὴν συζύγόν τους.

Καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους ὑποχρεοῦται νὰ σφραγίσῃ ἀνάλογα με τίς δυνατότητες του σὲ συντήρησι τῆς κοινῆς οἰκονομίας. Τὰ παιδιά πού γεννιῶνται ἀνήκουν ὅλα στὴν μητέρα. Τὰ παῖδιά πού γεννιῶνται ἀπὸ ἄνδρα νὰ ἀναζητηθῇ ἡ πατρὸς τῶν... Ὁ δόκτωρ Ζάφ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε αὐτὰ τὰ παρᾶνα μὴ τῶν Ναῖρ, λέει ὅτι ἡ λέξις «πατέρα» εἶνε ὁλόκληρη ἀγνωστὴ σ' αὐτοὺς. Ὅταν τοὺς ρώτησε ποῖος ἦταν ὁ πατέρας ἐνὸς παιδιοῦ, τὸν κῆρυαν σὲ μὴν καταλάβαιναν τί τοὺς ἔλεγε καὶ περιφρονῶντο νὰ τοῦ δεῖξουν τὴν γυναῖκα πού τὸ εἶχε γεννήσει.

Ἀντιθέτως, ὁ δόκτωρ Ζάφ βρῆκε στοὺς Ναῖρ λέξεις παρεμφερεῖς με τὸ «θεῖος», «θεία», «ἀδελφός», «ἀδελφή» κτλ.

Κατὰ τὸν ἴδιο περιεργὸν τρόπο κανονίζεται καὶ ἡ κληρονομικὴ διαδοχὴ στοὺς Ναῖρ. Ὅταν πεθαινῇ ἓνας ἀπὸ τοὺς συζύγους, ὁλόκληρη ἡ περιουσία του πηγαίνει στὴν γυναῖκα του, εἴτε ἔχει ἀποκτήσῃ παιδιά μαζί της, εἴτε ὄχι. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας, τὰ παιδιά μοιράζονται ὅλη τὴν περιουσία τῆς μητέρας ὡς ἴσα μερίδια. Ἐάν μιὰ γυναῖκα πεθάνῃ ἀπὸ τοὺς συζύγους της, οἱ τελευταῖοι φροντίζουν νὰ δώσουν μιὰ ἡ περισσότερο συζύγους, πού ἀναλαμβάνουν τὴν συντήρησιν τῶν παιδιῶν τῆς πρώτης.

Κατὰ τὸν δόκτωρ Ζάφ, τὰ περιέργα αὐτὰ ἐθίμα ἔχουν ἓνα καλὸ ἀποτέλεσμα: ἡ ἀνεπίκνητος εἶνε ὁλόκληρη ἀγνωστὴ στοὺς Ναῖρ. Ἀγνοοῦν ἐπίσης τὴν ὁ ἔρως εἶνε γι' αὐτοὺς ἓνα πολὺ ἐφήμερο αἶσθημα, πού ἐκδηλοῦται κατὰ τὴν πρώτη ἐκλογὴν συζύγου ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Καὶ τότε ὅμως δὲν εἶνε μεγάλη ἐντασι καὶ οὐδὲν πολὺ στυγνόν. Οἱ κατοπινὲς ἐκλογὲς συζύγων γίνονται κυρίως ἀπὸ συμπῆρον, γιὰτὶ κάθε γυναῖκα ἔχει τὴν εὐθὺν τὸν οπιτιῶν της καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ σφοντίσῃ γιὰ τὴν συντήρησιν τῶν παιδιῶν της, διαλέγοντας τοὺς συζύγους της ἀνάμεσα στοὺς πρὶς πλουσιότους ἄνδρες τῆς φυλῆς.

Ἡ Ντολορὲς ἐκδικεῖται...

Περὶπετιῶδες διήγῃ μο

«Μίστερ Χένρυ Τζ. Ρέντον». Τὰ μάτια τοῦ καμαρότου Ἰσγουὶκ καρφώθηκαν ἐπὶ μόνον σὸν ὄνομα αὐτό. Ἦταν γραμμένο στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν τὸν διαμερισμάτος του, πού τοῦ παρέδωσε ὁ ἀρχικαμαρότος τοῦ ὑπερωκεανίου «Κρέσγουουλντ», μόλις ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὴ Γλασκῶδη.

Μάντεψε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού μοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ πού εἶχε γίνῃ ὁ αἴτιος νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ του καὶ νὰ καταστήσῃ καμαρότος. Κι' ὅταν σὲ λίγο τὸν ἀντίκρουσε, βεβαίωθηκε ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος.

Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀμέσως, ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου καὶ νὰ ὑποστῇ κατόπιν ὅλες τίς συνέπειες. Μὰ καθὼς τὸν κύτταξε προσεκτικὰ, συλλογίσθηκε ἕναν ἄλλο τρόπο ἐκδίκησης. Μ' αὐτὸν ὄχι μόνον δὲν θὰ κινδύνευε νὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ θὰ ἐξέγαινε καὶ ὠφελημένος...

Ὁ Μίστερ Ρέντον δὲν τὸν γνώρισε. Πῶς ἦταν δυνατόν, ἄλλωστε, νὰ ὑποψιασθῇ, ὅτι, κατὰ ἀπὸ τὴν ταπεινὴ στολή τοῦ καμαρότου, τὸν δασὺ μουστάκι κρυβόταν ὁ κομψὸς καὶ εὐθυστος νέος, πού εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε σὺ τὸ Λονδίνο, ὡς ἐκκεκτὸ δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως.

Ἄ! ἡ ἐποχὴ ἐκείνη!... Ὁ Ρέντον τότε εἶχε ἓνα θεατρικὸ πρακτορεῖο. Εἶχε γνωρίσει με τὸν Ἰσγουὶκ στὰ παρασκηνία κάποιου θεάτρου τοῦ Γουέστ ἔντ. Καὶ ἔτσι νὰ ἐρωτεύθῃ τὴν ἴδια γυναῖκα, τὴ γοητευτικὴ Ντολορὲς Μάιν, μιὰ ἀπὸ τίς πρωταγωνίστριες τοῦ θεάτρου. Οἱ δύο νέοι ἐμοιάζαν καταπληκτικὰ ὁ ἓνας με τὸν ἄλλο, σὰ νὰ ἦσαν ἱδρυοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἡ Ντολορὲς δὲν ἤξερε ποῖον νὰ διαλέξῃ.

Ἀλλὰ ὁ Ρέντον πρὶς ἀποφασιστικῶς, ἐπρότεινε στὴν Ντολορὲς νὰ τὴν παντρευθῇ. Κι' ἓνα βράδυ εἶνε ἐξαφνικὰ ὁ γάμος τοὺς καὶ ἐφυγαν ἀμέσως γιὰ νὰ περάσουν μακριὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος...

Τὸ γεγονός ἐκεῖνο συνέτριψε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰσγουὶκ. Δὲν ὑπόρεσε νὰ ἐκταπείσῃ πέννα σὺ χέρι του. Τὸ Λονδίνο τοῦ ἦταν ἀνυπόφορο! Κι' ἐφύγε τότε γιὰ τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

Πέρασε ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, πού μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, ὡς ὅπου κατέληξε καμαρότος σὺ ὑπερωκεανίου «Κρέσγουουλντ».

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Ντολορὲς εἶχε σθῆσαι πιά ἐντέλως. Ὅχι ὅμως καὶ τὸ μῖσος του γιὰ τὸ Χένρυ Ρέντον!...

Εἶχαν τὴν ἴδια κορμοστασιά, ὁμοίωχρωμα μάτια καὶ μαλλιά καὶ τὸ ἴδιο «προφίλ». Ἀλλὰ τὸ μουστάκι τοῦ Ἰσγουὶκ καὶ τὰ μαγουλάκια πού φοροῦσε τώρα ὁ Ρέντον, ἐκρύβαν αὐτὴν τὴν ἐκπληκτικὴν τοὺς ὁμοιότητα.

Ὁ Ἰσγουὶκ εἶχε ἀποφασίσει νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν του, τὴν προτελευταία ἡμέρα τοῦ ταξειδιοῦ.

Ὁ Ἰσγουὶκ ἐξακρίβωσε, ὅτι ὁ Ρέντον ἔσπεκε πολὺ καλὰ οἰκονομικῶς. Εἶχε μαζί του πενήντα χιλιάδες δολάρια σὲ χαρτονομίσματα καὶ ἓνα τεῶς δέκα χιλιάδων λιρῶν, γιὰ κάποια τράπεζα τῆς Γλασκῶδης. Ἐπίσης εἶχε καὶ μιὰ πλουσιωτάτη γκαρνταρόμπα.

Τὸ βράδυ τῆς προτελευταίας ἡμέρας τοῦ ταξειδιοῦ, ὁ Ἰσγουὶκ ὑστερ' ἀπὸ τὸ δειπνὸν ὤρισε καλὰ τὸ μουστάκι του κι' ἐπρώτως κρυφὰ μέσα στὴν καμπίνα τοῦ Ρέντον. Στάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἐπείριψε...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ρέντον ἀνοίξε τὴν πόρτα, προχώρησε μέσα κι' ἔκανε νὰ στρίψῃ τὸ διακόπτη τοῦ ηλεκτρικοῦ. Τότε χύμηξε πάνω του ὁ Ἰσγουὶκ καὶ με τὸ ὅπλο πού εἶχε διαλέξει—ἓν στρογγυλὸ σίδερο μακροῦ πενήντα πόντους—τὸν χτύπησε πολλὰς φορές με λύσσα σὺ κεφάλι.

Ὁ ἄλλος σωρίσθηκε κατὰ γῆς χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸν παραμικρὸ στεναγμὸ ἀπὸ τὸ στόμα του. Ψύχραιμος καὶ με μεγάλη προσοχὴ ὁ πρῶτος πῆρε τὰ μαλλιά καὶ ὁ ἄλλος βρῆκε στὶς στέπες τοῦ θομάτος του. Ἐπείτα, ἀνοίξε τὸ εὐρύχωρο «φινεστρίν» τῆς καμπίνας, σήκωσε τὸ πῶμα τοῦ Ρέντον, τὸ πέραςε ἐξω καὶ τὸ ἔθηκε νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα.

Ὅταν τελείωσε ἡ διαδιακασία ἐκείνη, βεβαίωθηκε προσεκτικὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν αἱματὰ πουθενά, οὔτε ἀπάνω του, οὔτε σὺ πᾶντα. Γδύθηκε τότε ἐντελῶς καὶ πέταξε τὰ ἐσώρουχά του καὶ τὸ φοινικὶ τῆς στολῆς του ὅμως τὴν ἔκαμε ἓνα καλὸ ἔργο. Τὴν στολὴν τοῦ καμαρότου, βγῆκε ἐξω καὶ ἔθηκε σὺ τὸ μπῶρο τοῦ Χένρυ Ρέντον. Κι' ἐνὸς ἀσυνήθους τοῦ πλοιοῦ τοῦ περνοῦσε τίς χειρὸς ἐξω, ἀκούσε τὴ φωνή του, σὰν σὲ δεινὸν, νὰ τοῦ λῆι εἰρωνικά:—

Ὁ Ἰσγουὶκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Δὲν μποροῦσε νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια, νὰ ἀπολογισθῇ δηλαδὴ τὸ... ἄλλο ἐγκλήμα του! Ἦταν καταδικασμένος νὰ ὑποστῇ τὴ μοῖρα τοῦ Χένρυ Ρέντον.

Κι' ἐνὸς ἀσυνήθους τοῦ πλοιοῦ τοῦ περνοῦσε τίς χειρὸς ἐξω, ἀκούσε τὴ φωνή του, σὰν σὲ δεινὸν, νὰ τοῦ λῆι εἰρωνικά:—

Βλέπεις; Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴ Ντολορὲς; Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τώρα σὲ στέλνει στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα!...

Ἦταν αἱματὰ πουθενά, οὔτε ἀπάνω του, οὔτε σὺ πᾶντα. Γδύθηκε τότε ἐντελῶς καὶ πέταξε τὰ ἐσώρουχά του καὶ τὸ φοινικὶ τῆς στολῆς του ὅμως τὴν ἔκαμε ἓνα καλὸ ἔργο. Τὴν στολὴν τοῦ καμαρότου, βγῆκε ἐξω καὶ ἔθηκε σὺ τὸ μπῶρο τοῦ Χένρυ Ρέντον. Κι' ἐνὸς ἀσυνήθους τοῦ πλοιοῦ τοῦ περνοῦσε τίς χειρὸς ἐξω, ἀκούσε τὴ φωνή του, σὰν σὲ δεινὸν, νὰ τοῦ λῆι εἰρωνικά:—

Βλέπεις; Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴ Ντολορὲς; Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τώρα σὲ στέλνει στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα!...

Ὁ Μίστερ Χένρυ Τζ. Ρέντον. Τὰ μάτια τοῦ καμαρότου Ἰσγουὶκ καρφώθηκαν ἐπὶ μόνον σὸν ὄνομα αὐτό. Ἦταν γραμμένο στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν τὸν διαμερισμάτος του, πού τοῦ παρέδωσε ὁ ἀρχικαμαρότος τοῦ ὑπερωκεανίου «Κρέσγουουλντ», μόλις ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὴ Γλασκῶδη.

Μάντεψε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού μοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ πού εἶχε γίνῃ ὁ αἴτιος νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ του καὶ νὰ καταστήσῃ καμαρότος. Κι' ὅταν σὲ λίγο τὸν ἀντίκρουσε, βεβαίωθηκε ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος.

Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀμέσως, ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου καὶ νὰ ὑποστῇ κατόπιν ὅλες τίς συνέπειες. Μὰ καθὼς τὸν κύτταξε προσεκτικὰ, συλλογίσθηκε ἕναν ἄλλο τρόπο ἐκδίκησης. Μ' αὐτὸν ὄχι μόνον δὲν θὰ κινδύνευε νὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ θὰ ἐξέγαινε καὶ ὠφελημένος...

Ὁ Μίστερ Ρέντον δὲν τὸν γνώρισε. Πῶς ἦταν δυνατόν, ἄλλωστε, νὰ ὑποψιασθῇ, ὅτι, κατὰ ἀπὸ τὴν ταπεινὴ στολή τοῦ καμαρότου, τὸν δασὺ μουστάκι κρυβόταν ὁ κομψὸς καὶ εὐθυστος νέος, πού εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε σὺ τὸ Λονδίνο, ὡς ἐκκεκτὸ δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως.

Ἄ! ἡ ἐποχὴ ἐκείνη!... Ὁ Ρέντον τότε εἶχε ἓνα θεατρικὸ πρακτορεῖο. Εἶχε γνωρίσει με τὸν Ἰσγουὶκ στὰ παρασκηνία κάποιου θεάτρου τοῦ Γουέστ ἔντ. Καὶ ἔτσι νὰ ἐρωτεύθῃ τὴν ἴδια γυναῖκα, τὴ γοητευτικὴ Ντολορὲς Μάιν, μιὰ ἀπὸ τίς πρωταγωνίστριες τοῦ θεάτρου. Οἱ δύο νέοι ἐμοιάζαν καταπληκτικὰ ὁ ἓνας με τὸν ἄλλο, σὰ νὰ ἦσαν ἱδρυοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἡ Ντολορὲς δὲν ἤξερε ποῖον νὰ διαλέξῃ.

Ἀλλὰ ὁ Ρέντον πρὶς ἀποφασιστικῶς, ἐπρότεινε στὴν Ντολορὲς νὰ τὴν παντρευθῇ. Κι' ἓνα βράδυ εἶνε ἐξαφνικὰ ὁ γάμος τοὺς καὶ ἐφυγαν ἀμέσως γιὰ νὰ περάσουν μακριὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος...

Τὸ γεγονός ἐκεῖνο συνέτριψε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰσγουὶκ. Δὲν ὑπόρεσε νὰ ἐκταπείσῃ πέννα σὺ χέρι του. Τὸ Λονδίνο τοῦ ἦταν ἀνυπόφορο! Κι' ἐφύγε τότε γιὰ τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

Πέρασε ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, πού μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, ὡς ὅπου κατέληξε καμαρότος σὺ ὑπερωκεανίου «Κρέσγουουλντ».

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Ντολορὲς εἶχε σθῆσαι πιά ἐντέλως. Ὅχι ὅμως καὶ τὸ μῖσος του γιὰ τὸ Χένρυ Ρέντον!...

Εἶχαν τὴν ἴδια κορμοστασιά, ὁμοίωχρωμα μάτια καὶ μαλλιά καὶ τὸ ἴδιο «προφίλ». Ἀλλὰ τὸ μουστάκι τοῦ Ἰσγουὶκ καὶ τὰ μαγουλάκια πού φοροῦσε τώρα ὁ Ρέντον, ἐκρύβαν αὐτὴν τὴν ἐκπληκτικὴν τοὺς ὁμοιότητα.

Ὁ Ἰσγουὶκ εἶχε ἀποφασίσει νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν του, τὴν προτελευταία ἡμέρα τοῦ ταξειδιοῦ.

Ὁ Ἰσγουὶκ ἐξακρίβωσε, ὅτι ὁ Ρέντον ἔσπεκε πολὺ καλὰ οἰκονομικῶς. Εἶχε μαζί του πενήντα χιλιάδες δολάρια σὲ χαρτονομίσματα καὶ ἓνα τεῶς δέκα χιλιάδων λιρῶν, γιὰ κάποια τράπεζα τῆς Γλασκῶδης. Ἐπίσης εἶχε καὶ μιὰ πλουσιωτάτη γκαρνταρόμπα.

Τὸ βράδυ τῆς προτελευταίας ἡμέρας τοῦ ταξειδιοῦ, ὁ Ἰσγουὶκ ὑστερ' ἀπὸ τὸ δειπνὸν ὤρισε καλὰ τὸ μουστάκι του κι' ἐπρώτως κρυφὰ μέσα στὴν καμπίνα τοῦ Ρέντον. Στάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἐπείριψε...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ρέντον ἀνοίξε τὴν πόρτα, προχώρησε μέσα κι' ἔκανε νὰ στρίψῃ τὸ διακόπτη τοῦ ηλεκτρικοῦ. Τότε χύμηξε πάνω του ὁ Ἰσγουὶκ καὶ με τὸ ὅπλο πού εἶχε διαλέξει—ἓν στρογγυλὸ σίδερο μακροῦ πενήντα πόντους—τὸν χτύπησε πολλὰς φορές με λύσσα σὺ κεφάλι.

Ὁ ἄλλος σωρίσθηκε κατὰ γῆς χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸν παραμικρὸ στεναγμὸ ἀπὸ τὸ στόμα του. Ψύχραιμος καὶ με μεγάλη προσοχὴ ὁ πρῶτος πῆρε τὰ μαλλιά καὶ ὁ ἄλλος βρῆκε στὶς στέπες τοῦ θομάτος του. Ἐπείτα, ἀνοίξε τὸ εὐρύχωρο «φινεστρίν» τῆς καμπίνας, σήκωσε τὸ πῶμα τοῦ Ρέντον, τὸ πέραςε ἐξω καὶ τὸ ἔθηκε νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα.

Ὅταν τελείωσε ἡ διαδιακασία ἐκείνη, βεβαίωθηκε προσεκτικὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν αἱματὰ πουθενά, οὔτε ἀπάνω του, οὔτε σὺ πᾶντα. Γδύθηκε τότε ἐντελῶς καὶ πέταξε τὰ ἐσώρουχά του καὶ τὸ φοινικὶ τῆς στολῆς του ὅμως τὴν ἔκαμε ἓνα καλὸ ἔργο. Τὴν στολὴν τοῦ καμαρότου, βγῆκε ἐξω καὶ ἔθηκε σὺ τὸ μπῶρο τοῦ Χένρυ Ρέντον. Κι' ἐνὸς ἀσυνήθους τοῦ πλοιοῦ τοῦ περνοῦσε τίς χειρὸς ἐξω, ἀκούσε τὴ φωνή του, σὰν σὲ δεινὸν, νὰ τοῦ λῆι εἰρωνικά:—

Βλέπεις; Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴ Ντολορὲς; Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τώρα σὲ στέλνει στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα!...

Ὁ Μίστερ Χένρυ Τζ. Ρέντον. Τὰ μάτια τοῦ καμαρότου Ἰσγουὶκ καρφώθηκαν ἐπὶ μόνον σὸν ὄνομα αὐτό. Ἦταν γραμμένο στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν τὸν διαμερισμάτος του, πού τοῦ παρέδωσε ὁ ἀρχικαμαρότος τοῦ ὑπερωκεανίου «Κρέσγουουλντ», μόλις ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὴ Γλασκῶδη.

Μάντεψε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού μοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ πού εἶχε γίνῃ ὁ αἴτιος νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ του καὶ νὰ καταστήσῃ καμαρότος. Κι' ὅταν σὲ λίγο τὸν ἀντίκρουσε, βεβαίωθηκε ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος.

Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀμέσως, ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου καὶ νὰ ὑποστῇ κατόπιν ὅλες τίς συνέπειες. Μὰ καθὼς τὸν κύτταξε προσεκτικὰ, συλλογίσθηκε ἕναν ἄλλο τρόπο ἐκδίκησης. Μ' αὐτὸν ὄχι μόνον δὲν θὰ κινδύνευε νὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ θὰ ἐξέγαινε καὶ ὠφελημένος...

Ὁ Μίστερ Ρέντον δὲν τὸν γνώρισε. Πῶς ἦταν δυνατόν, ἄλλωστε, νὰ ὑποψιασθῇ, ὅτι, κατὰ ἀπὸ τὴν ταπεινὴ στολή τοῦ καμαρότου, τὸν δασὺ μουστάκι κρυβόταν ὁ κομψὸς καὶ εὐθυστος νέος, πού εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε σὺ τὸ Λονδίνο, ὡς ἐκκεκτὸ δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως.

Ἄ! ἡ ἐποχὴ ἐκείνη!... Ὁ Ρέντον τότε εἶχε ἓνα θεατρικὸ πρακτορεῖο. Εἶχε γνωρίσει με τὸν Ἰσγουὶκ στὰ παρασκηνία κάποιου θεάτρου τοῦ Γουέστ ἔντ. Καὶ ἔτσι νὰ ἐρωτεύθῃ τὴν ἴδια γυναῖκα, τὴ γοητευτικὴ Ντολορὲς Μάιν, μιὰ ἀπὸ τίς πρωταγωνίστριες τοῦ θεάτρου. Οἱ δύο νέοι ἐμοιάζαν καταπληκτικὰ ὁ ἓνας με τὸν ἄλλο, σὰ νὰ ἦσαν ἱδρυοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἡ Ντολορὲς δὲν ἤξερε ποῖον νὰ διαλέξῃ.

Ἀλλὰ ὁ Ρέντον πρὶς ἀποφασιστικῶς, ἐπρότεινε στὴν Ντολορὲς νὰ τὴν παντρευθῇ. Κι' ἓνα βράδυ εἶνε ἐξαφνικὰ ὁ γάμος τοὺς καὶ ἐφυγαν ἀμέσως γιὰ νὰ περάσουν μακριὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος...

Τὸ γεγονός ἐκεῖνο συνέτριψε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰσγουὶκ. Δὲν ὑπόρεσε νὰ ἐκταπείσῃ πέννα σὺ χέρι του. Τὸ Λονδίνο τοῦ ἦταν ἀνυπόφορο! Κι' ἐφύγε τότε γιὰ τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

Πέρασε ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, πού μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, ὡς ὅπου κατέληξε καμαρότος σὺ ὑπερωκεανίου «Κρέσγουουλντ».

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Ντολορὲς εἶχε σθῆσαι πιά ἐντέλως. Ὅχι ὅμως καὶ τὸ μῖσος του γιὰ τὸ Χένρυ Ρέντον!...

Εἶχαν τὴν ἴδια κορμοστασιά, ὁμοίωχρωμα μάτια καὶ μαλλιά καὶ τὸ ἴδιο «προφίλ». Ἀλλὰ τὸ μουστάκι τοῦ Ἰσγουὶκ καὶ τὰ μαγουλάκια πού φοροῦσε τώρα ὁ Ρέντον, ἐκρύβαν αὐτὴν τὴν ἐκπληκτικὴν τοὺς ὁ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ...

«Ο ήχος του παλμού του κουκουλιού δέσφαισε ξαφνικά την άπειρη σιωπή του εξοχικού εκείνου τοπίου. Μια νέα γυναίκα, λεπτή και ώμορη, τραβούσε σπορμωδικά το σχοινί του. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα, μέσα απ' την καγκελόπορτα, στο κτίριο του μοναστηριού που υψωνόταν στο βάθος της έρημης δένδρσοιχίας. Τα γόνατά της λυγίζαν. Γαντζώθηκε απ' τα κάγκελλα, για να μην πέσει.

— Περάστε μέσα, αδελφέ! πρόφερε μια φωνή καθαρή και γλυκεία.

Η Μαρίνα είδε μια μοναχή, που την κτύπησε, με καλωσύνη. Την φίλεσε, με την πασπα απ' το χέρι, να την οδηγήσει, σαν να ήταν κοριτσάκι σ' ένα δωμάτιο.

Εκεί η Μαρίνα της άνοιξε την καρδιά της μ' εμπιστοσύνη, έκμυστρεύθηκε το δράμα της.

Είχε αγαπήσει μ' όλη τη φλόγα της νεανικής ζωής της. Ο λατρευτός της Λιονέλ της φαινόταν πλάσμα ανώτερο... Ξαφνικά όμως, η φώδερη απόκαμψη την συνέντευξε!

— Πάνε τώρα λίγες μέρες, συνέχισε, που έπρόκειτο ναρθούμε μαζί στο εξοχικό σπίτι, κι εγώ, που έχωμε εδώ, στην αντίκρουση όλη της λιμνής. Την τελευταία ώρα όμως, μου είπε ότι κάποιες επείγουσες δουλειές τον έμπόδιζαν να με συνοδεύσει αμέσως, κι' ότι έπρεπε να φύγει για μια λουτρόπολη... όπου ήθερα πως θαδρίσκε μόνον άλλην, μια γυναίκα με μορφή αμωρφική! Όταν μου ζήτησε να του ετοιμάσω τη βαλίτσα του, ένοιωσα κάτι να μου δαγκώνει την καρδιά. Άντιστάθη, αλλά να πιστώσω της υποψίες μου! Ετοιμάσα τη βαλίτσα του, με στοργική φροντίδα, όπως πάντα.

Σήμερα όμως, έμαθα την προδοσία του! Και μου φάνηκε πια όλα στον κόσμο ψεύτικα, άπατλά. Είδα από μα-

στήνει πανίδα... μουρμούριζε εκείνη, σκεπάζοντας με τρόπο το πρόσωπό της.

Τα ξεμερώματα, η Μαρίνα ήταν λίγο πιο ήσυχη. Σε λίγο, έφτασε η αδελφή 'Αγάθη, μαζί με το γέρο γιατρό του μοναστηριού, ο οποίος εξέτασε την άρρωστη και δήλωσε: — Είναι ένας νευρικός πυρετός. Χρειάζεται αμέσως μια κατάλληλη κόβρα: αέρα, υπερίσχυση κι' ανάπαυση.

Αφού τον συνόδευσε ως την πόρτα, η αδελφή 'Αγάθη ξαναγύρισε κι' είπε στη Μαρίνα: — Αναπαύσου ήσυχα, αδελφή μου. Σήμερα ο κανονισμός δεν ισχύει για σένα. Το άπαιτεί η ύγεια σου... Θ' αφήσω ανοιχτή τη μικρή πόρτα του κήπου. Μπορείς να βγεις, όταν διορθωθεί ο καιρός και σου το επιτρέψουν οι δυνάμεις σου.

Η Μαρίνα είχε πάρει πια την απόφασή της. Άγαπούσε τηρελλά το Λιονέλ... Είχε παλέψει πολύ, αλλά ο έρωας την είχε νικήσει.

Άργα το βράδυ, βγήκε απ' το μοναστήρι και γλύστρησε ως την καγκελόπορτα. Η βροχή, που έπετε τώρα ραγδαία, τη μούσκεψε ως το κόκκαλο. Κι' όμως περίμενε, περίμενε το Λιονέλ... Το ρολόι του μοναστηριού γτύπησε 9... Έπειτα 10. Η Μαρίνα, τρέμοντας σύγκορη, έψαχνε με τα μάτια της το σκοτάδι, που το έσχιζαν κάθε τόσο οι αστραπές.

Ξαφνικά άκουσε φωνές κι' είδε μερικούς ανθρώπους με μουσαμάδες και με φανάρια να τρέχουν προς την αντίκρουση λιμνής. Ένα άδριστο προαίσθημα την έσπρωξε να τους ακολουθήσει. Άλλα δεν κατάρθωσε ν' ανοίξει την καγκελόπορτα.

Πήγαινε να τρελλαθεί! Ηθελε να βγύ, να βγύ με κάθε τρόπο.

Σε λίγο, οι άνθρωποι με τους μουσαμάδες ξαναγύρισαν, κρατώντας ένα βαρύ φορτίο. Σταμάτησαν έξω απ' το μοναστήρι. Η Μαρίνα χτύπησε, σπυρπιζόμενη, το κουδούνισμα.

— Έτρεξαν τρεις μοναχές, κρατώντας ένα άναμμένο φανάρι. Η αδελφή 'Αγάθη άνοιξε την καγκελόπορτα.

Αυτός ο δυστυχισμένος θέλησε να περάσει τη λιμνή της ελπίδας, απ' τους άνδρες. Η βαρύνουσα του έγινε χίλια κομμάτια... Τον βρήκαμε ανάμεσα στους βράχους. Πιστεύω πως δεν ανασάνει πια.

Η Μαρίνα πλησίασε κι' έσκυψε πάνω απ' το φορτίο. Τα μάτια της γούρλωσαν ξαφνικά κι' ένα βραχνό ουρλιασμα βγήκε απ' τα χείλη της.

— Ο Λιονέλ!... τραύλισε και σωριάστηκε κάτω.

Η αδελφή 'Αγάθη έσκυψε, την άνασκήσας, άγγιξε το μέτωπό της, τα χείλια της. — Επειτα σταυροκόπηθηκε και της έκλεισε τα μάτια, που είχαν σβήσει για πάντα.

Τώρα ο άνεμος και τ' αστραποβρόντα είχαν σταματήσει. Μέσα στη σιγή της βροχής, ακουγόταν μόνο η προσευχή, που μουρμούριζαν οι τρεις μοναχές...

Π. ΑΡΙΕΛ

Την ώρα του τοκετού

Απ' τις παρατηρήσεις που έγιναν από μια επιτροπή ψυχολόγων σε πολυάριθμες γυναίκες, κατά την ώρα του τοκετού, εξακριβώθηκαν τα εξής: Οι Άρσίνες προσεύχονται δυνατά, στις κρίσιμες αυτές στιγμές. Οι Ιταλίδες βλαστημούν. Οι Έσθαιες φωνάζουν τη μητέρα τους. Ελάχιστες γυναίκες φωνάζουν τους συζύγους των. Καμιά δεν φωνάζει τον πατέρα της.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ έφευρέσεις

Για να γίνεται πιο άνετη η ζωή

Τα προνόμια εύρεσιτεχνίας, που χορηγούνται κάθε μήνα απ' το Αμερικανικό Κρατικό Γραφείο των Ηνωμένων Πολιτειών, ανέρχονται όπως κι' άλλοτε γράψαμε σε πολλές χιλιάδες. Άλλα απ' αυτά δίδονται για σοβαρές έφευρέσεις βιομηχανικών τελειοποιήσεων, μηχανημάτων, κλπ. Άλλα άφορούν... άρλουμπες ή άκρηστους εξώφρενισμούς. Σε μια τρίτη τάξη κατηγορία, την πολυαριθμότερη ίσως, βρίσκονται οι μικρές έπινοήσεις που έρχονται να κάμνουν πιο ευχάριστη και πιο άνετη την καθημερινή ζωή ή να διευκολύνουν διάφορες εργασίες.

Τέτοιες είναι οι έφευρέσεις που θ' άναφέρουμε εδώ — μερικές από τις πολλές που κατεχωρήθηκαν στα βιβλία του Γραφείου Προνομιών Εύρεσιτεχνίας κατά τον περασμένο μήνα:

Ένα καθρεφτάκι για οδοντοιατρούς, που έχει την ιδιότητα να μη θολώνει με την άναπνοή.

Μία μικρή φορητή λάμπα υπεριωδίου ακτίνων, που ζυγίζει μόνον λίγα γραμμάκια, μαζί με τον αντανακλαστικό καθρεφτή της. Εφαρμόζεται σε οποιοδήποτε κοινό ηλεκτρικό ντουί κι' παράγει υπεριώδεις ακτίνες, οι οποίες, σε 5 λεπτά της ώρας και από απόσταση 50 πόντων, μαυρίζουν την επιδερμίδα όσο κορινθιά μεσημέρι.

Ένα γαλακτωμα λαδιού, βαρύτερο από το νερό, που αποτελεί σπουδαίο νέο όπλο κατά των κουνουπιών. Σκορπίζεται πάνω στο νερό, σκοτώνει όσα κουνουπια βρίσκονται στην επιφάνεια, έπειτα κατεβαίνει σιγά σιγά προς τον φέτο των.

Ένα καρτί (παροσμινέ) μοναδικό στο είδος του, στερεό, αδιάβροχο, μαρουν να ξεκολληθούν μ' αυτό τα έπιπλα, να γυαλισθούν τα πατώματα και τα όχημα, να πλυθούν τα πιάτα.

Το καρτί απορροφά όλη τη σκόνη και το λίπος. Μετά την εργασία δέ, μπορεί να πλυθεί και να χρησιμοποιηθεί από τρία κομμάτια, που μπορούν να χωρισθούν μεταξύ τους, για να γίνεται ευκολότερο το γύρισμα κι' ο αερισμός τους.

Ένα δοχείο σκουπιδιών, με τρύπες στον πυθμένα και στο σκέπασμα, για να κυκλοφορεί στο εσωτερικό του ο αέρας και να στεγνώνει τα σκουπίδια, ενώ συνεχώς το άεριο που παράγεται συνεχώς από ένα κομμάτι με ώριμο ούρα, εξουδετερώνει τη

Μία άτομική πτητική μηχανή, είδος ελικοπτερου, με δικλινύριο μοτέρ 20 ίππων, προσαρμοσμένο στο πίσω μέρος της. Έχει έγκριση απ' την άεροπορική υπηρεσία ως πειραματικός τύπος άεροσκάφους.

Μία άλατιέρα, που βγάζει κάθε φορά άρισμένη ποσότητα άλατος και περιού, όση χρειάζεται για ένα πιάτο φαγητού.

Βουλύματα των αυτιών από ειδική ούα, που κανονίζονται έτσι ώστε να άκούη κανείς περισσότερους ή λιγότερους έξωτερικούς θορύβους. Χρησιμοποιούνται τώρα για να προστατεύουν τους πυροβολητές απ' τους κρότους των κανονιών και για να προλαμβάνουν την κόπωση και τα άτυχήματα που προκαλεί ο θόρυβος μέσα στα πολεμικά εργοστάσια. Πολύ γρήγορα όμως θα διατεθούν στο εμπόριο, για να τ' άρκευσε συνολικά. Το περίεργο είναι ότι τα βουλύματα αυτά δεν φέρνουν καμιά δυσκολία στην κανονική συνομιλία.

Ένας φακός φωτογραφικής μηχανής μεγέθους 1,20 μέτρου, με τον οποίο παίρνονται καθαρές φωτογραφίες από απόσταση 16 χιλιομέτρων.

Σαπούνια διακοσμημένα με την εικόνα του πελάτου, των μελών της οικογένειάς του ή του σπιτιού του. Η εικόνα αυτή διατηρείται ως ότου λυθούν όλα τα σαπούνια.

Μία στολή μπαμπακερή, για στρατιωτική χρήση, που είναι τελείως αδιάβροχη, αλλά συνεχώς δεν παρεμποδίζει καθόλου την άδολη διαπονή του σώματος και την εξέλιξη του ιδρώτος.

Παρατηρήσεις

Προχωρούμε πάρα κάτω...
— Τ' είναι τούτο τό... κενόν;
— Ένα μέρος που καλείται... άγορά τών 'Αθηνών!
— Άγορά σας;
— Ναί, βεβαίως! Άγορά... έρημική, που μονάχα δυο καρότα της άπέμειναν για σήμα και νομίζεις ότι «βόμβα» έχει πέσει «άτομική» κι' έχει γίνει... Χιροσίμα!

Την όδο του Σοφοκλέους, την όδο του μυστηρίου και του Χρηματιστηρίου θα περνούσαμε κατόπιν. Και σαν ξένοι, διαβασμένοι και στα περί τραγωδίας άρκετά μεμυημένοι, θα μιλούσαν φυσικά, για τούτο Σοφοκλή την τέχνη και για έργα κλασσικά.

Θα σχολίαζαν ποιός ήταν ο μεγάλος τραγώδης και θα έξηγούσα ότι κι' η δική του η όδος τον καιρόν αυτόν ίδις. Έχει γίνει για τόν κόσμο, Σοφοκλέους... τραγωδία!

1
Ένοι παρατηρηται μας ήρθαν κι' έφυγαν ξανά, την κατάντια μας να δούνε και τα τόσα μας δεινά. Δυστυχώς, όμως, κλεισμένοι μέσ' στους τέσσερις τοίχους, δεν έβγήκαμε πιά πέρα, για να δούνε και μονάχοι τους φρικτούς τούς οίανους μας, τους άθλιους και δυστύχους και την άχαρη ζωή μας και την... «κακοχρονόναχη».

Στο γραφείο τους κλεισμένοι: «σου σου και μου μου μου» και μετά του Τσουδερού μας συνεφώνησαν όμοι, κι' η άσφάλεια κι' η τάξις πώς... «Μερκ-συριοδρομούν».

Έπειδή, λοιπόν, δεν είχαν τον καιρό, η δέν μπορούσαν, έπειδή μιά τέτοια πράξι περιττή την θεωρούσαν, έπειδή τα λύσαν όλα, με την πρώτη σύσκεψί τους, κι' όλα... ρόδινα τα βρήκαν κατά την αντίληψί τους.

Διά ταύτα, θα μπορούσα, με την άνεσί μου όλη, να τους έπαιρνα εγώ, δέκα μέρες κι' ένα μήνα να τους γύριζα στην πόλ, και να τους καθοδηγώ.

— Τ' είν' αυτό; θα με ρωτούσαν, η σκοπιμώς, η 'Ο' Απόλλων;
— Όχι...

— Τότε, κάποιος 'Εφθαός άρχαίος.
— Πέσατ' έξω και στα δυο. Είναι νέος 'Αθηναίος.
— Είν' άρχαίος, δέν μπορεί...
— Μά σας είπα... είναι νέος, που της... Ού νρα τ'ο κοστούμι και τα πέδιλα φορεί!

— Ένα δοχείο σκουπιδιών, με τρύπες στον πυθμένα και στο σκέπασμα, για να κυκλοφορεί στο εσωτερικό του ο αέρας και να στεγνώνει τα σκουπίδια, ενώ συνεχώς το άεριο που παράγεται συνεχώς από ένα κομμάτι με ώριμο ούρα, εξουδετερώνει τη

Μία άτομική πτητική μηχανή, είδος ελικοπτερου, με δικλινύριο μοτέρ 20 ίππων, προσαρμοσμένο στο πίσω μέρος της. Έχει έγκριση απ' την άεροπορική υπηρεσία ως πειραματικός τύπος άεροσκάφους.

Μία άλατιέρα, που βγάζει κάθε φορά άρισμένη ποσότητα άλατος και περιού, όση χρειάζεται για ένα πιάτο φαγητού.

Βουλύματα των αυτιών από ειδική ούα, που κανονίζονται έτσι ώστε να άκούη κανείς περισσότερους ή λιγότερους έξωτερικούς θορύβους. Χρησιμοποιούνται τώρα για να προστατεύουν τους πυροβολητές απ' τους κρότους των κανονιών και για να προλαμβάνουν την κόπωση και τα άτυχήματα που προκαλεί ο θόρυβος μέσα στα πολεμικά εργοστάσια. Πολύ γρήγορα όμως θα διατεθούν στο εμπόριο, για να τ' άρκευσε συνολικά. Το περίεργο είναι ότι τα βουλύματα αυτά δεν φέρνουν καμιά δυσκολία στην κανονική συνομιλία.

Ένας φακός φωτογραφικής μηχανής μεγέθους 1,20 μέτρου, με τον οποίο παίρνονται καθαρές φωτογραφίες από απόσταση 16 χιλιομέτρων.

Σαπούνια διακοσμημένα με την εικόνα του πελάτου, των μελών της οικογένειάς του ή του σπιτιού του. Η εικόνα αυτή διατηρείται ως ότου λυθούν όλα τα σαπούνια.

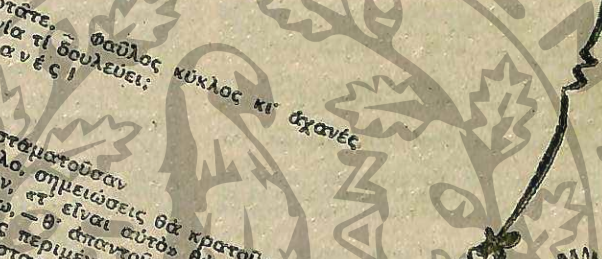
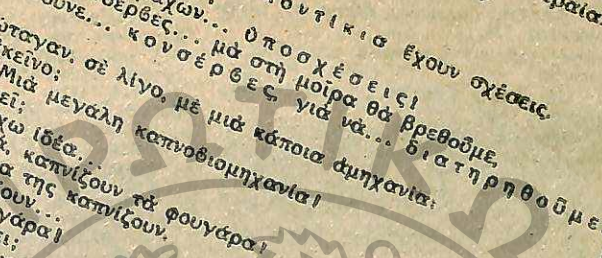
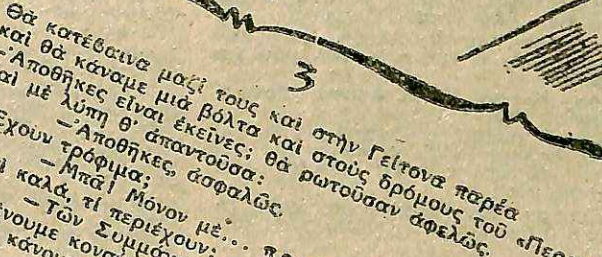
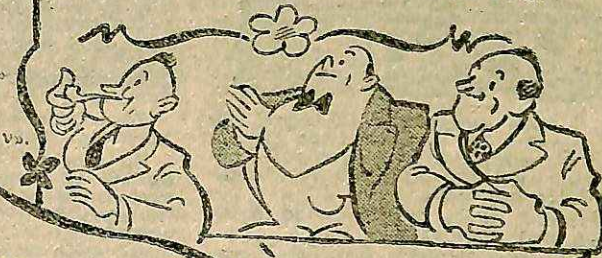
Μία στολή μπαμπακερή, για στρατιωτική χρήση, που είναι τελείως αδιάβροχη, αλλά συνεχώς δεν παρεμποδίζει καθόλου την άδολη διαπονή του σώματος και την εξέλιξη του ιδρώτος.

— Όχι «Ούρρα», όπερ «Ζήτω» στην πατρίδα σας σημαίνει, «Ούρρα», «Ζήτω» και τα ρέστα, ξεφωνίζαμε οι καπνένοι κι' είμασ' όλοι ήρθαν με τις πίτες και τα πούρα πώς μας φέρνει η Συμμαχία εύτυχια και χαρά...

Μά δέν άλλαξαν καθόλου, την κατάσταση τα «Ούρρα» κι' η «ούρα» μας μένει... «ο ύρρα»!

— Όχι «Ούρρα», όπερ «Ζήτω» στην πατρίδα σας σημαίνει, «Ούρρα», «Ζήτω» και τα ρέστα, ξεφωνίζαμε οι καπνένοι κι' είμασ' όλοι ήρθαν με τις πίτες και τα πούρα πώς μας φέρνει η Συμμαχία εύτυχια και χαρά...

Μά δέν άλλαξαν καθόλου, την κατάσταση τα «Ούρρα» κι' η «ούρα» μας μένει... «ο ύρρα»!

ΛΑΘΗΝΑΙΟΥ

9ον Είχε γεράσει ο 'Αλέξης. Τα μαλλιά του ήταν κι' όλες λίγο ασημένιες, στα τριάντα του χρόνια, και στο πρόσωπό του υπήρχαν κι' όλες ρυτίδες.

Μία ιστορία πόνου και αγωνίας ήταν γραμμένη στη φυσιογνωμία του.

— Πώς με πήρες, Μάρθα; ρώτησε με φωνή νιμνήν. Δεν έπρεπε να βρω.

— Δεν έπρεπε να βρω, 'Αλέξη; Γιατί; Δεν μ' αγαπάς; Δεν ήλθε στο σπίτι μου για να με βρεις;

— 'Ηλθε, Μάρθα, αλλά έφυγε. Δεν έπρεπε να σε δω.

— Πες μου 'Αλέξη, μ' αγαπάς; Τι το θέλεις αυτό, γλυκεριά μου; Τι ο' ωφέλει να έρως τώρα τι έχω μέσα στην καρδιά μου;

— 'Η φωνή του ήταν τρυφερή σαν χέρι. Τα μάτια του όμως απέφυναν να την κυττάζουν.

— Όχι, 'Αλέξη, θέλω να ξέρω αν μ' αγαπάς πάντα. Η...

— Κόμπισες, και τα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα.

— 'Η... με μισείς επειδή... επειδή δεν σε περιμένα άλλο.

— Όχι, δεν σε μισώ, της είπε θλιμμένος. Μά... αν με περιμένας ακόμα λιγάκι, θα μου δείχνες πως μ' αγαπάς πιο άληθινα, πιο βαθιά. Όχι, Μάρθα, γλυκεριά μου, σε σε κατηγόρω. Ούτε θέλω να μου δικαιολογηθείς.

— Πες το χέρι του πούκαψε μέσα στη χούφτα της.

— 'Αλέξη... 'Ηλθε να σε δω. Γιατί, δε μπορούσα να ζω και να ξέρω πως είσαι ζωντανός εσύ, κι' εγώ να είμαι γυναίκα άλλου.

— Τι λες, Μάρθα; Τι μπορεί να γίνει τώρα; Δεν είσαι νόμιμη γυναίκα του Πάνου του Πανόπουλου;

— Δεν είμαι και δική σου νόμιμη γυναίκα;

— Τον κύτταξε, με λατρεία. Κι' ένοιωσε το παλκάρι, σαν κύμα ν' ανεβαίνει ή α- γώνη στην καρδιά του, κάτω από αυτή τη γλυκεία ματιά.

— Ναί, είσαι γυναίκα μου, μουρμούρισε με χείλη τρεμουλιαστά. 'Αλλά, τι σημασία έχει αυτό; Ανάμεσά μας είχε ένας άλλος άνθρωπος.

— Πες' όλο να πη και μια άλλη γυναίκα. Θυμήθηκε τη Ντιάνα.

— 'Αλέξη!

— Πέρασε τα χέρια της γύρω στους ώμους του, ακούμπησε το πρόσωπό της στο δικό του.

— Ανατρίχασε το παλικάρι, αλλά δεν σήκωσε τα χέρια του να την αγκαλιάσει.

— Μάρθα, της είπε σοβαρά, σκέψου κατ'ευστία. Φαίνεται θα σου είπαν πως σκοτώθηκε. Όπως και νάνη, πές μου, δεν μου αποκρίθηκε. Χωρίς το βράδυ, κρυφούτατα.

— Τον είδα που σε φιλούσε. Φαίνεται να σ' αγαπάει. Και είναι πλούσιος. Τι σκέπτεσαι να κάνεις; Θα πετάξεις τη σιγούρη εύτυχια σου;

— Απομακρύνθηκε λιγάκι από κοντά του, και τον κύτταξε στα μάτια.

— Τι ψυχραίμα που μου μιλάς, τι λογικά, του είπε.

— Σ' αγαπώ, Μάρθα, είπε θερμά ο 'Αλέξης. Μά πάντα απ' όλα, κι' από την αγάπη μου, κι' από την εύτυχία μου, βάζω τη δική σου την αγάπη, τη δική σου την

ετυχία. Γι' αυτό, θέλω, μή με συλλογι- ζεσαι. Σκέψου τι είναι για το καλό σου. 'Εγώ, μπορεί και να πεθάνω.

— Κι' αν είναι να πεθάνω, φώναξε η Μάρθα, κι' αν είναι να έρως μια μέρα μονάχα, εγώ αυτή την ημέρα θέλω να είμαι κοντά σου. Θέλω να είμαι γυναίκα σου.

— Την κύτταξε με φόβο και αγάπη.

— Μάρθα, εγώ νύχια φτωχός. Θ' άρνη- σω ίσως να όρεπούν. Αυτός είναι πλούσιος. Ζήτη όλης σου βασιλική κοντά του.

— Τούκλεισε το στόμα με το χεράκι της που ήταν παγωμένο.

— Μη μιλάς άλλο. Πές μου μονάχα μια λέξη. Θέλεις να ξαναγίνω γυναίκα σου; Θα είσαι εύτυχισμένος, αν ξαναγίνω γυναίκα σου;

— Δίστασε μια στιγμή ν' αποκρίθι το παλ- λικάρι. Μέσα του πάλευαν χίλιες δυο σκέψεις.

— Τι έπρεπε να κάνει;

— 'Η καρδιά του χτυπούσε, χτυπούσε, σαν να έπρόκειτο να σπαστεί, να γίνει χίλια κομμάτια απ' τη συγκίνησή του τον τρικύ- μιζε. Αισθάνονταν την ακατανίκητη α- γάπη, την φλογερή επιθυμία ν' ανοίξει την αγκαλιά του και να την σφίξει, να την σφίξει παράφορα, τρελλά.

— Σήκωσε πραγματικά σε μια στιγμή τα χέρια του.

— Τα μάτια του άστραψαν, γεμάτα από το θεϊκό φως της εύτυχίας.

— Τη χείλη του ήταν έτοιμα να φιθύρουν λόγια τρυφερά, παθητικά.

— Μά ξαφνικά, σαν να αντίκρυσε κάποιο δράμα, τα χέρια του έπεσαν άτονα, βα- ρειά πάνω στα κλινωσκεπάσματα, ή οψι του συννέφιασε, τα χείλη του κλείστηκαν σφιχτά.

— 'Η Μάρθα όρμησε με την ξαφνική αυτή αλλαγή. Δεν πίστευε στα μάτια της.

— 'Αλέξη, του είπε ταραγμένη, 'Αλέξη αγαπημένε μου, τι σου συμβαίνει;

— Έκείνος δεν της απαντούσε.

— Δεν μου μιλάς, πολυαγαπημένε μου; Πες μου τι σου συμβαίνει; Κάτι σε βασανί- νει. Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Κάτι μου κρύβεις; Καλέ μου. Μίλα μου. 'Ανοίξε μου την καρδιά σου, μή με βασανίζεις περισ- σότερο...

— Δεν μου μιλάς, πολυαγαπημένε μου; Πες μου τι σου συμβαίνει; Κάτι σε βασανί- νει. Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Κάτι μου κρύβεις; Καλέ μου. Μίλα μου. 'Ανοίξε μου την καρδιά σου, μή με βασανίζεις περισ- σότερο...

— 'Ο 'Αλέξης φαινόταν σαν να μην την άκουγε.

— Κάπου μακριά, πολύ μακριά ταξίδευε ο νους του. 'Η Μάρθα τον παρεξήγησε.

— Πρόκειται για το νόμο μου με τον Πανόπουλο; τον ρώτησε. Αυτό είναι πάλι; Μά σου έλεγα ότι ποτέ δεν τον αγα- πώ, ότι ποτέ δεν ο' έβγαλα απ' την καρδιά μου. Γιατί διατάξεις; Όλα θα διορθωθούν. 'Αλέξη.

— Όλα; φθίθυσε πολύ σιγά ο 'Αλέξης.

— Όλα;...

— Φαινόταν σαν να ρωτούσε τον εαυτό του. Και πάλιν η Μάρθα τον παρεξήγησε.

— Ναί, ναι, όλα, του είπε αποφασιστικά, με βεβαιότητα. Βασίλει με νένα.

— 'Ο 'Αλέξης χαμογέλασε πικρά, μελογ- χολικά.

— 'Η Μάρθα δεν μάντευε τι του συνέβαινε, δεν καταλάβαινε το δράμα του. Και πως να το μαντέψει;

— Τη στιγμή αυτή ο 'Αλέξης σκεπτόταν την α' Αλλη, τη Ντιάνα κι' η καρδιά του σπαρασσόταν.

— Τι έπρεπε να κάνει; Να τα πη όλα στη Μάρθα;

— Αυτή η σκέψη του σφίγγε την καρδιά. Βρ- σκόταν ανάμεσα σε δυο αγάπες, ανάμεσα σε δυο γυναίκες. Ποιά από τις δυο είχε περισσότερα δικαιώματα;

— Οτωκή Μάρθα!... Οτωκή Ντιάνα!...

— Μά μήπως αυτός δεν ήταν ένα τραγικό θύμα της Μοίρας;

— Τέλος δεν μπόρεσε να συγκρατηθί. 'Α- πλώσε τα χέρια του κι' έσφιξε τη Μάρθα στην αγκαλιά του, ενώ ένας λυγμός τον συντάρασε σίγχορμιο.

— Μάρθα, της είπε γλυκά, θα πεθάνω από τη λύπη μου. Δεν ήθελα να σου χα- λάσω την εύτυχία σου.

— Ποιά εύτυχία μου; φώναξε η Μάρθα. 'Η εύτυχία μου είσαι ού, 'Αλέξη!

— 'Αγαπημένε μου! Συχώρα με. 'Εγώ πρέ- πει να πεθάνω. 'Εγώ που μπόρεσα να δε- χθώ έστω και μία στιγμή να πάρω ξένο όνομα...

— Δεν μπόρεσε να κρατηθί. Της έκλεισε το στόμα με φιλή.

— Και πως θα τα καταφέρεις; Τι θα κά- νεις; τη ρώτησε, χωρίς να της φανερώσει το μυστικό του.

— Τι σε νοιάζει εμένα; Είμαι από αυτή τη στιγμή γυναίκα σου πάλι. Μονάχα θα πάω να του πω... Μά δε μου είπες, τι έχεις εσύ, 'Αλέξη;

— Μά, χέες μου ήλθε ζάλη στο θρόνο κι' έπεσε. Οι γιατροί του είπαν ότι έπαθα ένα σοβαρό νευρικό κλονισμό, και δεν μου έκρυψαν ότι η κατάσταση μου είναι αρκετά σοβαρή.

— Τώρα δεν είσαι άρρωστος πιά, φώνα- ξε η Μάρθα. Τώρα είμαι εγώ κοντά σου. Κι' δε έρε η άρρωστια, να παλέψι μα- ζι μου.

— Κόλλησε τα χείλη της στα δικά του. 'Ε- να ατέλειωτο φιλή. Ένα φιλή, που τους έδωσε τον πόθο και στους δυο να πεθαι- ναν εκείνη τη στιγμή της εύτυχίας.

— Επειτα έφυγε η Μάρθα, με μάγουλα ξαναμμένα, με μάτια άστραφτερά.

— Κι' ο 'Αλέξης έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του και σιγανοφθιθύρισε:

— Ντιάνα... φτωχή Ντιάνα!...

Η ΜΑΧΗ

— Έρθεσε στο σπίτι της λαχανιασμένη.

— 'Ο Πάνος την περιμένα. Λιγάκι ανήσυ- χος. Δεν του είχε δώσει εξηγήσεις που θα πήγαινε κι' αυτό τον άνημπούσε λι- γάκι.

— Πού ήσουν; τη ρώτησε κατσουφιασμέ- νος. Σε ποιά φίλη σου πήγες;

— Δεν πήγα σε φίλη μου, του αποκρίθη- κε, και τον κύτταξε στα μάτια.

— 'Η μητέρα της κι' η αδελφή της παρα- κολουθούσαν ανήσυχα τη σκηνή, με κακό τόν ματιών της, από την εύτυχία που ζω- γραφίζονταν στα ξαναμμένα της μάγουλα.

— Μπόρω να μάθω που είχες πάει λοι- πόν; τη ρώτησε ο Πάνος ανήμπονα.

— Πάμε μέσα, του αποκρίθηκε. Θέλω να σου μιλήσω.

— Πήγαν στο δωμάτιό τους. 'Ο Πάνος τη κύτταξε με ανυπομονησία και ανησυχία.

— Τι καμώματα είναι αυτά; Τι μυστικά έχεις;

— Πάνο, άρχισε η Μάρθα, με φωνή λα- χανιασμένη... Έχω να σου πω κάτι σπου- δαίο... κάτι ανέλπιστο... Κάτι...

— Άφισε τους προλόγους, την έκοψε έ- κείνος. Σε βλέπω, πολύ χαρούμενη. Τι συμβαίνει;

— Μας έτυχε κανένα καλό; Μήπως κερδί- σαι κανένα λαχείο;

— Όχι, του αποκρίθηκε άδεια της είρω- νικά. Δεν έχει καμιά οχρεία με το χρήμα αυτό που θα σου πω. Μά είναι κάτι που θ' αλλάξει τη ζωή μας.

— 'Αί έκανε αυτός, και κατσουφιασε. Μά- πως... πρόκειται να γίνω μητέρα;

— Της είχε δηλώσει ότι δεν θέλει να παι- διά, τουλάχιστον για λίγα χρόνια, επειδή τα οικονομικά ήταν άβρεια. Κι' η ίδια πως ήταν δυνατό να το αναγγείλει πως είχε σ' ένδοξο φέρονος κατάσταση, τον συ- σαρραστόσε.

— Όχι, του αποκρίθηκε, με μια λυγρή καμάς στα μάτια. Ένοιωσα σου. Κανένα παιδάκι δεν πρόκειται ν' αλλάξει τη ζωή μας. Κι' όμως η ζωή μας θ' αλλάξει αναγ- καστικά. Πάνο.

— Έλα, πιά, άφισε το μυστήριο. Μά ξε- θέλω. Λένε ν' τρέχει.

— Νά... έγινε ένα θαύμα... κάτι που δεν μπορούσαμε να το φανταστούμε πο-

τέ... Κι' όμως έπρεπε να το έπαι οπ' ο- φιν. Γύρισε ο 'Αλέξης.

— Την κύτταξε ού να μην καταλάβαινε τη γλώσσα της.

— Γύρισε ο 'Αλέξης. Πάνο!

— Πώς είναι δυνατόν; τραύισε. Πώς γύ- ρισες; Από που;

— Του διηγήθηκε με απόλυτη ειλικρίνεια όλο το περιστατικό.

— Α, έτσι; έκανε αυτός. Όστε ζή; Και πήγες και τον είδες χωρίς να μου πης τίποτε;

— Δεν είχα το δικαίωμα;

— Δεν έρεω αν είχες το δικαίωμα. Τώρα είσαι γυναίκα μου. Και δεν έχεις δουλειά με κανέναν άλλον άνδρα.

— 'Αλέξη, είπε η Μάρθα, και τρέμαξε κι' η ίδια για τον ήρωα τόσο της φωνής της.

— 'Ημουν γυναίκα σου ως το χέες. 'Ημουν γυναίκα σου, όσον καιρό δεν ήξερα πως ζή ο αληθινός μου άνδρας. Τώρα είμαι γυναίκα του 'Αλέξη.

— Είσαι τρελή! της φώναξε απότομα. Σοβαρά το λες αυτό; Πώς το σκέπτεσαι; Θέλεις δηλαδή να χωρίσουμε;

— Σου κάνει έντυπωσι, Πάνο;

— Βέβαια, μου κάνει έντυπωσι. 'Επειδή φανταζόμουν πως ένα χρόνο τώρα, έπρεπε να μ' έχες αγαπήσει...

— Σε είχα αγαπήσει. Νόμιζα πως ο' α- γάπησα. 'Αλλά, χέες ζήτησες μέσα μου η παλιά μου η αγάπη. Θέλεις να παίξω κυμώδία μαζί σου, Πάνο; Θέλεις να ζω κοντά σου, κι' η ψυχή μου, κι' όλη μου η ύπαρξη να βρίσκεται κοντά στον άλλον;

— Είσαι άκαριαία της είπε άγρια. Τόσον καιρό έπρεπε να το καταλάβω πως με ανεχόσουν μονάχα για το λεφτά μου.

— Πάνο!

— Τα μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκ- κινα.

— Τότε λοιπόν, γιατί μόλις έμαθες πως ο πρώτος σου άνδρας ζή, τρέχεις σ' αυ- τόν;

— 'Επειδή αυτός ποτέ δεν μου είπε, ούτε θα μου πη μιά φράση σαν κι' αυτή που ξηστομάσε εσύ, Πάνο. 'Ο 'Αλέξης είναι φτωχός, και κοντά του, όπου να οτοάζω τη δουλειά του, ίσως πενιάσω. 'Αλλά είναι πλούσιος η καρδιά του. Και θα χορτάσι η ψυχή μου από την αγάπη του.

— Κυττάχθηκαν έχθρικά λόμπος όδρα. 'Ε- πείτα η Μάρθα ήλθε κοντά του, μαλακιά, τσιπινί.

— Πάνο, είπε παρακλητικά. Συχώρα με. Το ξέρω πως ίσως πονέσει κι' εσύ λιγάκι. 'Αλλά πές την αλήθεια, ο πόνος σου δε θα είναι μεγάλος. Μάλλον ο έγωισμός σου πληγνύεται, όχι η καρδιά σου. Μ' αγαπώ- ςε τους πρώτους μήνες, με παθούσες. Τώρα δε μ' αγαπάς πια πολύ. Έκόλω ο πα- ραγορηθής, και σ' ελάχιστο χρονικό δό- σιμα θα παντρευτείς και θα με ξεχάσεις.

— Αυτή είναι δική μου δουλειά, την έ- κοψε πεισματμένος.

— Πάνο, είπε ευγενικά η Μάρθα. Σε ι- κτεύω. Προσπάθησε να φερθείς σαν αν- θρώπος πολιτισμένος και καλός. Δεν είσαι κακός άνθρωπος. Μας έσωσες τότε, στη δύ- στυχία, και θα σου χρωστάω αιώνα ευ- γυνωμοσύνη γι' αυτό. 'Αλλά, αγαπώ τον 'Αλέξη.

— Δεν σούκανα άπιστια. Αυτός ήταν η πρώτη μου αγάπη. Πρέπει να το καταλά- βεις, και να δεχθείς να χωρίσουμε. Να δε- χθείς να μείνωμε καλοί φίλοι. Έλα, πηλές τον έγωισμό μέσα σου και θά εί- πος εύτυχισμένος θά είσαι.

— Τού μιλούσε με μάτια βουρκωμένα. Κι' ο Πάνος, που στην αρχή ήταν έτοιμος να τη σπρώξει από κοντά του με θυμό, την τράβηξε κοντά του, σοβαρός.

— Μάρθα, είπε με φωνή τρυφερή σκεδόν, είσαι παράξενη γυναίκα. Η ειλικρίνεια σου, δε μ' άφινει να θυμώσω. Ναί, δεν μπορώ ναχω παραπάνο. Ποτέ δεν με γέ- λαρες. Πάντα μου έλεγες πως τον αγαπάς τον 'Αλέξη, και μου αντιπαθούσες όσο μπο- ρούσες. Δεν έπρεπε να επιμένω τότε, να σε πάρω, χωρίς να ξέρω πως η καρδιά σου είναι αληθινά δική μου. Μά σ' αγαπούσες τόσο. Σε παθούσα...

— Όχι, δεν θα σε παθώ εγώ πού ταπεινά από τον 'Αλέξη. Αυτός σ' αγαπάει. Είσαι γι' αυτόν όλη η ζωή. Κι' όμως θέλω να φύγω από τη μέση, να σ' άφησι ελεύθερη. Αυτό θα κάνω κι' ε- γώ. 'Ετοιμάσε μου τα πράγματά μου. Θα φύγω από το σπίτι. Μην τους του 'Αλέξη ότι μπορεί να βρούς όποτε θέλεις. Και θά σου δώσω το διαζύγιο όσο πιο εύκολα γίνεται.

— Τον κύτταξε ού να μην πίστευε τα λό- για του. 'Επειτα, ενώ την έπνιγαν οι λυ- γμοί, πήρε το χέρι του και το φίλησε τρελλά.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Νέες εκδόσεις

— Έξεδόθη και πωλείται εις όλα τα βι- βλιοπωλεία το νέον έργον του κ. Μικ. Κουρμούλη (Τό Σπίτι της Μοῦρνας).

— Έκκλοφόρησε το τελευταίον τεύχος του λογοτεχνικού περιοδικού «Επτανησια- κά Γράμματα», μ' έκλεκτά περιεχόμενα. Πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία.

Μιά υπέροχη Γαλλίς πριγκίπισσα

Πολύ συχνά απαντάει κανείς στην 'Ιστορία το παράδειγμα πολλών ικανοτάτων γυναικών, οι οποίες διαχειρίστηκαν τα κοινά της πατρί- δας των. Και πολλές φορές οι λαοί που κυ- βερνήθηκαν από γυναίκες, γνώρισαν ημέρες δόξης, μεγαλείου κι' εύτυχίας, που δεν τις είδαν επί των σιδηροφράκτων ηγεμόνων των, ή των ανωφερών κυβερνητών των.

Μία από τις γυναίκες αυτές, που κατέλασαν εξέχουσα θέση στην 'Ιστορία, είναι και η πρι- γκίπισσα 'Αννα ντε Μπωζέ της Γαλλίας. 'Η 'Αννα ντε Μπωζέ ήταν πρωτότοκος κόρη του Λουδοβίκου του 11ου και μετά το θάνατο του πατέρα της, ανέλαβε την κηδεμονία του δεκα- τριετούς αδελφού της και βασιλέως Καρόλου του 8ου. 'Η 'Αννα ήταν γυναίκα με σπάνια χαρίσματα, μ' εθνικές φιλοδοξίες, με μονα- ρχική πολιτική διορατικότητα. Είχε κληρονομή- σει όλα τα προτερήματα του πατέρα της και κανένα από τα ελαττώματά του. 'Ο πατέρας της, ο οποίος δεν έφρασε φαίνεται και μεγάλη έκτιμησι προς τις πνευματικές ικανότητες του όραλου φύλου, έλεγε για την κόρη του:

— 'Η 'Αννα μου είναι η ωραιότερη τρελή γυ- ναίκα του βασιλείου μου!

— 'Η 'Αννα ντε Μπωζέ, αντίξια κόρη του πα- τέρα της, δεν πάχαινε καθόλου. Με δραστηριό- τητα αφανίστηκε για γυναίκα, κατάρθωσε σ' ελάχιστες ημέρες να συγκροτήση στρατό αξιό- λογο και άφοβισμένο στο θρόνο. Επί κεφα- λής του στρατού έθεσε το νεαρό βασιλιά, ο οποίος όταν βρέθηκε καθόλου στο αλγά του με την παπαιλία του κατενθουσιάσθηκε. Την έκτραπτε, κατά τον επαγγελματικό έκολοθήρα και η ίδια η αντιβασιλεύσα. Κατά τη διάταξη του βασιλέως και του στρατού που από τις διάφορες επαρχίες, οι χωρικοί τόσο ένθουσια- ζόνταν, ώστε άφηναν άμεσως τις εργασίες τους, ώπλιζοντο όπας- όπας και άκολουθούσαν το στρατεύμα, έτοιμοι να χύσουν το αίμα τους για το νεαρό βασιλιά και τη δραστηρία και άκούραστη αντίστασή του.

Οι δού αντίπαλοι στρατοί δεν άργησαν να συναντηθούν. 'Επακολούθησαν λυσσοδεις μά- χες και ύστερα από λίγες έβδομάδες η 'Αννα ντε Μπωζέ, γυναίκα στή, είχε καταβάλει τους σιδηροφράκτους δοκίμους και φεουδάρχες. 'Ετσι η επαναστασις κατεπνίγη και ο επικεφαλής του κυνηγούς δού της 'Ορλεάνης συνελήθη αιχ- μάλωτος κι' άδηνήθηκε σιδηροδέσμιος ένώ- πων της.

— 'Αλλά η 'Αννα δεν ένοσσε ν' αναπαύηθι στις άφορες της. 'Η άνησυχη και φιλοδοξη στή γυναίκα μετά την κατάπνιξη της επαναστά- σως και τη σύλληψη του δοκίμου της 'Ορλεάν- ης, έξασφάλισε βέβαια άναγνόν κάθε κινδύ- νου το κράτος του αδελφού της, αλλά δεν διει- νε ευχαριστήματα. 'Εκπερε να έπεκτεινεί το σύ- κρο της Γαλλίας. Και η τρομερή πριγκίπισσα άρχισε να στρέφω άγρόκτητα βλαμμάτα της προς το δοκίμο της Βρετάνης.

— 'Η Βρετάνη την έποη έκείνη ήταν έντελώς άνεξάρτητη από τη Γαλλία. 'Ο δού της Βρε- τάνης Φραγκίσκος ο 2ος, ο οποίος είχε βοηθή- σει το δοκίμο της 'Ορλεάνης στις άνατρεπτικές του προσπάθειες, πέθανε στο μεταξύ και τον διαδέχθηκε η κόρη του 'Αννα, η οποία είχε άρραβωνιστή μ' έναν έπίσης επαναστάτη, τον πριγκίπα Μαξιμιλιανό.

— 'Η 'Αννα ντε Μπωζέ φρόνταζε στη σκέπη ότι το δοκίμο της Βρετάνης θά περιμνητο μια μέρα στα χέρια του έχθρου της Μαξιμιλιανού. 'Εβλεπε άμέσως σ' έναργεια διάφορα σπανικά σχέδια, για να διαλύση το συνοικέσιο του Μα- ξιμιλιανού και της δοκίμης της 'Αννας, την όποιαν ήθελε να νυμφεύη ο βασιλέας και άδελ- φός της. Τα σχέδια της όμως όσο και αν ήταν σπανικά, άπέτυχαν.

— Μολαταύτα η 'Αννα ντε Μπωζέ δεν έτασε το θέρος της. 'Αφού είδε ότι όλες οι πλε- κτικές της δεν έφεραν άποτέλεσμα, κατέφυγε, χωρίς διαταγμό, στη Βία. 'Εκφύρε τον πόλε- μο κατά της Βρετάνης και ο βασιλέας Κάρο- λος ο 8ος έπ' κεφαλής και πάλιν τον στρατό του, έξεδραμάσε προς κατάκτηση του δο- κίμου και... της δοκίμης!

— 'Η 'Αννα της Βρετάνης έήτησε ένοχούσας από το μνηστήρα της Μαξιμιλιανού. Κι' έπειδή έκείνος δεν της έστειλε, βρέθηκε στην άνάγκη να όπονη και να συζητήσει το βασιλέα της Γαλλίας, πέρνοντας ως πριγκίπα και δού- κος της.

— 'Ετσι η 'Αννα ντε Μπωζέ, η διαβολική στή πριγκίπισσα, άποδεδίχθηκε ότι μονάχα από λίγο τρελή γυναίκα της Γαλλίας, όπας την έβλεπε ο πατέρας της, αλλά και η πιο έβ- νη και ίσχυι από πολλούς άναγνόν κι' έβ- νους άνημπούς.

ΤΟ ΚΑΤΑΚΤΗΜΑ ΜΙΑΣ βασιλικής εύνοουμένης

Στο διόστημα της κατοχής της Γαλλίας απ' τον έχθρο, μια γρηά προήθησε συχνά κοκαλή στους Γερμανούς αξιωματικούς που σήκαζαν στα κωκρινά κέντρα της Πιάς Πιγκλά. 'Η γυναίκα στή, με τα βαμμένα ξανθά μαλλιά, ήταν άλλοτε μια όπ' τις όνομαστώστες σερήνες, Λεγόταν Ρόζα Λε- ρουά κι' είχε θριαμβεύσει ως χορεύτρια στα θέατρα των Παρισίων και του Μοντε- κάρλο. Στις λαμπρές έκείνες ημέρες της, κυκλοφορούσε μ' ένα πολυτελέστατο αμά- ρι, διακοσμημένο με φιλιτινία και κόκ- κινα τριαντάφυλλα. 'Επαίξε στο Καζίνο κι' έκανε μ' άδιαφορία αλόκληρες περιου- σίες. Είχε ένομοσασθή τότε η Κυρία της 'Ωμορφιάς. 'Ο βασιλέας της 'Ισπανίας 'Αλφόνσος 13ος την είχε έρωταυθή τρε- λά, την είχε κάμει ένδοξομένη του, της εί- χε χτίσει στη Ριβιέρα μια πολυτελέστατη βίλλα και έδωσε έκδοτομύρια για να της χορήγη κοσμήματα, γυναικικά, καλλιτεχνικά συλλογές. Της είχε προσφέρει έπίσης ένα διαμάντι τεραστίως όλικό, που είχε δοθή άλλοτε δάρον στη Μαρία 'Αντουανέτα κα- τά τους άρραβώνες της... 'Επειτα, κάποιον της 'Ισπανικής επαναστάσεως, ο 'Αλφόνσος έκθρονώθηκε. 'Η Ρόζα έπασσε συγχρόνως το πόδι της και δε μπορούσε πιά να χο-

Ο Θεός τόν έσωσε ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ

Το μυθιστόρημα ενός θανάτοπινιγής

Πρό δύο ετών, πέθανε στην Αμερική ένας άνθρωπος που είχε... απαγορευθεί το 1894. Η ιστορία του φαίνεται σαν μυθιστόρημα, κι όμως είναι μια απίστευτη πραγματικότητα.

Το 1893, μια μυθιστορηματική τρομοκρατία τους κτηματίες και τους νέγρους του Μάρτιν Κάουτς, στην Αμερικανική πολιτεία Κολομβία. Τα μέλη της φορούσαν άσπρους μανδύες, σαν τους περιβόητους «Κού-Κλουξ-Κλάν». Μεταξύ των άλλων εγκλημάτων τους, μαστιγώσαν ένα νέγρο, που είχε φύγει από το κτήμα μιας χήρας για να περάσει στην υπηρεσία των αδελφών Τζιμ και Ούιλ Μπάλκνι, οι οποίοι τον πληρώναν καλύτερα. Ο μάρτυρας είχε αναγνωρίσει τότε μερικούς από τους βασανιστές του. Κι' οι Μπάλκνι πήγαν στην πόλη για να τους κατηγορήσουν, αφήνοντας τα κρυφά δελειφάνια τους μη-νύκτα.

Οι συμφορές όμως τους έστησαν ενάντια στο δρόμο και σκότωσαν τον Ούιλ. Ο Τζιμ τους έξωγε. Κατέβηκε σε κατόπιν στην φυλακή, ότι οι κατηγορίες είχαν κρυφτεί πίσω από κάτι ψεύδους θάμνους, κι ότι εκείνος που πυροβόλησε τον αδελφό του ήταν ο Ούιλ Πούρβις.

Ο Πούρβις αυτός κατήγηση από παλιά οικογένεια, που είχε δώσει μάστιγα στο δόγμα της στη γειτονική πόλη. Συγγενείς και γειτονείς του βεβαίως σαν βρισκόταν στο σπίτι του την ώρα του φόνου. Έξακριβώθηκε επίσης ότι το τουφέκι του δεν είχε χρησιμοποιηθεί από πολλούς μήνες. Αυτόσο το δικαστήριο δεν έστειλε τους μάρτυρες άπερασπισμένους και τον καταδίκασε, σε απαγχονισμό. Ο συνηγορός του προσπάθησε να του σώσει τη ζωή, αλλά δεν το κατάφερε.

Ένας πάστορ, ο αλβανιστής Σίμ-πλεν, που τόν επισκεφθηκε συχνά στη φυλακή του, για να του προσφέρει την παρηγορία της θρησκείας, πείσθηκε ότι ο Πούρβις δεν ήταν ένοχος. Άρχισε λοιπόν να κάνει, στην εκκλησία, τακτικές παρακλήσεις για τη σωτηρία του. Σ' αυτές λάβαιναν μέρος και διάφοροι πιστοί. Τη νύχτα της παραμονής της εκτέλεσής έγινε μια τέτοια παρακλήσις στο σπίτι, στην πλατεία του Δικαστηρίου, όπου είχαν μαζευθεί εκατοντάδες άτομα. Έπειτα ο κληρικός έστησε στη φυλακή του Πούρβις.

—Δεν άνηκα καθόλου για την τύχη της ψυχής μου! το είπα με γαλήνη ο μελλοθάνατος.

Το άλλο πρωί, στις 7 Θεβρουαρίου 1894, η πλατεία του Δικαστηρίου είχε γεμίσει από 3.000 άντρες, γυναίκες και παιδιά. Στη μέση είχε στήσει η άγκυρα. Ο σερίφηρ—που εκείνο το πρωί ήταν θηλυός—έβλεπε καλά το σκηνικό και την καταπακτή. Έκαμε δοκιμές με σκεπτικά άμμου, και βεβαιώθηκε ότι όλα ήταν εν τάξει.

Επί τέλους, έφτασε ο κατάδικος. Άνέβηκε στο κελί. Οι βοηθοί του προ-

μίου τον έδεσαν χειροπόδαρά. Ο σερίφηρ, που τον είχε συλλάβει και που πίστευε απόλυτα στην ανοχή του, τον ρώτησε ξανά αν είχε να πει τίποτε.

—Είμαι άθώος! πρόφερε ο Πούρβις με σταθερή και καθαρή φωνή.

Ο σερίφηρ τον σκέπασε με μια μαύρη κουκούλα το κεφάλι και το πρόσωπο, ενώ ο πάστορ Σίμπλεν προσευχόταν θερμά στο Θεό. Έπειτα πάτησε το ελατήριο, που άνοιγε την καταπακτή κάτω από τα πόδια του. Ο Πούρβις έπεσε στο κενό...

Όλοι όμως έμειναν κατάπληκτοι, όταν τον είδαν να σαλεύει κάτω από το κελί, δεμένος από μια και μόνον κουκούλα στο κεφάλι. Ήταν ζωντανός! Κι' η θηλεία της κρεμάλας κρεμόταν πάνω από την καταπακτή, δεμένη πάντοτε άλλα άδειανή!

Τί είχε συμβεί; Πώς τό σκηνικό είχε γλυστρήσει, κι είχε ξεφύγει από το λαϊκό του καταδίκου, από τη σφιχτή γύρω του και να τον πνίξει; Κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει το μυστήριο... Ο σερίφηρ διέταξε τους βοηθούς του να τον σηκώσουν και να τον ανεβάσουν πάνω στην άγκυρα, για να ξανακρεμασθεί.

Τότε όμως ο Σίμπλεν πήδησε πάνω στο κελί και φώναξε στο πλήθος: —Το χέρι της Θεάς Προνοίας χαλάει το θηλεία! Ο Ούρβανος εισηκούσε τις προσευχές μας... Θ' άφιστε, φίλοι μου, να κρεμασθεί και πάλι ο Ούιλ Πούρβις!

—Όχι!... βροντοφώνησαν όλοι. Κι' άρχισαν να προσευχούνται και να ψάλλουν θρησκευτικούς ύμνους... Ο σερίφηρ κατάλαβε ότι θα του έπαιρναν μέσα από τα χέρια τον κατάδικο, αν επιχειρούσε να τον ξανακρεμάσει. Τον έπληγε λοιπόν πίσω στη φυλακή κι όπείσθε αναφορά στον Κυβερνήτη της πολιτείας. Έκείνος, μη πιστεύοντας στα θαύματα, διέταξε να γίνουν ανακρίσεις, οι οποίες όμως απέδειξαν ότι δεν ένοχος ο Πούρβις για το άνεχητό γεγονός.

Εφ' όσον η καταδικαστική απόφασις άδραξε να κρεμασθεί έως ότου πεθάνει, ο Κυβερνήτης, που τόν θεωρούσε ένοχο, άρνήθηκε να του δώσει χάρη. Ο συνηγορός του διαστήριξε ότι ο κατάδικος είχε απαγχονισθεί ήδη μια φορά κι ότι για να ξαναπαγχονισθεί, έπρεπε να έλθουν να καταδικασθεί οι νέα δικά. Αυτόσο, να καταδικασθεί ο Πούρβις, έπρεπε να έλθουν να καταδικασθεί οι άποστολές του. Κι' έτσι άπερασπιστός να ξανακρεμασθεί ο Πούρβις στις 12 Δεκεμβρίου 1893, δύο χρόνια περίπου μετά την πρώτη εκτέλεση.

Τώρα η κοινή γνώμη ήταν εθνικά διατεθειμένη άπέναντί του, γιατί πίστευε ότι ο Θεός είχε διακηρύξει την άθωότητά του. Όταν λοιπόν τόν μετέφεραν από τις κεντρικές φυλακές της Κολομβίας, στην πόλη, όπου θα γινόταν η εκτέλεσις του, οι φίλοι του έκαμαν μια νικητερική έφοδο και τόν άπελευθερώσαν.

Ο κυβερνήτης, έξω φρενών, πρόφερε μεγάλες άμοιρίες για τη σύλληψή του και για την ύποθεσι εκείνων που τόν είχαν φυλακίσει. Κανείς όμως δεν άδελείσθηκε από αυτούς, μολοντί όλοι σχεδόν ήξεραν τους δράστες της νικητερικής έφοδου και το καταφύγιο του Πούρβις πάνω στα βουνά.

Την εποχή εκείνη, άλλάζε ο Κυβερνήτης. Κι' ο διάδοχός του, όπως είχε υποσχεθεί στις προεκλογικές άγορεύσεις του, μετέβαλε την ποινή του Πούρβις σε ισόβια δεσμά. Ο κατάδικος παρουσιάσθηκε τότε ασάβητος και φυλακίσθηκε. Δύο χρόνια άργότερα, μια αίτησις άπογενναμένη από χιλιάδες πολίτες κι' από τόν ίδιο τόν εισαγγελέα, έγινε αιτία να τόν χαρίσει η όπολιτική ποινή.

Έγκατεστήθηκε τότε σ' ένα άγρόκτημα, παντοφάνης με την κόρη ενός πάστορος κι' απέκτησε 11 παιδιά. Κάθε Κυριακή, πήγαινε με τη γυναίκα του στην εκκλησία, για να εορταστήσει το Θεό, που τόν είχε σώσει.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια άκόμης, κι' έπειτα γράφθηκε το τελευταίο κεφάλαιο της καταπληκτικής αυτής ιστορίας. Κάποιος γέρος κτηματίας, άνομαζόμενος Τζέιμς Μπλιντ, έξωμολογήθηκε, πριν πεθάνει, ότι ήταν ο δολοφόνος του Μπάλκνι, κι' άπέδειξε το συνένηγό του, νεκρόν πια κι' αυτόν. Έτσι άπεδείχθη επί τέλους η άθωότης του Πούρβις. Το Κράτος τόν πλήρωσε 5.000 δολάρια ως άποζημίωσις για όσα είχε έδικως άποφύγει. Και πέρας τήν όδολογή του σαν κάλως πολιτής και οικογενειαρχής, άρτισισμένος άδελφός στο Θεό που τόν είχε σώσει από τόν άθικο θάνατο.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ τίθεται σ' έφαρμογή

Εικόνες, ήχοι, χρώματα

Από τόν έρχόμενο μήνα θα άρχίσουν να λειτουργούν στη Νέα Υόρκη δύο μεγάλες αθούσες τηλεοράσεις μινουμένων εικόνων, που θα παρουσιάζουν στους θεατές των ένα πλούσιο και έκλεκτο πρόγραμμα.

Το πρόγραμμα αυτό θα περιλαμβάνει ένα «ζουρνάλ επικαιρών γεγονότων», διαρκείας τριών τεταρτων της ώρας περίπου, καθώς και διάφορες συναντήσεις, θεατρικές παραστάσεις κλπ., από την καθημερινή ζωή των κυριωτέρων άμερικανικών μεγαλοπλέων. Προβλεπεται, όμως, ότι πολύ σύντομα θα καταστή δυνατή η προβολή εικόνων και από άλλα μέρη του κόσμου.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι, χωρίς στις τελευταίες προόδους που σημείωσε η τηλεοράσις, εικόνες και ήχοι θα μεταδίδονται ταυτόχρονα, πάνω στο ίδιο ήλεκτρονικό κύμα. Θα υπάρχει δηλαδή ένας άπόλυτος συγχρονισμός μεταξύ της φωτεινής προβολής και της ηχητικής μεταδόσεως, όπως άκριβώς συμβαίνει και στίς όμιλίσουσες κινηματογράφους.

Αυτή ήταν άλλωστε, η κυριώτερη δυσκολία ως σήμερα για την πρακτική έφαρμογή της τηλεοράσεως. Για να γίνει μια τηλεοπτική προβολή μεταξύ Νέας Υόρκης και Άνιου Φρανκίσκο, έπρεπε να υπάρχουν δύο χωριστά ηλεκτρικά καλώδια μεταξύ των δύο αυτών πόλεων. Τό άνα μεταβίβαζε τις εικόνες και το δεύτερο τους ήχους. Ένα τρίτο καλώδιο ήταν άπαραίτητο για τόν συγχρονισμό μεταξύ ήχου και εικόνας.

Αλλά ο συγχρονισμός αυτός ήταν προβληματικός και όλο το σύστημα πολύπλοκο και άσυχροστο. Σήμερα, τα καλώδια αντικαταστάθηκαν με κύματα. Ούτε μάλιστα υπάρχει ανάγκη για δύο διαφορετικά κύματα. Εικόνες και ήχος μεταβιβάζονται πάνω στο ίδιο κύμα και φθάνουν στίς προοριζόμενες ταυτόχρονα.

Άλλα σημαντικά πρόβλημα είναι ότι οι μεταβιβαζόμενες εικόνες δεν θα είναι άκινητες, σαν έμφανισεις φωτογραφιών, αλλά θα άκινουν όλη την κίνηση και τη ζωτικότητα που βλέπουμε στο σινεμά.

Πώς όμως γίνεται αυτό το θαύμα; Φαντασθήτε ένα μεγάλο όλο, που είναι γεμάτος από μικροσκοπικές τρυπίτσες. Μέσα από τις τρυπίτσες αυτές διοχετεύεται ένα ισχυρότατο φως πάνω στο πρόσωπο, το αντικείμενο ή τη σκηνή που θέλουμε να μεταβιβάσουμε τηλεοπτικά. Ο όλος αυτός περιτρέφεται με ταχύτητα 65-80 στροφών κατά δευτερόλεπτο, σε τρόπο που η εικόνα φωτίζεται και από 65-80 φορές κατά δευτερόλεπτο. Με τόν τρόπο αυτό καμιά λεπτομέρεια της, καμιά κίνηση των προσώπων ή τόν αντικείμενων που την αποτελούν δεν μπορεί να διαφύγει. Η διαφορά μεταξύ δύο διαδοχικών εικόνων μόλις φθάνει το ένα δέκακις εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου. Έτσι, (άποτυπώνται) όλες οι κινήσεις που πρόκειται να μεταδοθούν.

Οι κινήσεις αυτές μεταβιβάζονται τήν ίδια στιγμή πάνω σε ένα ώριμένο μήκος κύματος. Όταν φθάσουν στο προοριζόμενο τους, θα προβληθούν πάνω στην όδονή με τήν ίδια ταχύτητα έναλλαγή των διαφόρων εικόνων. Έτσι οι άφανισθόντες σαν κινούμενες εικόνες, όπως άπαράλλακτα συμβαίνει και στίς κινηματογράφους.

Για να είναι δυνατή η άκριβής μεταβίβασις των, οι εικόνες αυτές φωτίζονται με ένα ισχυρότατο φως, που η έντασις του είναι μεγαλύτερη κατά 3-7 δις εκατομμύρια φορές από τόν φυσικό φωτισμό, του μεταβιβαζόμενου αντικείμενου ή προσώπου. Η ένδυλεια αυτή του φωτισμού γίνεται με ειδικά μηχανήματα, που είναι άπο συγχρονισμένα ώστε να έπιδρούν πάνω στην εικόνα με μια διαφορά ενός έναντιοντάκις εκατομμυριοστού του δευτερολέπτου μεταξύ της λήψεως και της έκποψής της.

Μέσα στο άπειροάκιστο αυτό χρονικό διάστημα γίνεται όλη η έπεξεργασία της, για να είναι έτοιμη για τη μεταβίβασις.

Η προβολή πάνω στην όδονή ένισχύεται και από αναρίθμητες μικροσκοπικές λαμπιτσές που βρισκονται πίσω από τόν πανί. Οι λαμπιτσές αυτές είναι άνεξάρτητες, δεν έμπρεδόνται όλοσθι ή μία από τήν άλλη, αλλά δέχονται τη δέσμη των φωτεινών ακτίνων που ταιριάζουν στην κάθε μια και ένισχύουν έτσι τήν προβολή πάνω στην όδονή εικόνα.

Η ένισχύσις αυτή είναι άπαραίτητη για να δώσουν όλες οι λεπτομέρειες ενός προσώπου ή ενός αντικείμενου, που, διαφορετικά, θα ύπάρκε κίνσινος να έμφανισθί σαν μονοκύματο, χωρίς τόν ιδιαίτερο έκείνον παλμό που έχουν όλοι μόνον οι άνθρωποι αλλά και τα πράγματα γύρω μας.

Οι μικροσκοπικές αυτές λαμπιτσές άπομωρύνονται έτσι τις άπαραίτητες φωτιστικές, που κάνουν μιά εικόνα ζωτική άναπαράστασι της πραγματικότητας. Πολύ σύντομα πιστεύεται επίσης ότι θα καταστή δυνατή η μεταβίβασις εικόνων με τόν φυσικό τους χρωματισμό.

Η ήχητική μετάδοσις θα γίνεται ταυτόχρονα με τήν τηλεοπτική μεταβίβασις της εικόνας. Η ήφης τηλεοπτικών εικόνων θα μπορεί επίσης να γίνει και από τα συνήθη ραδιόφωνα, στα όπλα προστίθεται μια μικροσκοπική όδον. Έτσι, γυρίζοντας ένα κομπι, θα μπορούμε να παρακολουθώμε τήν πιο άξιοσημείωτα γεγονότα όλου του κόσμου.

Όπου σκοτώνεις τόν
πόλισην και
πέρνεις... άποζηρίωσι!

Μιλούσαμε για τήν ένομι της έλευθερίας στην Αμερική, όταν ο φίλος μου διέκοψε τη συζήτηση.

—Θα σας άφηγηθώ μια καταπληκτική ιστορία, μάς είπε. Συνέδεη μυστικά μου. Ένα βράδυ καθώς έβάζα στους δρόμους του Νιτρώι, κάποιος γιγάντιος πόλισην έξεπηδ άσφαιρα από τα πλάτη, σταματά έναν κοινό κι άδύνατο άνθρωπο, του δείχνει το άσφαίτερο σημά του και άφίγητος τόν αυτόματο πιστόλι του τόν διατάσσει να τόν άκολουθήσει στην άσφαλή.

Ο άνθρωπος, δίχως να διστάσει όλο, βγάζει κι' αυτός τόν πιστόλι του και τινάζει τα μάλα τόν πόλισην στίς ά- έρει!

«Μπορείτε να φαντασθήτε τη συνέχεια;» Σε δύο μέρες έδιάβασα ότι το Δικαστήριο τόν άδώσε και, λίγες μέρες άργότερα ο άνθρωπος έπαιρνε και άποζηρίωσι 10.000 δολάρια για ψυχική όδον!

Πώς γίνεται αυτό; ρώτησα καταπληκτος. —Άπολύτως, συνέχισε ο φίλος. Σε ώριμένες πολιτικές, όπως η Νιού Τέρσευ, το Μίτσιγκαν και η Φλόριδα άπαγορεύεται άποτράπησι σ' όλους τους άσφαίτες να συλλάθουν ένα άτομο αν δεν έχουν μαζί τους κανονικό ένταλμα και δεν είναι βεβαίως προηγούμενος για τήν ταύτητά του άτόμου. Έκτός αν το συλλάθουν επί άυτεφώρ να διαπράττει έγκλημα τιμωρόμενο τολάχιστον με καταναγκαστικό έργο. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις κάθε πολιτική άποφάσις με συλληψι από τόν άσφαίτη, λογίζεται σε βέσι κοινήμνς και δικαιοσύνη να άπερασπισή την έλευθερία του με τόν όλο στο χέρι.

Οι όλοι συνομιλήται έβεβαίωσαν τόν γεγονός.

—Θυμάμαι πρό καιρό στο Μίτσιγκαν—είπε ένας άλλος της παρέας—έτι κάποιος σφάερ είδοψισης την άστυνομία ότι λαπέδισσε τήν έλευση τήν άπαιτάσις του ρόδα τόν άσφαίτη. Δύο ώρες άργότερα ένας πάλσιαν άνακάλεσε κάποιον καθήμενο δίπλα σε μια ρόδα άσφαίτη. Ο σφάερ τήν άσφαίτη για δική του κι' έτσι ο πόλισην διάταξε τόν άγνωστο να τόν άκολουθήσει στο τημά. Έκείνος άπεί άπατήσεως βγάζει τόν πιστόλι του κι' άφηνει τόν πόλισην στίς πόλις. Κατά τήν έδίκασις ά άγνωστος κηρύχθηκε άθώος, γιατί, άπλούστατα ο πόλισην δεν τόν είχε συλλάβει επί άσφαίτη, αλλά άπλως να κάλεται δίπλα στίς άπαιτάσις της ρόδα δίχως να τήν άγίλη.

Αυτή η λεπτομέρεια τόν έσωσε. Μπορεί να ήταν αυτός ο κλέφτης. Έξυπνη έπαισε έως ότι τυχάρια κάθισε δίπλα στίς κλειμένη ρόδα. Συνέδεξ δεν είχε κα-

νείς τόν δικαίωμα να τόν συλλάθει.

Άφωνα τέτοια περιστάσις κα μου άφηγηθήκαν.

—Μά τότε οι πόλισην κινδυνεύουν. Πώς πίνονται οι άκαποισι; ρώτησα.

—Κάθε πόλισην έχει τόν δικό του κόλπο. Προτού μιλώ καν στίς όποψις να συλληψι βγάζει τόν πιστόλι του και στίς παραμικρή κίνηση τόν κεκοποισι τόν φυτεύει μια σφαίρα στο κεφάλι. Έτσι έρχεται ο πόλισην σε βέσι... νοήμους άμύνης. Κι' έπειδή κανένας μάρτυρας δεν μπορεί να άποβεί αν ο φονεύσις δεν είχε προσπαθήσει να χυπή στίς τόν πόλισην προτού έκείνος τόν σκοτώσει, οι πόλισην δεν διστάζουν δίδου να σκοτώσουν τους συλλαμνόμενους στίς παραμικρή κίνηση των, κατά τήν ώρη της συλληψις.

Ο περιβόητος γκάγκστερ Ντλίγκερ, ο «π» άρις, έχθρος της κοινωνίας, έξε-

τελέσθι επί τόπου τη συλληψις της συλληψις του στο Σικάγο. Οι κυβερνητικοί άστυφύλακες, οι άνομαστοί «Τζή-μέν» τόν περίμεναν στίς έξοδο ενός λαϊκού κινηματογράφου. Μάλις τόν άνεγνώρισαν, να βγαίνει άνάμεσα στο πλήθος, έμψιξαν άμέσως τήν κλασσική κραυγή: «Άντς-άπ!» (ψηλά τά χέρια). Και συγχρόνως άρ- χισαν να πυροβολούν.

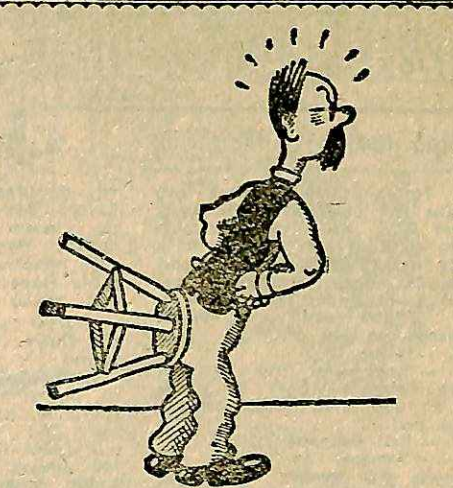
Ο Ντλίγκερ έπεσε νεκρός.

Τήν άλλη μέρα έδημοσιεύθη έπίσημο άνακοινώθεν της άστυνομίας που άνέφερε ότι ο τρομοκρατής της άμερικανικής άστυνομίας τη συλληψι της συλληψις του είχε κάμει μια κίνηση για να βγάλει τόν πιστόλι του. Στήν πραγματικότητα μπορεί να ήθελε να σηκώσει τά χέρια ψηλά. Αυτή η άπίστησις κι' άμφίβολη κίνηση ήταν η καταστροφή του.

Μερικοί πόλισην έχουν τέτοιαν έπιτηδεύσις στίς συλληψις, ώστε άναγκάζουν τους γκάγκστερ να κάνουν κάποια κίνηση, ώστε να δικαιολογήσει ο πόλισην τόν όφον εν άμύνη.

—Στήν Αμερική η έλευθερία προτατεύεται άπόλυτα, κατέληξε ο φίλος μου. Δεν μπορείς να συλλάθεις κανέναν έστω κι' αν έχη διαπράξει δώδεκα φόνους. Πρέπει να έχης ένταλμα. Άλλοιώς κινδυνεύεις να σε σκοτώσουν και να πληρώσεις κι' άποζηρίωσι. Έκτός αν προλάβεις να σκοτώσεις έαυ και να άποδείξεις ότι βρισκόσουν σε βέσι άμύνης. Και στή μιά και στήν άλλη περίπτωση η προστασία της άτομικής έλευθερίας είναι άπόλυτη. Τά όπολκια είναι ζήτημα άτομικής έξυπνάσεως...

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

—Πού διάβολο έχω βάλει τόν σωληνάριο με τήν κόλλα;...

Ο Πρόεδρος της Έταιρείας Καταπολεμήσεως της Άνεργίας περνά από έναν δρόμο και βλέπει έναν άλητη να λιάζεται καθισμένος σε μια γωνιά. —Γιατί κάθισις έτσι; τόν ρωτά. —Σεκουράζομαι. —Και γιατί δεν δουλεύεις; —Δεν έχω δουλειά. Άλλά και γιατί να δουλέψω; —Μά για να βγάλεις λεπτά! —Κι' ύστερα; —Για να κάνω μια πιο μεγάλη εργασία. —Και τί να τήν κάνω αυτή τη πιο μεγάλη δουλειά; —Μά για να κερδίσω περισσότερα χρήματα! —Ε, κι' ύστερα; —Νά, ύστερα, θα έξασφαλίσω τά γερατειά. Θα τρωθώ σέ μια γωνιά και θα πιακάσις. —Ε, αυτό κάνω κι' ενώ όπο τώρα!...

Μία περίεργη άναίσθητική μέθοδος

Βγάζει άνωδύνως δόντια με μουσική!

έτρωζαν και τους πιο έμπείρους στοματολόγους.

Το μυστικό που μεταβίβασις στα αυτά του άσθενους και στίς όποψις της μεταδόσεως. Για τά δύο αυτά πράγματα, ο άσφαίτης Σόυρν δεν θέλησε να ππ τίποτε, υποσχεθηκε όμως ότι θα κάμει μια άσυντομία να άνακοινώσει στίς Αμερικανική Στοματολογική Έταιρεία.

Για τήν άναίσθητική του μέθοδο, έδλωσε τά έξης.

Είχα προσέξει ότι μια ευχάριστη μουσική με έκανε να (βγαίνω) από τόν ένυμτο μου, σε σημείο που έπαινα να άισθάνομαι τά διάφορα μέλη του σώματος μου σαν να μην ύπάρχουν. Όταν περνούσε αυτό τόν άναίσθησις, ήταν σαν να είχα χάσει τά μέλη μου και να τά ξαναδρίσκα. Τό άναίσθησις αυτό δεν είναι άποκλειστικά δικό μου. Νομίζω ότι είναι κοινό στίς περισσότερες ανθρώπους. Από τόν σημείο αυτό ως τόν σημείο να συμπεράνω ότι η μουσική είχε άναίσθητικές ιδιότητες ή άποστέλλει δεν ήταν μεγάλη. Άπέμνε ο πρακτικός τρόπος της έφαρμογής. Είδις καλύτερα ως προς τόν στόμα και τά δόντια είναι γνωστό σε ποιά άλληλεξάρτησι βρισκονται τά νεύρα που διακλαδίζονται στο πρόσωπο. Ένας πονόδοντας κάνει πολλές φορές να πονούν τά μάτια ή τά αυτιά μας και αντίστροφα. Έσκέφθηκα, λοιπόν, ότι εάν μπορούσα να έπηρεάσω τόν άκουστικό νεύρο, δεν θα ήταν δύσκολο να έπηρεάσω κατόπιν και τά νεύρα τόν στόματος και τών ούλων. Έτσι είχα φάσει στή διατύπωσι μιας θεωρίας, που με ώδηγήσε σιγά-σιγά στήν πράξι.

Σύμφωνα με τόν άσφαίτη Σόυρν, οι γυναίκες έμπρεδόνται εύκολότερα και η άναίσθητική έ- πιδράσις της μουσικής διαρκεί περισσότερο σ' αυτές. Άλλά και οι άνδρες δεν μένουν άνεπηρέαστοι.

Ο άσφαίτης Σόυρν άποκλείει τόν ένδεχόμενον ότι μια άναίσθητική αντίδρασις μπορεί να ματαιώσθι τήν άποτελεσματικότητα της άναίσθητικής του μεθόδου και γι' αυτό δεν διστάζει καθόλου να προειδοποιήσει τους πελάτες του γι' αυτήν. Σε μερικούς η άναίσθητική παρατείνεται περισσότερο και, μετά τόν τέλος της έπεμβάσεως, παραμένουν για αρκετή ώρα με τήν έντύπωσι ότι έξασκουόταν ν' άκούσε τήν περίεργη και λιγιστική αυτή μουσική.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ταύκος άρρίξει μια έξαιρετική πρωτότυπη σειρά που θα συνκινήσει ιδιαιτέρως τόν άραιο φά- λον και νενικός τήν νεότητα:

ΕΡΩΤΙΚΑ κρυφομιλήματα

Από τόν περίφημο «Βιβλίο της Αγάπης» του ΑΝΡΥ ΜΙΣΟΝ. Πετυχετές μονογραφίες γύρω από τόν έρωτα, ένα έρωτικό άνθολόγιο από όλα όσα έχουν γραφεί για τήν άγάπη και τά βία όσα μας τόν φίλι, τόν κόδι κτλ. κτλ.

Πρό παντός οι δουλειές

Το τηλέφωνο χτύπησε στη μία και δέκα πέντε ακριβώς. Η Λιλή, που ήταν ζαλωμένη σ' ένα φατέλι και διάσπαρτα περιμένοντας και περιμένα διαβάοντας, σηκώθηκε και πήρε το ακουστικό.

— Άκου χρυσή μου. Μη με περιμένεις για φαί.

— Πάει.

— Σεφτέρωσε μια ζέφυρουσα δουλειά. Έγώ θα πάω κάτι στο πόδι. Έσο φάε μόνη σου.

— Και ύστερα;

— Υστερα, αν θέλεις, πήγαινε στο σινεμά. Και ίσως ν' άρρωστω λίγο και το βράδυ.

— Η Λιλή έκλεισε το τηλέφωνο θυμωμένα, χωρίς ν' άπαντήσει. Άναψε ένα τσιγάρο και κάθισε να κοιτάξει τον ορίζοντα. Τόσους και άναψε καλύτερο.

— Νά σεβήρω κυρία; είπε μπαίνοντας η υπηρέτρια, που ήξερε τη σημασία που είχαν αυτά τα μεσημεριανά τηλεφωνήματα.

— Όχι. Δεν έχω ώρα!

Είπε δυο χρόνια τώρα παντρεμένη και είχε σαν να μην έχη άντρα. Παντρεύτηκε από έρωτα. Κι' είχε φανταστεί τη ζωή της σαν ένα ατέλειωτο εισόδημα. Νά τρώη το μεσημέρι με τον άντρουλη της, σ' ένα καλοστρωμένο τραπέζι, στολισμένο με λουλούδια. Έπειτα να περνούν μια-δυο ώρες με τους φίλους. Τ' άπογευματινά να βγαίνουν μαζι. Σ' ένα φιλικό σπίτι, σε μια ταβέρνα, σ' ένα καφέ. Και μερικά βράδια να τα ξεδεύουν στο σπίτι, οι δύο τους, μόνο οι δύο τους. Νά νουθή, επί τέλους, ότι παντρεύτηκε, ότι έχει άντρα.

Μάλιστα, Έτσι είχε φανταστεί τη ζωή της. Και πώς την περνούσε; Άν βγάλη κανείς τον άναπόφευκτο μήνα του μέλιτος — μα κι' αυτός κράτησε μόλις είκοσι μέρες — η είχε άντρα η δεν είχε, ήταν το ίδιο. Πολλές δουλειές ο κύριος. Πιγμένος στις υποθέσεις. Έμπορία, παραγγελίες, συνεντεύξεις, συνεδριάσεις, μικροεπισκέψεις, ένα σωρό ασχολίες. Πολλές φορές η Λιλή κοιμόταν το βράδυ και ο κύριος δεν είχε έρθει ακόμα. Κι' όπως κοιμόταν βραδιά, δεν τον έπαιρνε είδησι που έρχόταν. Και το πρωί που έπνύσσε, άπλωνε το χέρι της, για να χαϊδέηη τα μαλλιά του κι' έπιανε το κρύο μαξιλάρι. Μήπως δεν είχε έρθει; Όχι. Το βουλιασμένο μαξιλάρι, το τασάκι με τα αβουμένα αποτοίγματα μαρτυρούσαν τη νυχτερινή του παρουσία στη συζυγική κλίνη. Άλλά είχε φύγει πολύ πρωί. Άλλά γονατίζοντας να μη την ξυπνήση. Πάντα οι δουλειές! Και τα περισσότερα μεσημέρια, που περίμενε τον έρχομό του για να φάει μαζί κάποιο φαί που τότε μαγειρεύει η ίδια, «πριν» το τηλέφωνο, άδεν θάρρος το μεσημέρι. Φάε μόνη σου, άγάπη μου.

Μόνη. Όλο μόνι! Πόσες φορές της είχε υποσχεθεί να πάνε στο θέατρο το βράδυ, ή σε κάποιο κέντρο. Κι' ένα τηλεφώνημα την ειδοποιούσε πως η ιστορία αυτή άναβάλλεται. Μια άαφιλητή δουλειά, χρυσό μου. Μή συγχωρεθ.

Οι δουλειές, οι δουλειές! Πάντα οι δουλειές. Κι' έβγαζε άρκετό χρήμα. Κι' όπως η-

χε γίνει επαγγελματίας σύζυγος.

Το φθινόπωρο γάρισε... Κι' η ζωή έξακολουθούσε ή ίδια... Κόντευε να κλείση χρόνος. Κι' ένα μεσημέρι η Λιλή ήρθε μ' ένα καινούριο φλυορίνι. Φίλησε τον Άλέκο, κάθισε στη ράχη της πολυθρόνας και τ' άνοιξε.

— Κι' άρα, χρυσό μου — το είπα — ένα μοντέλο!... Θα μ'ονηγήναι περίφημα. Το παραγγέλναι, έβρεις!

— Μπα; έκανε ο Άλέκος. Και πώς θα το πληρώσης; Πρώτη φορά άκουγε τέτοια κουβέντα από το στόμα του άντρουλης της.

— Οά μου δώσης έσύ! είπα.

— Από πού; Δεν υπόρχουν λεφτά, Λιλή!

— Και τώρα που το παράγει; Οά έκτεθώ.

— Νά πούλησουμε από τα μπαζού σου και να το πληρώσης, για να μην έκτεθώμει! Και για να μ'ας μείνουν και λεφτά, για να περάσουμε! Έτσι, άγάπη μου;

— Έτσι! είπα η Λιλή στρα-βουτσουναίνοντας.

Πούλησαν τα μπαζού. Σε λίγες μέρες το φόρεμα ήταν έτοιμο, άλλά χρειαζόταν μια τσάντα και παπούτσια άσπρι. Πούλησαν κι' άλλα. Οι επι-σκέψεις στα καμπαρέ κόπηκαν, σκέψεις στολίστρίν ακριβά. Τα γεμάτα σούδες φίλους περιωρίστηκαν. Και η συζυγική ά-τιμωφαρία άρχισε να γίνεται κόπας στενωπής. Η Λιλή δεν ήταν τόσο εύθυμη, όσο λί-γον καιρό πριν. Η λέξι «οί-κονομίες» άκούγονταν συχνά μέσα στο σπίτι. Μια μέρα ο Άλέκος, καθώς ήταν έσπαλω-μένος στο νιβάκι και διάβαζε ένα μυθιστόρημα, έριξε την ιδέα πως ίσως να χρειαζόταν σε λίγο να διώξουν την υπη-ρέτρια. Και τις δουλειές;

— Οά τις κάνης έσύ, άγά-πη μου!

Η Λιλή έμεινε για λίγο σκε-πτική. Έπειτα, κατεβάζοντας τα μάτια της, είπα:

— Δεν μου λες Άλέκο; Πώς πάνε οι δουλειές σου;

— Τις έστειλα στο δίδολο ά-γάπη μου... Για ν' άφροσι-θώ σε σένα.

— Δεν ήταν άνγκη να τις στείλεις έλε!...

— Μά, βλέπεις η μια είναι δεμένη με την άλλη! Και η μια φέρνει την άλλη!

— Και σκέπτεσαι να τις ά-φίσης σ' άλλη σου τη ζωή;

— Φυσικά! Για ν' άφροσι-θώ σε σένα... Αί, όσο για άνα μεροκατάτο θά θ' άνταί! Το ψωμί μια φορά δεν πρόκει-ται να μ'ας λείψη!

Η Λιλή τώλιζε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του:

— Έβρεις τί σκέπτομαι, χρυ-σό μου; είπα. Ότι δεν θα ή-ταν άσχημο να έξαγορήζες στις δουλειές σου!

Κι' άρα, η νουλάδα της, που είχε καιρό ν' άναεωθή και να συνεχίσει:

— Η άγανία να σε περιμένω και να μην έρχσαι, με συ-γκινεί περισσότερο! Και με κά-νει πιο εύχυσμένη!...

Με καταλαβαίνεις;

Κι' άρα, η νουλάδα κι' ο Άλέκος και είπα:

— Σε καταλαβαίνω, χρυσό μου!

— Ναι, άλλά θ' άφιερώνης και λίγες άρες για μένα.

— Οά προσαθήσω. Άλλά όταν έγω μια έπέλυσσα δου-λειά, πού θα μ'ας δώση κέρ-δη, τί θες να προτιμήσω; Ν' άφήσω τη δουλειά και να θάρω κοντά σου, ή να σου κάνω έ-να τηλεφώνηματάκι!

— Τηλεφώνηματάκι! Τηλε-φώνηματάκι! είπα σ' ένα τρο-μαγμένη η Λιλή!... Πρό παν-τός οι δουλειές!

Και έναφίλησε τον άντρα της...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΤΑ

ΕΝΟΠΙΟΝΤΟΥ

Η «στρατιά-φάντασμα»

Ένα άκόμην από τα πολλά στρατιω-τικά μυθικά των Συμμάχων ήταν και το «23ον Ειδικόν Σύνταγμα» ή «στρατιά-φάντασμα» επινόησης του άμερικανι-κού Έπιτελείου και δημιουργήμα της Άμερικανικής Έστιας Κουτουζού. Άπετελείτο από τάνκς, κανόνια, κα-μιόνια, άλκ., όλα ψευτικά, φτιαγμένα από λεπτό καουτσούκ, σαν τα άνιοθα-σιλιτικά μπαλόνια! Όλα αυτά διπλω-νόντουσαν κι' έπιαναν έλαχιστο χώρο. Τήν ώρα της κορομποποίησης, οι στρα-τιώτες τα φούσκωναν με άέρα, και φαι-νότανταν τότε σαν πραγματικά! Το όμα αυτό έκανε την πρώτη του εμφά-νιση στην άπόβαση της Νορμανδίας. Κι' οι Γερμανοί, άσπισμένοι απ' τα τόσα βαρέα όπλα που είχαν παρατάξει οι Σύμμαχοι σε άπίστευτα μικρό χρονικό διάστημα, άναγκάσθηκαν ν' άλλάξουν βιαστικά τα άμυντικά τους σκέδια. Ά-φου έλασαν μέρος στις μάχες του Σαίν - Λο και των Παρισίων, τα καου-τσουκένια τάνκς χρησιμοποιήθηκαν στη Βρέστη. Έκει, οι άρχοντες των γερμα-νικών δυνάμεων δειλάσαν και παρεδό-θησαν, όταν ένας άπεσταλμένος των Συμμάχων τους έδειξε από μακριά το τρομακτικό έκείνο όμα των μηχανο-κινήτων δυνάμεων! Σημειώτεον ότι, για να είναι πληρέστερη ή «ήλλουζιόν», άκουόντουσαν όλοι οι θάρρηδοι της κι-νήσεως των τάνκς κι' οι κράτοι των κανονιών τους χωρίς σε τέρρατια με-γάφωνα, που πολλαπλασιάζαν άδους αυτούς τους ήχους, χαραγμένους σε πλάκες γραμμοφώνου!...

Κανόνια - γίγαντες

Τα Ιοκυρειακά άμυντικά έργα του περιήρουν άτελευταία «Ατλαντικού», που είχαν προκαλέσει το θαύμασμά του φόν Ρούντεντα και του Ράιμλεϊ, βρι-σκόντουσαν στο Καλαί. Ήταν τεράστια τοιμενένια όκυρα. Έξυπλισμένα με πε-λώρια κανόνια των 406, μήκους 28 μέ-τρων. Για να μεταφερθούν ές έκεί τα κανόνια αυτά, είχε χρειαστεί να κρε-μίσουν απ' τα τοιχεία, να πλατύ-νουν οι δρόμοι στις στενές, να υπερ-νικήσουν άπειρες τεχνικές δυσχέρειες. Μετά την έγκατάστασή τους, οι Γερμα-νοί τα χρησιμοποιούσαν για να βρομω-ρίζουν τις άντικρουσες άγγλικές άκτες, με βλήματα βρούτερα από ένα τόννο. Τα άγγλικά άεροπλάνα έξοριζαν χιλιά-δες τόννους βόμβας για να τα κατα-στρέψουν, άλλά δεν το κατάρρωσαν, γιατί τα προφύλαττε άνα στρώμα πε-τρών άρμε μάχης πολλών μέτρων. Ί-σως μόνο μια άτομική βόμβα θα υπο-ρούσε να φέρη άποτέλεσμα αν ύ-πάρχε τότε. Όταν οι Σύμμαχοι κατέ-λαβαν τα πυροβόλεια αυτά, τα βρή-καν άθικτα. Πρό δυο μηνών όμως, το άγγλικό μηχανικό τα άνέπνυν με με-γάλες ποσότητες δυναμιτός. Η ίσως κάποιος καινούριος έκρηκτικός ύλης.

Οι μόνι που στενωπρήθηκαν για την καταστροφή τους, ήσαν οι κάτοικοι του Καλαί, οι όποιοι έληφαν να δια-τηρήσουν άθικτα και να τα έκμεταλ-λευθον άργότερα ως ένα μέσον πο-σελκώσεως περινηγών τον τόπο τους.

Εορμηριδωπής - ρομπότ

Πολλοί Άμερικανοί έκαστοιμυριόχοι βεβαίωνουν ότι άρχισαν το στάδιο τους ως εορμηριδωπής. Άτσοο οι υποψή-φιοι μμηπάλ των δεν θα μπορούν ίσως στο μέλλον ν' άκολουθήσουν τον ίδιο δρόμο. Γιατί κάποιος Νεοϋρκέσος ε-φευρέτης έφτιασε ένα μικρό «εορμη-ριδωπής - ρομπότ», που θα άντικατάστα-ση πιθανότητα τους ζωντανούς! Το αυ-τόματο αυτό μπορεί να πούληση ως 200 εορμηριδές κατά συνέχισιν, να είσπραξη τα χρήματα και να δώση ρε-στα! Διακρίνει άλάνθιστα τα κάλπηκα νομισμάτα, και δεν δίνει τότε εορμη-ριδω. Έκείνο που του λείπει άκόμην, είναι... ένα μεγάλωνο για να διαλα-λή τις σπουδαιότερες είδησεις!

Ντοματο-πατάτα!

Έπειτα από πολλές προσπάθειες, έ-νας καλλιεργητής της άμερικανικής πολιτείας Νεβάδα κατάφερε να δη-μιουργήση με έπιτυχμένους «διασταυ-ρώσεις» ένα φυτό που παράγει συγχρό-νως ντομάτες και πατάτες.

Ο ΝΤΕ ΓΚΩΛ... προφήτης!

Η περιπετοδής σταδιοδρομία του

Όταν οι Σύμμαχοι άνεγνώρισαν έ-πισημως τον στρατηγό Ντε Γκώλ, γεν-νήθηκε το έρώτημα αν τον άνεγνώριζαν ως στρατιωτικό ή ως πολιτικό. Μπορού-με όμως να πούμε ότι δεν είχε στην προεμπροσθέντη τίποτε απ' αυτά τα δυό. Είχε ένας τύπος προφήτου της Πα-λιάς Άνάχνης, από κείνους που συνε-δύαζαν τη φιλοσοφία με τη δράση.

Η προσωπικότης του αυτή δημιου-ργήθηκε από τα παιδικά του χρόνια. Ά-κόμα και το όνομά του έχει κάτι το συμ-βολικό. Γιατί η λέξις «Γκώλ» παράγει-ται απ' την άρχαία άνομασία της Γαλ-λίας, είναι έλασθη ή πιο ταιριασμένη για ένα άνθρωπο που έπινε έθνικό σύμ-βολο. Όσο για το «Ντε» που την συ-νοδεύει, δεν έχει καμιά σχέση με τους γαλλικούς άριστοκρατικούς τίτλους. Χρησιμοποιείται πολύ στη βόρεια Γαλ-λία από άστικές οικογένειες.

Ο πατέρας του ήταν καθηγητής στο Λύκειο των Ήσουατών, στο Παρίσι, τό-πος άσπληρής, άλλά με αντίληψη και κατανόηση. Ο γιός του Σαρλ τον έ-πηρε ως πρότυπο. Κι' έγινε σθεσρός, μετριμένος και καλός χριστιανός.

Άφιέρωνε πολύ περισσότερες άρες στη μελέτη, παρά στο παιχνίδι. Έπαίρ-νε πάντα καλούς βαθμούς, τόσο στο σχολείο, όσο κι' άργότερα στη στρατι-ωτική σχολή Σαίν - Συρ. Στη σχολή αυτή, οι συμμαθητά του δεν είχαν έ-πονομασία «κακρό σπαράγγι», για το έξοριστικό του άνάστημα — έχει τώρα ύψος 1.92. Άφου άνομασθηκε αξιω-ματικός, πήρε ως πρότυπον ένα άλλον άνθρωπο, μετά τον πατέρα του: τον συνταγματάρχη του Άνρ Πετάιν.

Ύπηρεσε υπό τας διαταγές του στο μέτωπο δυό χρόνια σχεδόν. Πλη-ρώθηκε τρεις φορές, την τρίτη τόσο σθε-ραρά, όστε άιχμαλωτίσθηκε απ' τους Γερμανούς. Στο στρατόπεδο άιχμαλώ-των, ριχθηκε και πάλι στη μελέτη. Ά-ποστήθηκε άποσπάσματα Γάλλων κλα-σικών συγγραφέων. Είχε άλλωστε πάν-τα τόσο καλή μνήμη, ώστε μπόρεσε να γράφη, για τους συντρόφους της άιχ-μαλωσίας του, άλόκληρα βιβλία του Όμηρου, του Καίσαρος και του Όεί-δίου, τα όποια είχε διαβάσει άλλοτε στο σχολείο.

Τότε γνωρίσθηκε μ' ένα νέο Ράσσο λοχαγό, τον Τουχατσέφσκυ, κουβέντια-σαν συχνά μαζί του για τον πόλεμο, την πολιτική και το μέλλον της Ευρώπης κι' άπόκτησε γνώσεις σθεσρές και με-τρίωνες.

Η τιμή του «Θησαυρού»

Ο «Θησαυρός» έγκαταλείφθηκε εις την τύχην του από το Κρά-τος και άναγκαζόμενος να προ-μυθευεται τον καρπιν από το έλευθέρων έμποριον εις άστρο-νομικά και πάλιν ποσά, άπεφά-σισε να όρίση την τιμήν του από του παρόντος τευχούς εις δρα-χμάς 250.

Άλλά η τιμή αυτή ίσως να μην είναι όριστική διότι από της ή-μέρας καθ' ήν γραφέται η δη-λώσις αυτή μέχρι της ήμερας της κυκλοφορίας μεσολάβει όλό-κληρος έξόδομα. Συνεπώς δεν πρέπει να έκπληκνούν οι άναγι-στοί άναγνώσται μ'ας αν το ίδιον αυτό τευχός, εν περιπτώσει έπι-πευσεως των οικονομικών συν-θηκών κυκλοφορήσκει εις τιμήν μεγαλειτέρην των 250 δρχ., ή τις νέα τιμή εις την περιπτώσιν αυτήν θα τείη διά σφραγίδος εις το έξάφηναν.

Συμπληρωματικός πληροφορού. Συμπληρωματικός μας άρα ότι εκ του ποσού των 250 δρχ. είσ-πραττει ο «Θησαυρός» μόνον 160 δραχμάς!

ΈΕ αυτών δέον ν' άσφισθη και το ποσόν των 10 δρχ. όσον έλασθη όστικίζον τα ταχυδρο-μικά δ' έκαστον φύλλον εκ των στελλομένων εις τας έπρασχίας, όποτε το ποσόν των 160 δρχ. έ-λαττούται εις δρχ. 150.

Βοήκες για όλ' αυτά τα ζητήματα. Άργότερα, πολύ μετά τον πόλεμο, έα-νασυνήθησε στο Παρίσι, το 1936, μ' αυτό τον σύντροφο της άιχμαλωσίας του. Ο Τουχατσέφσκυ είχε γίνει τότε στρατάρχης της Σοβιετικής Ένώσεως. Ένα έτος άργότερα, έπεισ έθμα μιας έκκαθάρσεως, γιατί οι ίδεες του δεν άρεσαν στους άρχηγούς των Σοβιετ.

Ως καθηγητής στη σχολή Σαίν - Συρ, ο Ντε Γκώλ διετύπωσε συχνά τις άπό-ψεις του για τον μέλλοντα πόλεμο. Έ-ξέδωκε μάλιστα κι' ένα βιβλίο, το 1932. Τον καιρό εκείνο, κατασκευάζ-ταν ή περίφημη Γραμμή Μαζίνω. Κι' οι γαλλικές στρατιωτικές θεωρίες βα-σιζόνταν όλες στην άμυνα και στην προσέλκυσι του έχθρου σ' ένα έσχατος κατάλληλο για την έξόντωσι του. Στα μεγάλα όπλα γυμνάσια της σχολής, ο Ντε Γκώλ έφάρμοσε μια άντελός αντί-θετη θεωρία... και νίκησε θριαυτευ-τικά! Οι άντιπρόσωποι του τον επέπληξαν τότε, ο Πετάιν όμως τον συνεχάρη.

Το 1934, προέβλεψε τον δεύτερο πό-λεμο, σ' ένα βιβλίο του με τον τίτλο «Ο στρατός του μέλλοντος». Ύπείδει-ξε τότε την άναπείκεια της Γραμμής Μαζίνω και την σπουδαιότητα των μη-χανοκινήτων μονάδων. Το έργο του αυ-τό περιφρονήθηκε στη Γαλλία, στη Γερ-μανία όμως προκάλεσε ζωηρό ένδια-φέρον. Η ψυχρότης του γαλλικού Γενι-κού Έπιτελείου άπέαντι του έκαμε τον Ντε Γκώλ να χάση την πίστι του άκόμην και στον Πετάιν. Όλοι γελού-σαν με τις θεωρίες του. Ο μόνος που τις πρόσέξε, ήταν ένας νέος πολιτικός, ο Πάλ Ρενώ.

Τα σκέδια που έφτιαξε ο Ντε Γκώλ για τον Ρενώ πάναν στο τραπέζιόμην-όλο ενός ρεστοράν, ήσαν τα ίδια πε-ρίπου μ' έκείνα που έφάρμοσε το γερ-μανικό Γενικό Έπιτελείο κατά την με-γάλη έπίθεση των άνείσεως το 1940.

Ο Ντε Γκώλ διόικουσε τότε την Τε-τάρτη θωρακισμένη Μεραρχία, και τα τάνκς του κέρδισαν τον Λαόν και στο Άμπεύλ δυό απ' τις λίγες νίκες του γαλλικού στρατού. Κατόπιν ο Ρενώ, πρωθυπουργός τότε, τον έκαμε Ύψυ-πουργό των Στρατιωτικών. Μετά την καταστροφή της Γαλλίας, ο Ντε Γκώλ πήγε στο Λονδίνο κι' άνεκρήνυη άρ-χηγός των Έλευθέρων Γάλλων.

Σαν τους περισσότερους προφήτες, ο Ντε Γκώλ έχει πίστι στο πεπρωμένο και δεν φοβάται το θάνατο. Όταν έ-φτιασε στο άπελευθέρωμένο Παρίσι, διέ-σχιζε τα Ήλυσια Πεδία δίχως καμιά σωματοφυλακή, άνέμεσε στο συγκε-ντρωμένο πλήθος, και διευθύνθηκε ήου-χα προς την Παναγία των Παρισίων, μολοντί τον πυροβόλησαν για να τον δολοφονήσουν.

Έχει πολύ λίγους στενούς φίλους. Στα ύπουργικά συμβούλια, κρατεί σε άπόστασι άκόμην και τους πιο άφωσι-μένους όπαδοός του. Άφινει συνήθως τους ύπουργούς του να πούν τις γνώμες τους, και στο τέλος προτείνει την κα-λύτερη λύσι, με λίγα λόγια.

Έπειτα να βροική πικρές, σαρκαστι-κές φράσεις, όταν θέλη να καυτηριάση κάποιον. Κατά τις μάχες των Έλευθέρων Γάλλων με τα στρατεύματα του Βισύ, στη Συρία, τότε έφεραν ένα συν-ταγματάρχη που είχε πασθή άιχμαλώ-τος. Έκείνος προσέθηκε τότε να δι-καιολογήση τη στάσι του, λέγοντας ό-τι δεν διάβαζε έφημερίδες, δεν άκούγε ραδιόφωνο, κι' έτσι δεν είχε καταπο-τιθί για ό,τι είχε συμβεί! Ο Ντε Γκώλ πήγε κοντά του, άκούμπησε το χέρι στον ώμο του και του ψιθύρισε με ύφος έρωτικό έμπνευστικό:

— Νά σάς πώ έγώ τα νέα! Μήκαν οι Γερμανοί στο Παρίσι!

Πριν ο Ντε Γκώλ φύγη απ' το Άλ-γέριον για την άπελευθέρωμένη Γαλ-λία, ο ύπασιπότης του φρόντισε να δι-λάση μια κινηματογραφική παρα-στάσι με τη «Χιονάτη και τους Έπτά νάνους», ίδίως για την κόρη του στρα-τηγού, που είχε 16 έτών. Ο Ντε Γκώλ παρακολούθησε μ' εύχαρησχή το φιλμ. Τού άρεσε ιδιαίτερος ή σκηνη πού ή Χιονάτη άνασταίνεται μ' ένα φίλ το Βασίλοπούλου. Γύρισε τότε στον ύπα-σιπότη του και του είπα:

— Περιφρομ!... Μ' άρέσουν οι άν-θρωποι που μπορούν ν' άναστηθουν...

Άν, όπως πιστεύουν πολλοί, το μέλ-λον της Ευρώπης έξαρτάται τώρα από την Ικανότητα της Γαλλίας να έξαναθή το παλαιό μεγαλό της, μπόρεση να πούμε ότι ή άναδιδωσι αυτή της Γαλ-λίας κρείματι, προσωρινός τολάχιστον, από τον Ντε Γκώλ.

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Συμπτώσεις

Είς τον Πλαστήρα, πρό τινος, συνέβη άτύχημά τι, κατόπιν μιας... άνατροπής, πλοσίον της Τρι- (πάλεως, άλλ' εύτυχώς, έκτύπησε στο πόδι του κορμιά- κι' ήταν κι' αυτός τραυματισμός τελείως έπιπόλαιος!

Το γεγονός, όμως αυτό, μπορεί κανείς να πη, πως έαυ μάλλον οίονως κακός εις την ύσιν, γιατί και μόλις, πρό μηνών, από... άνατροπή, ο στρατηγός κατέπεσε από την... έξουσίαν!

Συνέπεια

Μας έτασαν οι φίλοι και Σύμμαχοί μας, όντως, πως θα μας άποστείλουν χρυσόν κατεπιστόντως. Μά πέρασ' ένας μήνας, εν πληρέη κατανύσει και για το τεζιμό τους δεν κάνουν ούτε... νύξ!

Οι κατάλογοι

Άπλώσεις πάλιν έκανε ο Ρέντης, τις προάλλες και σε προσωπικότητες, έτόνως μεγάλες, πως είναι οι κατάλογοι της χώρας μας, σωστοί, πως είναι... (γ ν ο σ ι ω τ α τ ο), συγχρόνως και... (π λ α σ τ ο ι δ).

Κατόπιν τούτου, φυσικά, οι έξονι θαχουν λόγους, με τας δλώσεις του αυτές θα άνυπολογιστους και βγάζοντας συμπέρασμα, από τους... καταλό- (γ ο υ ς) να μας χαρακτηρίσουν ως... ά καταλογιστούς!

Είρωνεία

Συνεχώς, περίπου μήνα, στην Αθήνα, βρέχει άσθόνως. Έπλημμύρισε το σύμπαν, μέσα στ' άλλο και μια στάλα τα κατάφερε να πέση και στη λίμνη Μαραθώνος.

Περιμένουμε τις μπόρες, του χειμνός, έπιμνως και πορ' όλη την πλημμύρα, στην άκόρεστη τη λίμνη προσετέθη μία... οταγών. Και για την κακή μας μοίρα, το νερό του Μαραθώνος θάνα κι' όλο το χειμώνα... Μαραθώνιος ά- (γ ν ω ν)

Πάμε πρμα

Μπράβο λοιπόν! Αυτό θα πη άναδημιουργία, ύπουργεία άσπληντα να γίνωνται... ύπουργεία... προσλήψεις και προαγωγές, θεοούλες και «ροσφε- (τιω), ύπηρεσίες, γραμματείες και βάλε κι' άλλα τέτοια.

Στις θέσεις τις άμερτητες να προστεθούν κι' άλλες και κανα να γίνεται το πράγμα καμκόν, γιατί μεγάλες γίνονται κι' άτέλειωτες... σπατά- (λες), για να λυθ το πρόβλημα τό... Οικονομικόν!

Ταραχή

Μάχας συνάπτει, φοδερές, ή Κίνα με την... Κίνα κι' έκουν αντίκτυπον, παντού, τα γεγονότα έκείνα. Έκουν, κοινώς, την προσοχή του σύμπαντος κινήσει, διότι ή... Κίτηνη φύλη, ζητά να... κοκκινίση!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Χειροκροτήματα...

Το τελευταίο τζιτζίκι της σειράς αυτής. Το πιο αξιόλογο, το πιο αντιπροσωπευτικό του είδους αυτού... Ξεκίνησε για τη ζωή με μοναδικό του έφοδιο την καρδιά και μοναδικό του επάγγελμα το τραγούδι. Από νωρίς, μόλις ξεκίνησε για τη ζωή, άρχισε να τραγουδάει. Το τραγούδι του, μελωδικό και ποικιλόμορφο, πολλούς συγκίνησε, πολλούς έκανε να δακρύσουν...

Τον είπαμε στιχουργό, συνθέτη, τραγουδιστή. Έννυ έπρεπε να τον πούμε μοναχά τζιτζίκι χωρίς φτερά... Το τραγούδι ήταν ανάγκη επιτακτική γι' αυτόν. Κάθε τόσο, ένας έρωτας τρύπωνε στην καρδιά του, κι' έλυχνε νέες: «Είδα μάτια...», «Κι' αν βγουν αλήθεια...», «Όταν σπάρει η άρα...». Ο κόσμος άκουσε εκατομμύρια και χειροκροτούσε. Και το τζιτζίκι χαϊρότανε τα χειροκροτήματα... Τι μεθύει φεβρολόγος τα χειροκροτήματα! Κάνουνε τον καλλιτέχνη να ξεχνάει πως υπάρχει ζωή, πως υπάρχουν καλές, προσεκτικές, ταπεινότητες. Τού θυμίζουν πως υπάρχει μόνον έρωτας, μόνο συγκίνησι, μόνο μελωδία. Και του δημιουργούν την απάτηλη έντυπωση πως η ζωή είν' όλο καλοκαίρι, και πως χειμώνας δεν έρχεται ποτέ...

Τι μεσουράνημα ήταν αυτό! Γύρω απ' το τζιτζίκι μαζεώθηκε ένας δολοκλήρος κόσμος από μικρά ζένοισα τζιτζίκια, πρόθυμα να τραγουδούνε σαν κι' αυτόν. Και τα τζιτζίκια αυτά κάνανε σιγά-σιγά φεβρολόγος και φεύγανε για να προπαγανδίσουν τη θεωρία της ζένοισας και του τραγουδιού στους ανθρώπους. Κάκια Μένδρη, Δανάη, Πάολα, Λουίζα Ποζέλλι, Ρίτα Δημητρίου... Ένα συγκρότημα από τζιτζίκια, γύρω απ' το παλιό τζιτζίκι που σιγά-σιγά γερνούσε...

Και λεφτά! Πόσες ευκαιρίες να νά γίνει το τραγούδι επιχείρησι!... Ο καλλιτέχνης δεν κατάφερε να

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ή νέα αισθηματική σειρά

ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΚΑΡΔΙΕΣ

ΣΤΑ ΣΙΔΕΡΑ

Είμε μια άλυσσιδα από αισθηματικές ιστορίες, που μέσα τους φερόνται δειλός κι' ανικανός φιλόπλοος ο έρωας, χωρίς να μπορεί να εκδοθεί. Στη σειρά «Καρδιές στα σιδέρα», τους έρωτες-μύθους τους ενώνει το αίσθημα, και τους χωρίζει η ζωή, που με τη μορφή του καθηκόντος, τους πνίγει στο στόμα τα ερωτικά λόγια. Κι' αναγκάζει τις φλογισμένες τους καρδιές να ζούν την κατακλιτική του αιώνητου αποχωρισμού, συγκροτημένες απ' το αίσθημα και το αδυσώπητο ΠΡΕΠΕΙ.

εκμεταλλευτή καμιά... Έβρινε ζένοιστος — εγκληματικά αφρόντιστος — άπ' πάνω στο κλαδί του φθινόπωρου... Χειμώναζε, το σύννεφο μαζεψόντουσαν απειλητικά γύρω του, χωρίς κούραση, χωρίς ανάδωδο, τραγουδούσε για τους ανθρώπους, τραγουδούσε γι' αυτόν... Τα πούσα, τραγουδούσε τον μεθυσμένο πάντα. Εκκίνησε τα μάτια του ο' όλα τ' άλλα, τα δευτερεύοντα, και τ' άνοιξε μόνο για να δει έκστατος το θάνατο... Τα χειροκροτήματα ήταν ανάγκη γι' αυτόν, όπως το τραγούδι ήταν η ζωή του.

Κι' όμως, χειμώναζε!... Τότε, ήρθε μια εξαιρετική ευκαιρία να του δώσει τη μεγαλύτερη ικανοποίησι: «Ο κινηματογράφος δέχτηκε γι' αυτόν ένα βιογραφικό σκίτσο της ζωής του, μια ακουαρέλα πρόχειρη της καρδιάς του. Η ταινία γυρίστηκε, με τίτλο — τί άλλο;... — Χειροκροτήματα... Η ταινία με το «Χειροκροτήματα» με το θάνατο για επίλογο έλασε αυτής της ιστορίας του έρωτος, του τραγουδιού το καλοκαίρι, που καταλήγει σε μίζερια του χειμώνα.

Κι' όταν πλάκωσε ο χειμώνας — ο χειμώνας της ηλικίας, μεγαλωμένος σε φρίκη απ' τη θύελλα του πολέμου... το τζιτζίκι βρέθηκε εντελώς απροετοίμαστο... Τα κλαδιά χωρίς φύλλα, ο ουρανός πνιγμένος στα κρένα, ήλιος πουθενά... Τι έμεινε; Ο θάνατος! Ο φοβερός θάνατος μέσ' στη βαρυσχημιά...

Κι' ήρθε, πραγματικά, ο θάνατος μια νύχτα, σ' ένα λαϊκό νοσοκομείο... Ο θάνατος ο άδοξος, ο κρύος, χωρίς τη ζεστασιά των χειροκροτημάτων, που κανείς μόνο ανάνησι. Ένας τάφος ανόητος γιένος βιαστικά στην καρδιά της αττικής γης, χωρίς λουλούδια — μαρμαρένια τα γιούλια κι' ο βιάς... — με λίγη υδρόν συγγινώσι: Μία γλυκύτητα φωνή που τραγουδούσε με κλάματα πάνω από το νεκρό, ένας έρωτας ποιητής με συγκινημένους στίχους, — κι' ύστερα, το τίποτα!

Το τίποτα... Κι' όμως — «Κι' όμως...» — κάτι μέσα μας έχει μένει απ' το τζιτζίκι που τραγουδούσε μέσ' στα καλοκαίρια κλαδιά, και πέρασε μέσ' στο βαρύ χειμώνα: Το «κάτι» αυτό — «Κάτι... κάτι...» — Τό λέγε το τραγούδι του... — είν' η θύμησι, η νυκτική νοσταλγική θύμησι που μας προσφέρουνε σήμερα άκομα, και θα μας προσφέρουνε πάντα τα τραγούδια του. Τα τραγούδια του καλλιτέχνη που ζήσανε και πέρασαν σαν πραγματικό (τζιτζίκι της ζωής).

Το όνομά του — χρειάζεται άραγε να το πούμε;... — Κλέων Τριανταφύλλου. Ο 'Αττίκ.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

66

Οι πίνακες του Λούβρου

Λίγο καιρό προτού να μπούν οι Γερμανοί στο Παρίσι, τα περισσότερα από τα άριστοτεμάτια του Λούβρου είχαν μεταφερθή στα ύψηλα και στις κρύπτες παλιών πύργων, που βρίσκονται κατά μήκος του ποταμού Λούβρ.

Η περιπέτεια των αυτών είχαν, ωστόσο, και μερικά καλά αποτελέσματα.

Έτσι, ο περίφημος πίναξ της «Αναγνίστριας με το κουνέλι» του Τισανό έδωκε την παλιά ζωπρότητα των χρωμάτων του. Το χέρι της Παρθένου, στον πίνακα αυτόν, είχε γίνει χαλκό, πράσινο και το κουνέλι είχε πάρει ένα τρεφό χρώμα, που κατέστρεφε το αρτιόμοιο σύνολο του έργου. Το ίδιο είχε συμβεί και με μερικά άλλα, που είχαν μεταβληθί σε μασορραβισμένες σκιές, που έμοιαζαν σαν λαβές. Τώρα, έπειτα από πενταετή περίπου διαμονή του πίνακος σ' έναν πύργο του Λούβρ, το χέρι της Παρθένιας ξανάβησε ροζ και το κουνέλι ξανασβήθηκε το κρυφό λευκό χρώμα του. Σε διάφορα μέρη του πίνακος... «εφύτρωναν» επίσης φύλλα και άνθη!

Πρέπει να σημειωθί ότι οι ελκικοί είχαν κάμει τα πάντα για την διατήρησι των χρωματισμών αυτού του πίνακος, και ότι είχαν φθάσει στο σημείο να τον βάλουν μέσα σ' ένα ειδικό δάμα, όπου υπήρχε πάντοτε μία σταθερή θερμοκρασία και πολύ λίγη υγρασία. Όλες τους οι προσπάθειες, όμως, δεν είχαν φέρει κανένα αποτέλεσμα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο μεταπολεμικός άνθρωπος αδιάφορος στον έρωτα

Νευρικός, εξαντλημένος

Ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Σμιθ, του ανθρωπολογικού ινστιτούτου της Βοστώνης, σπριζόμενος στα πορίσματα μιας έρευνής που έκανε μεταξύ χιλιάδων νέων και νεανίδων των «Ηνωμένων Πολιτειών και ιδιαίτερα μεταξύ των στρατιωτών, από ηλικίας 20 μέχρι 35 ετών, που επέστρεψαν από τα διάφορα μέτωπα του πολέμου, μας λέγει ότι ο μεταπολεμικός τύπος του ανθρώπου απομακρύνθηκε τόσο πολύ από τον προπολεμικό, μέσα στα πέντε πολεμικά χρόνια, ώστε η σύγκρισις ανάμεσά τους είνε δύσκολη και σχεδόν αδύνατη!

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του 'Αμερικανού επιστήμονος, ο τύπος που κυριαρχεί στη εποχή μας είνε ο νευρικός.

Έτσι, ο σπριζόμενος τύπος γίνεται ολοένα και περισσότερο λεπτόσωμος και, κατά τον δόκτωρ Σμιθ, δεν θα υπάρξει σε λίγο θέσις στις μεταπολεμικές κοινωνίες για τους παχείς ανθρώπους, που θα εξαφανισθούν αναγκαστικά. Παρά τη λεπτόσωμη διάπλαση του όμως, ο τύπος αυτός, είνε μέτρια αβυσσικός. Το βλέμμα του είνε διαπεραστικό, αλλά, σταθερό. Ένα μεγάλο ποσοστό από τους σπριζόμενους νέους και νέες είνε πρόσωπα μύητες ή πρόκειται να γίνουν. Η κύρτωσις της ράχης είνε επίσης ένα φαινόμενο πολύ συνηθισμένο και περισσότερο στις γυναίκες. Οι χειρνομίες είνε σπασμωδικές, κουρασμένες.

Στο κεφάλαιο της άνοχης, ο δόκτωρ Σμιθ κάνει τρεις διακρίσεις. Έτσι διαπιστώνει μεγάλη άνοχη σε κόπους και σε στερήσεις, μετρία άνοχη σε εργασία και ελαχίστη άνοχη σε ασθένειες.

Τη μετρία άνοχη σε εργασία την αποδίδει στην έλλειψη προσοχής και αγάπης από το μεγαλύτερο ποσοστό των εργαζομένων για εκείνο το οποίο κάνουν. Στρατιώτες, λέγει, που έπεδαν μεγάλη παρατηρητικότητα και εξυμνήσια στις πολεμικές επιχειρήσεις, αποδεικνύονται πολύ μετριοί και δυσκολεύονται να συγκεντρώσουν την ενέργειά τους σε ένα αντικείμενο. Ίσως αυτό συμβαίνει, γιατί ο δόκτωρ Σμιθ, γιατί, έπειτα από το τέλος του πολέμου, βρίσκουν πως το τριτοβάθμιο αυτοί ο ή η συναρμολόγησις μερικών εξαρτημάτων μιας βίδας, ματά ολόκληρα ασήμαντα, που δεν αξίζουν καμιά προσοχή.

Ο δόκτωρ Σμιθ διαπιστώνει επίσης μια αξιοσημείωτη πτώσι του ερωτικού ενδιαφέροντος και στα τείνει ολοένα στην αντίληψι ότι ο έρωας δεν είνε πλέον άλλο από έναν στιγμιαίο παροξύσμο. Αυτό είνε η πτώσι της «ψυχρότητας» που νιώθει το ένα φύλο για το άλλο.

Πριν από τον πόλεμο, η συναναστροφή μεταξύ των δύο φύλων είνε σαν αναγκαία και αναπόφευκτη συνέπεια των έρωτα. Σήμερα δεν συμβαίνει πια.

Ο δόκτωρ Σμιθ παρατηρεί ακόμη ότι τα σπριζόμενα ζευγάρια αφιερώνουν πολύ λίγο καιρό στον κοινωτικό έρωτα. Οι συναντήσεις τους, οι περιπάτοι τους, τα δεν διαφέρουν από εκείνα που θα χρησιμοποιούσαν δύο πρόσωπα του ίδιου φύλου.

Στη διανοητική σφαίρα, ο δόκτωρ Σμιθ διαπιστώνει δεινότητα της αντίληψης, συγχών και ούτα.

Η ελάττωσι της μνήμης και η απάτη των μνημονικών παραστάσεων είνε, κατά τον 'Αμερικανό δόκτωρ, αποτέλεσμα της πληθώρας των εικόνων που η σύγχρονη ζωή μας κάνει να ενοπλοποιούμε.

Η ζωή εξυμνείται με τέτοια αληθινή ταχύτητα γύρω μας που, και αν άκομη θα το θέλαμε, εικόνων και των παραστάσεων που συνορεύονται εκείνες που μπορούμε να επαναφέρουμε έπειτα άκέ.

Ο περιορισμός της μνημονικής ικανότητας θα επιδράσει αναγκαστικά, κατά τον δόκτωρ Σμιθ, και στην ικανότητά μας προς μάθαιν, που δεν θα απλυνεται ολοένα με φθόση σε βάθος, ενώ θα ελάττωσι και η ικανότητάς μας να εμψυχώνουμε.

Η έλλειψις του μεταπολεμικού ανθρώπου είνε περισσότερο ισχυρή και επίμονη, αλλά χωρίς σταθερό θύμισι τους ως προς τις νυναικές ή επιδράσεις, αλλά, έπειτα από αυτό δεν μπορούν να το εδινύσσουν, παραμένουν σε μία κατάσταση άμυνας, που τους αφαιρεί κάθε ενδιαφέρον από τη ζωή.

Μερικές άλλες παρατηρήσεις του 'Αμερικανού δόκτωρος είνε οι ακόλουθες:

Ο μεταπολεμικός τύπος δεν αντιδρά εύκολα στις συγκινήσεις και είνε περισσότερο πρόθυμος σε όσιες από άλλους. Οι ευχεντρικοί τύποι νινονται ολοένα λιγότεροι. Η ευθυμία διάθεσις κυριαρχεί παντού και ικανοποιείται με πολύ λίγα πράγματα. Το σύγχρονο ιδανικό τείνει προς ένα ανώτερο επίπεδο ευζωίας, με ελάχιστο περιθώριο για τις καλλιτεχνικές συγκινήσεις και με μεγαλύτερη προτίμησι προς τη συγκέντρωσι γνώσεων.

ΠΟΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

προτιμάτε;

Τι άπαντούν οι βεντέτες του Χόλλυγουντ

Δώδεκα απ' τα γνωστότερα «αστέρια» του Χόλλυγουντ, δώδεκα γόσσες της όθινης έρωτηθηκαν τελευταίως από ένα ρεπόρτερ του μεγάλου 'Αμερικανικού περιοδικού «Λούκ», ποιά κοσμήματα τους άρεσουν καλύτερα. Απ' τις απαντήσεις που έδωσαν, βγαίνει το πρόποτο συμπέρασμα ότι ο ρωμαντισμός κι' η αισθηματικότητα δεν λείπουν απ' τον κόσμο του Χόλλυγουντ.

Πραγματικά, οι περισσότερες απ' αυτές τις βεντέτες εξέδηλσαν την προτίμησι τους για κοσμήματα παλαιά, οικογενειακά κειμήλια, ή συνδεόμενα με κάποιο αξιοσημείωτο γεγονός της ζωής τους. Το περιβάλλον τους δεν τις έχει χάσει να ξεχάσουν πως είνε γυναίκες, δηλαδή πλάσματα με τρυφερή καρδιά, αισθηματικά κι' ευκολοσυγκίνητα.

Νά η απάντησις καθεμιάς απ' αυτές, με λίγα λόγια:

ANN SHERIDAN: Μ' άρεσουν τα μεγάλα κοσμήματα βαρβαρικής τέχνης, με πελώριες πέτρες και βαριά δαμάσια. Έχω τρυφήν απ' αυτά μου, κι' έτσι δεν μ' έμνη ποτέ βίχως σκουλαρίκια. Περισσότερο απ' όλα προτιμώ ένα ζευγάρι χρυσού χυρσού κρικούς.

NIANNA NTARMPIN: Στην ιδιότητά μου ζωή φορώ μόνον αλθινα κοσμήματα, κατά προτίμησι μικρά και λεπτοεργασμένα. Έχω προ πάντων ένα ζευγάρι «κλίπ», που μπορούν να φορεθούν είτε ως σκουλαρίκια είτε στα μαλλιά.

TZOAN MPPENNET: Μ' άρεσουν τα κοσμήματα που έχουν μια έννοια. Αγαπώ ιδιαίτερα ένα μεγάλο χρυσό «κλίπ» σε σχήμα καρδιάς, πάνω στο οποίο είνε δεμένη διάφορα πορτιμπαλά που μου έχουν χάρισει στα γενέθλιά μου ή τα Χριστούγεννα. Στην κορφή της χρυσής αυτής καρδιάς, είνε γραμμένες με διαμάντια οι λέξεις «σ' αγαπώ».

POLET GKONTAR: Μ' άρεσουν τα κοσμήματα που ταπεινάζουν με τα σούρ φορεμάτα μου. Το πιο αγαπημένο μου είνε μια χρυσή καρδιά με ρομπίνια. Το φορώ στα μαλλιά μου ή στην άκρη του μακρού μανικιού μου.

LARAIN NTEY: Προτιμώ κοσμήματα διαφόρων ειδών για το στήθος, από πάναν ένα χρυσό ρολογάκι με διαμάντια, αντίγραφο πραγματικής «αντίκας», που κορμώνεται πάνω στο φρέμα, στο μέρος της καρδιάς.

TZOAN MPPONTEL: Τα βραχιόλια — πορτιμπαλά μου μ' άρεσουν τόσο πολύ, ώστε τα φορώ διαρκώς, ακόμη και στο λουτρό! Κάθετα τους έχει μια σημασία, γιατί το άγγρασα ως αντίδοτο έλ γιά τον έαυτό μου έπειτα από κάποια καλή πράξι μου.

MEPA OMPERON: Αγαπώ τα παλαιά κοσμήματα. Έχω μια σειρά από διαμαντενίες ροζέτες, που στέλναν άλλοτε μια γαλλική επίσκοπη, γιά τιάρα. Τις φορώ γύρω απ' το λαιμό μου, ως «κλίπ», είτε στα μαλλιά μου.

BARBARA STANTON: Αγαπώ τα παλαιά κοσμήματα. Έχω μια σειρά από διαμαντενίες ροζέτες, που στέλναν άλλοτε μια γαλλική επίσκοπη, γιά τιάρα. Τις φορώ γύρω απ' το λαιμό μου, ως «κλίπ», είτε στα μαλλιά μου.

BARBARA STANTON: Αγαπώ τα παλαιά κοσμήματα. Έχω μια σειρά από διαμαντενίες ροζέτες, που στέλναν άλλοτε μια γαλλική επίσκοπη, γιά τιάρα. Τις φορώ γύρω απ' το λαιμό μου, ως «κλίπ», είτε στα μαλλιά μου.

σει γιά μένα διάφορα κοσμήματα, όλα άσπρη, από χρυσάφι, ρομπίνια και διαμάντια. Προτιμώ απ' όλα ένα μενταγιόν σε σχήμα καρδιάς.

TZINNY SIMS: Θαύμαζα πάντοτε τα παλαιά σκουλαρίκια γιά τρυφήν αυτής. Κι' απόκτησα τελευταίως ένα ζευγάρι τέτοια, με ρομπίνια και «άκουσμενι», που μοιάζουν σαν εκείνα που φορούσε η γιαγιά μου.

TZOAN KPAOYΦOPNT: Μ' άρεσουν οι αλθινές πολυτελείες πέτρες, ίδιως ρομπίνια και σμαράγδια. Προσέχω πολύ το χρυσάφι και το δαμάσι τους. Φορώ συνήθως ένα «κλίπ» θαμνάσι και καλλιτεχνικά δουλεμένο.

ELMA PEINZ: Τα κοσμήματά μου έχουν μια αισθηματική σημασία. Περισσότερο απ' όλα ένα «κλίπ» που μου έχει χάρισε ο άνδρας μου, ο ταγματάρχης Κένεθ Τρουτ. Αποτελείται από δύο σμαράγδια, τριγυρισμένα από μικρά ρομπίνια και διαμάντια.

TZOANTY GKAPLAN: Μ'

Μια από τις ωραιότερες ταινίες της τελευταίας προπολεμικής περιόδου ήταν ασφαλώς το «Πύργος των καταγινώδων», την οποία προσέβαλε να ιδωθεί κι' έμεινε στην προπολεμική εισβολή. Στο φιλμ αυτό πρωταγωνιστούσαν η Μέριλ 'Ουπερμαν και ο Άντονι Λόουρενς. Άντονι Λόουρενς, ο Άντονι Λόουρενς, ο Άντονι Λόουρενς.

Γιά να γυρίση το φιλμ αυτό, την πρώτη κόπια του οποίου έφερε στην Ευρώπη ο ίδιος ο γυιός του προέδρου Ροζβέλτ, ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι έγκατέλειψε την 'Αγγλία και πήγε στο Χόλλυγουντ. Έκει, υπεργράφη ένα συμβόλαιο με την εταιρεία των «Ηνωμένων Καλλιτεχνών» και ετοιμάσταν να γυρίση μια σειρά ταινιών όταν έλασαν έπιστολες στην Ευρώπη ο πόλεμος.

Έτσι, Άγγλος, ο Άντονι Λόουρενς ήταν αναγκασμένος να εγκαταλείψη τα πάντα και να γυρίση στην πατρίδα του γιά να την υπηρετήσει.

Επείσοδος αξιοσημείωτος της 'Αγγλικής αεροπορίας, ο καλλιτέχνης είχε μέχρι τότε πετάξει 200 ώρες με στρατιωτικά αεροπλάνα. Κατέστην μέλος στη Ρ.Α.Φ. και έλαβε τον τίτλο του πιλότου του Λονδίνου όσο και στις επείσοδες της ηρωικής 'Αγγλικής αεροπορίας έναντι των Γερμανικών στόχων της Γερμανίας και της κατοχικής Ευρώπης. Έτσι, σήμερα ο Άντονι Λόουρενς είνε από τους λίγους αεροπόρους που μπορούν να καυχούνται ότι έχουν στο ενεργητικό τους 750 ώρες πτήσεως κατά τον πόλεμο αυτό.

Ο θρίαμβος που εορμαίωσε ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι στην αρχή του πολέμου αυτό με το φιλμ του 'Αλεξάντερ Κορντά («Αισθηματικό») θα μείνι ιστορικός, τουλάχιστον γιά τον 'Αγγλικό κινηματογράφο. Ποτέ ηθοποιός δεν έγινε στην 'Αγγλία τόσο δημοφιλής όσο ο Άντονι Λόουρενς. Αλλά το φιλμ αυτό δεν έσημειωσε επιτυχία μόνο στην 'Αγγλία. Ο θρίαμβος του υπήρξε επίσης μεγάλος και στη Ρωσία όπου με την ταινία του αυτή ο Άντονι Λόουρενς έκαρδισε την συμπάθεια πολλών κινηματογραφικών, και δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγες κανείς ότι στη Σοβιετική Ένωση προμείνονε σήμερα με άνωπονησι κάθε νέα ταινία του Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι.

Αργότερα, η μονάς στην οποία υπηρετούσε ο Άντονι Λόουρενς, του χορήγησε ειδική άδεια γιά να μπορεί να γυρίση ένα νέο φιλμ ή υποθέσει το οποίο είνε βγαλμένο από την ιστορία του 'Αντόλνι. Έκρινε, γάρ, «Ο μισός παράδεισος». Πρόκειται γιά μια χαριτωμένη κωμωδία ούτα της οποίας δεν έπρεπε να δυσχεραίνη σική συνεργασία. Ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι, ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι, ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι.

άρεσουν τα παλαιά κοσμήματα: μενταγιόν, κομμάτια, δαχτυλίδια, κλπ., ιδίως όταν είνε οικογενειακά έθιμα.

Κινηματογραφικές πεννιές

Κατά τη γνώμη ώρισμένων κριτικών του κινηματογράφου, ο Ουόλτ Ντίσνεϋ, ο πατέρας του Μίκυ Μάους και της Πάπιας Ντόναλντ, έχει δώσει στην τέχνη του μια μορφή πολύ σοβαρή, την έχει κάμει πιά όχι κατάλληλη γιά τα μικρά παιδιά. Γατιά την διάρκεια του πολέμου, τον είχε «επιτάξει» η 'Αμερικανική Κυβέρνησις, γιά να γυρίση προπαγανδιστικά φιλμ. Ίσως λοιπόν η απομάκρυνσις αυτή απ' το φυσικό στοιχείο του έλαψε την τέχνη του και την έκαμνε ακατάλληλη γιά το μικρό κοινό.

Η 'Ελίσα Λάντι, που είνε τώρα 39 χρονών και η Μπενίτα Χιούμ, που πέρασε τα 37 χρόνια, άλλοτε δημοφιλείς «αστέρες» του Χόλλυγουντ, εγκατέλειψαν οριστικά την κινηματογράφο γιά ν' αφοσιωθούν στην ανατροφή των παιδιών τους. Κι' οι δύο τους απέκτησαν έχοντας από ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Η Μπενίτα Λιούμ είνε σύζυγος του συμπαθούς ηθοποιού Ρόναλντ Κόλμαν, που είνε σήμερα 53 χρονών...

Η 'Ιδία η 'Αλεξίς Σμιθ πρωταγωνιστεί μαζί με τον Έρρολ Φλυνν στο έργο «Τζέντλεμαν Τζέμ».

Τρεις ταινίες ξετρελλάνουν σήμερα τους 'Αμερικανούς. Είνε οι ταινίες που προσέλαβαν εμπρός στους τρεις Μεγάλους κατά την παραγωγή τους στο Πότσδαμ. Ο Τσάρλι είχε δείξει τότε μια ιδιαίτερη προτίμησι γιά την «Αισθηματική», ο Τρούμαν γιά την «Αισθηματική» και ο Στάλιν γιά το «Μεγάλο δαλ». Από τον Ιανουάριο θα επιτραπί η εξαγωγή αυτών των ταινιών και στο εξωτερικό.

ΛΑΟΥΡΕΝΣ ΟΛΙΒΙΕ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΤΟΥΡΑΝΟΥΝ

Δικός γιά να υποδυθί το ρόλο αυτό και δικαίως τις έλπιες δών.

Ύστερα από τη νέα του επιτυχία στο φιλμ αυτό, ο Άντονι Λόουρενς πήρε την άφρασι να γυρίση μόνος του, και γιά πρώτη φορά, στον κινηματογράφο, το έργο του Σαίξπηρ «Έρρικος ο Ε'», υποδύμενος του ρόλου του πρωταγωνιστού, ο Λαο του 'Αγγλου Βασιλέως. Ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι είνε ο πρώτος που έλπιζε να ζωντανέψι επί της όθινης το περίφημο αυτό έργο του Σαίξπηρ, γιά το ρόλο του 'Ερρικου Ε' έθεωρείτο απ' όλους πολύ πιο δύσκολος απ' τους 'Ουόλτ 'Αντόνι και τον 'Ουόλτ 'Αντόνι.

Ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι γεννήθηκε στο Ντάκινγκ, στις 22 Μαΐου του 1907. Η μακρά θεατρική και κινηματογραφική του καριέρα τόσο στην 'Αγγλία όσο και στην 'Αμερική, είνε γεμάτη θριαμβούς, «επίσης» του «Πύργου των Καταγινώδων» στην 'Αμερική, από τον πόλεμο, ενώ και δύο άλλα φιλμ που εγγύρουν τον ίδιο θρίαμβο με το πρώτο: την «Ρεβέκκα» και την «49η παράλληλο».

Ο Άντονι Λόουρενς θυμάται προερα όταν τον λέγε... «Ώρα! Βρίσκει το πράγμα πολύ γελοίο γιά έναν άνδρα».

Η άμειψη στον άνδρα, λέγει ο Άγγλος ηθοποιός, ελάσθι η απόλυτη συμφωνία των χαρακτήρων, η όμορφη λέξι με την έννοια που της δίνουμε προκειμένου περί νυναικών, είνε ένα πράγμα αποκρουστικό γιά τον άνδρα. Ένώ τουλάχιστον, δεν ανέχομαι να με λένε όμορφο. Κάποτε, ένας δημοσιογράφος παρετήρησε στον Άντονι Λόουρενς ότι ακριβώς το αντίθετο συμβαίνει με τον Ντουγκλς Φόρμπανκς γυιό, ο οποίος κολακευεται όταν εκθειάζουν την όμορφη του. Ο Άντονι Λόουρενς φάνηκε δυστυχισμένος και έλεγε:

—Εγώ, αν κανένας σπινθηρικός έπεδισε να με κάνι όμορφο, θα αντίστοιχούμν με όλη μου τη δύναμι.

Αναφερόμενος στη ζωή του, ο Άντονι Λόουρενς λέγει: —Από μικρός είχα δύο όνειρα: ή να γίνω ηθοποιός, ή να γίνω πομπός! Όταν βγήκα από το σχολείο, έπεδίωξα να γίνω ή το ένα ή το άλλο, αλλά παρ' όλες τις προσπάθειες και την επιμονή μου δεν κατάφερα τίποτε. Τέλος, μετά πολλά βάσανα, κατώρθωσα να βρω μία δόσι σ' ένα σιναικικό θέατρο κι' έτσι εγκατέλειψα άριστικά το άλλο μου όνειρο, γιά την πασιδωσύνη!

Αναφερόμενος στη ζωή του, ο Άντονι Λόουρενς λέγει: —Από μικρός είχα δύο όνειρα: ή να γίνω ηθοποιός, ή να γίνω πομπός! Όταν βγήκα από το σχολείο, έπεδίωξα να γίνω ή το ένα ή το άλλο, αλλά παρ' όλες τις προσπάθειες και την επιμονή μου δεν κατάφερα τίποτε. Τέλος, μετά πολλά βάσανα, κατώρθωσα να βρω μία δόσι σ' ένα σιναικικό θέατρο κι' έτσι εγκατέλειψα άριστικά το άλλο μου όνειρο, γιά την πασιδωσύνη!

Κινηματογραφικά νέα

Η Λωρεν Μπάκαλ που έχει κατακτήσει τελευταία τις καρδιές των 'Αμερικανών, πρωταγωνιστεί σήμερα σε τρεις μεγάλες ταινίες: 1) «Να έχη κανείς και να μην έχη», 2) «Εμπιστευτικός πράκτωρ», μαζί με τον Σαρλ Μπουάσι και την Κατρίνα Παζίνου και 3) «Ο μεγάλος ύπνος» με συμπρωταγωνιστή τον Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ.

Ο Έρρολ Φλυνν πρωταγωνιστεί στο έγχρωμο φιλμ της «Γουόρνερ» «Οι περιπέτειες του Δόν Ζουάν». Μαζί του παίζουν η Ντολорές Μόραν, η Λυνν Μπάγκετ και η Πάτ Κλόρκ.

Η Τζέιν Γουάιτμαν και ο Κόρν Γκράντ είνε οι πρωταγωνιστές του φιλμ «Μέρα και νύχτα», το σενάριο του οποίου είνε εμπνευσμένο από τη ζωή ενός αχθοφόρου.

Το τελευταίο φιλμ της Μπέττυ Νταϊνς φέρει τον τίτλο «Το στάρι είνε πράσινο». Λέγεται ότι το φιλμ αυτό είνε μία από τις καλύτερες δημιουργίες της «Πρώτης Κυρίας της όθινης».

Ο Φρέντερικ Μάρς και η νέα βεντέττα του Χόλλυγουντ 'Αλεξίς Σμιθ πρωταγωνιστούν στο φιλμ «Οι περιπέτειες του Μάρκ Τουαίν».

Η 'Ιδία η 'Αλεξίς Σμιθ πρωταγωνιστεί μαζί με τον Έρρολ Φλυνν στο έργο «Τζέντλεμαν Τζέμ».

Τρεις ταινίες ξετρελλάνουν σήμερα τους 'Αμερικανούς. Είνε οι ταινίες που προσέλαβαν εμπρός στους τρεις Μεγάλους κατά την παραγωγή τους στο Πότσδαμ. Ο Τσάρλι είχε δείξει τότε μια ιδιαίτερη προτίμησι γιά την «Αισθηματική», ο Τρούμαν γιά την «Αισθηματική» και ο Στάλιν γιά το «Μεγάλο δαλ». Από τον Ιανουάριο θα επιτραπί η εξαγωγή αυτών των ταινιών και στο εξωτερικό.

ΛΑΟΥΡΕΝΣ ΟΛΙΒΙΕ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΤΟΥΡΑΝΟΥΝ

Δικός γιά να υποδυθί το ρόλο αυτό και δικαίως τις έλπιες δών.

Ύστερα από τη νέα του επιτυχία στο φιλμ αυτό, ο Άντονι Λόουρενς πήρε την άφρασι να γυρίση μόνος του, και γιά πρώτη φορά, στον κινηματογράφο, το έργο του Σαίξπηρ «Έρρικος ο Ε'», υποδύμενος του ρόλου του πρωταγωνιστού, ο Λαο του 'Αγγλου Βασιλέως. Ο Άντονι Λόουρενς 'Ολίβι είνε ο πρώτος που έλπιζε να ζωντανέψι επί της όθινης το περίφημο αυτό έργο του Σαίξπηρ, γιά το ρόλο του 'Ερρικου Ε' έθεωρεί

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ της καυσίμου ύλης

Αυτοκίνητα που κινούνται με ηλεκτρικά κύματα

Το πρόβλημα της καυσίμου ύλης για την κίνηση των οχημάτων απασχολεί σοβαρά όλον τον κόσμο. Τα ανθρακωρυχεία εξαντλούνται λίγο-λίγο. Τα πιο πλούσια κοιτάσματα κάρβονος δεν πρόκειται να επαρκέσουν περισσότερο από 25 χρόνια ακόμη. Επειδή άλλωστε αυξάνουν διαρκώς οι δυσκολίες της εκμεταλλεύσεως, γι' αυτό ακριβώς το κάρβονο.

Ακόμη αντιστοίχως περισσότερο είναι η κατάσταση προκειμένου για το πετρέλαιο. Υπολογίζεται ότι οι σημερινές πετρελαιοπηγές θα έχουν εξαντληθεί μετά 50 χρόνια. Κι αν ακόμη ανακαλυφθούν άλλες, η παραγωγή θα είναι λιγότερη κι η βενζίνη θα μοιράζεται κατ' ανάγκην... με το δελτίο!

Διάφοροι επιστήμονες προσπαθούν τώρα να παρασκευάσουν καύσιμα ύλης από άλλες ουσίες, που υπάρχουν σε αφθονία. Υπάρχει επίσης η μελλοντική δυνατότητα της χρησιμοποίησης της ατομικής ενέργειας. Εξαιρετικά όμως ενδιαφέροντα και πρακτικά είναι η λύση που αντιμετωπίζουν οι Ρώσοι: να κινούνται τα αυτοκίνητα με ηλεκτρισμό, ο οποίος δεν πρόκειται να λείπει, γιατί παράγεται από τις ανεξάντλητες φυσικές δυνάμεις του ρεύματος των ποταμών και της παλιρροίας.

Ετσι λοιπόν ο περίφημος Ρώσος εφευρέτης Μπαμπάτ, μηχανικός τιμημένος με το επίσημο «Βραβείο Στάλιν», επιτόνησε και κατασκεύασε ένα νέο αυτοκίνητο, το «Βυροκορσάκι» του Τρανσφόντ, η συσκευασία «Β.Τ.Ι.». Η ονομασία αυτή σημαίνει «κίνηση με υψηλή συχνότητα». Πράγματι, το αυτοκίνητο του Μπαμπάτ κινείται με ηλεκτρισμό «υψηλόν», χωρίς όμως να χρειάζεται σ' επαφή με ηλεκτροφόρο σύρμα ή γραμμή. Ένα κεντρικό εργοστάσιο παράγει υψηλόν ηλεκτρικό ρεύμα, το οποίο διοχετεύονται με καλώδια κάτω απ' το οδόστρώμα των δρόμων. Περνώντας απ' τα σύρματα, παράγουν ηλεκτρικά κύματα, τα οποία διαπερνούν το οδόστρώμα και συλλογίζονται απ' τον μεταλλικό σκελετό του αυτοκινήτου, που ενεργεί όπως η κεραία του ραδιοφώνου. Ο ηλεκτρισμός αυτός, που μεταδίδεται δια του αέρος, κινεί ένα μοτέρ του οχήματος.

Η ιδέα δεν ήταν άρχικως ρωσική. Πρό 11 ετών, ένα γαλλικό επιστημονικό περιοδικό ασχολήθηκε με τις έρευνες του ακαδημαϊκού Λεμπλάν για την κίνηση αυτοκινήτων και τρένων με ηλεκτρικά κύματα. Τώρα οι Ρώσοι ακολουθώντας την ίδια κατεύθυνση και πραγματοποιώντας την εμπειρία του Γάλλου επιστήμονος.

Οι εργασίες του Μπαμπάτ άρχισαν το 1942, την εποχή που η Ρωσία φαινόταν ότι θα υπέκυπτε στη γερμανική επίθεση. Ο Στάλιν ενθαρρύνει ζωηρά γι' αυτές, κι η ρωσική Ακαδημία Επιστημών χρηματοδοτών με ένα μεγάλο ποσό τον Μπαμπάτ και τον συνεργάτη του καθηγητή Γιοσιφάν.

Την άνοιξη του 1943, οι δύο επιστήμονες έφτιασαν το πρώτο «Β.Τ.Ι.». Είχαν αντικαταστήσει τη μηχανή ενός κοινού αυτοκινήτου με ένα ηλεκτρικό μοτέρ συνεχούς ρεύματος. Στη σκεπή του αυτοκινήτου είχαν εγκαταστήσει μια ραδιοφωνική κεραία, για να συλλογίζονται τα ηλεκτρικά κύματα και να τα στέλνουν σε ένα μετασχηματιστή, ο οποίος τα μεταβάλλει σε συνεχές ηλεκτρικό ρεύμα για την κίνηση του μοτέρ.

Στα διαστήματα, η εφευρεσία τους ήταν εν τάξει. Στην πραγματικότητα όμως, θά ε-κινείτο το αυτοκίνητο;... Στις 16 Ιουλίου 1943, έγινε το μεγάλο πείραμα. Το ηλεκτρικό ρεύμα διοχετεύθηκε σε ένα απ' τα οχήματα. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε κι έκανε μία διαδρομή 300 μέτρων! Η δοκιμή είχε επιτύχει. Καινούργιος απέραντος ορίζοντας είχαν ανοίξει για την εξέλιξη των αυτοκινήτων.

Ας σημειωθεί ότι το πρώτο αεροπλάνο των αδελφών Ράιτ δεν είχε φτάσει καν τα 300 μέτρα, όταν πρωτοπέταξε.

Το καύσιμιο αυτό αυτοκίνητο είχε δύναμη 2 2/6 του ίππου και χρησιμοποιούσε ηλεκτρικό ρεύμα 2 κιλοβάτ. Τα ηλεκτροφόρα σύρματα κρεμόντουσαν σε ύψος 4 μέτρων, και περνούσε απ' αυτά ένα μικρό ρεύμα 100 άμπερ. Ένα μεγάλο μέρος της ηλεκτρικής ενέργειας πήγαινε χαμένο, διασκορπιζόταν στον αέρα. Και μ' αυτές όμως ακόμη τις συνθήκες, στοιχεία φθηνά ή κίνησης του αυτοκινήτου.

Έμενε ωστόσο ακόμη το πρόβλημα του μεγάλου κόστους εγκαταστάσεως ενσέρ-βων συρμάτων. Πολύ φθηνότερα θα κό-

οιζαν υπόγειοι καλώδια. Μπορούσαν όμως να χρησιμοποιηθούν επιτυχώς; Οι δύο ε-πιστήμονες ασχολήθηκαν μ' αυτό το ζή-τημα.

Αν βέβαια τα οδοστρώματα ήταν φτια-χμένα από καλό μονωτικό υλικό, π. χ. καουτσούκ, τα ηλεκτρικά κύματα θα περ-νούσαν εύκολα μέσα απ' αυτό. Επομέν-ως να βρεθεί ο τρόπος να περνούσαν α-κόμη και μέσα απ' τα συνήθως αβυσ-σώματα, δηλαδή απ' το χώμα και το α-μμοχαλίκι, έστω κι αν υπήρχε υγρασία, χωρίς μεγάλες απώλειες ηλεκτρικής ένε-ργειας.

Ο Μπαμπάτ κι ο Γιοσιφάν εργάστηκαν ολόκληρο το καλοκαίρι του 1943 στα τέ-λει εργαστήρια της Ακαδημίας Επιστη-μών κι έβρισκαν αλλεπάλληλα προβλήματα. Το φθινόπωρο, διαπνήθηκαν 500.000 ρού-βλια για μία μεγάλη δοκιμή στο εργοστά-σιο «Ορτσοκίτς» της Μόσχας. Τώρα το ηλεκτρικό ρεύμα διοχετεύθηκε σε ένα υ-πόγειο 16 χιλιομέτρων. Το μοτέρ του αυτοκινήτου καταναλώσε ρεύμα 30 άμπερ και 80 βόλτ. Ο μετασχηματιστής των ηλεκτρικών κυμάτων σε συνεχές ρεύ-μα είχε κατασκευασθεί στο ίδιο εργοστά-σιο και είχε κοστίζει πέντε χιλιάδες—περίπου 15.000 ρούβλια. Η δοκιμή επέτυχε από-λυτα κι απέδειξε ότι ο τρόπος αυτός της κινήσεως στοίχιζε ασυγκρίτως λιγότερο από κάθε άλλον.

Πώς θα εφορμασθώ πρακτικά αυτή η εφεύρεση στο μέλλον; Οι προβλέψεις εί-νε οι εξής: Πρώτα απ' όλα θα εγκαταστα-θούν υπόγεια καλώδια στους κεντρικούς δρόμους των πόλεων. Τα αυτοκίνητα («Β.Τ.Ι.») που θα κυκλοφορούν σ' αυτούς, θα αποθηκεύουν ενέργειαν σε ειδικούς συσσωρευτές των μία ποσότητα ηλεκτρι-κού και θα την χρησιμοποιούν όταν θα περνούν στις παρόδους, όπου δεν θα υ-πάρχουν καλώδια. Επειτα θα ξαναγυρί-ζουν στους κεντρικούς δρόμους και θα ε-κμεταλλεύουν αυτόματως τους συσσωρευτές των. Υπολογίζεται ότι το σύστημα αυτό συμφέρει οικονομικώς να εφορμασθώ σε δρόμους που έχουν κίνησι 200 αυτοκινή-των, κατά χιλιόμετρο.

Επειδή όμως δεν υπάρχει λόγος να διο-χετεύεται άδικως ρεύμα στα σημεία του δρόμου απ' όπου δεν περνάει κανένα αυ-τοκίνητο, η προφοδοποίηση με ηλεκτρισμό δεν θα γίνεται από ένα μόνο κεντρικό και μεγάλο εργοστάσιο, αλλά από πολλούς μι-κρούς «υποσταθμούς», που ο καθένας τους θα δίνει ρεύμα σε ωρισμένο τμήμα ενός δρόμου. Το πέρασμα ενός αυτοκινήτου θα προκαλή αυτόματως τη λειτουργία του αν-τιστάσου υποσταθμού—μ' ένα «φωτο-ηλεκτρικό κύτταρο» ή με άλλο κατάλληλο μηχανισμό. Κι' επίσης αυτόματως θα δια-κόπεται η λειτουργία του όταν δεν θα χρειάζεται πια το ρεύμα.

Τα αυτοκίνητα θα είναι πολύ χαμηλά και αεροδυναμικά, θα έχουν ταχύτητα μέ-χρι 80 χιλιομέτρων την ώρα. Το «σασί» τους θα συγκεντρώνει τα ηλεκτρικά κύ-ματα, παίρνοντας ρόλο κεραίας. Δεν θα υ-πάρχει μηχανισμός «ταχυτήτων», γιατί θα έχη απεριόριστη πρόνοια ώστε το υπόγειο η-λεκτρικό ρεύμα να είναι ισχυρότερο στους ανηφορούς και ασθενέστερο στους κατηφό-ρους. Έτσι, κι' ένα παιδικό ακόμη θα μπορή εύκολα να οδηγηθή το απλουστευ-μένο αυτό αυτοκίνητο.

Ας ελπίσουμε τώρα στο κόστος της κινη-τικής δυνάμεως. Υπολογίζεται ότι, για

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

Μία εξαιρετική σειρά βγαλμένη από την πλέον ρωμαντική και πλέον παρακάωπη περίοδο της Ελλάδας.

ΤΑ ΟΘΩΝΙΚΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

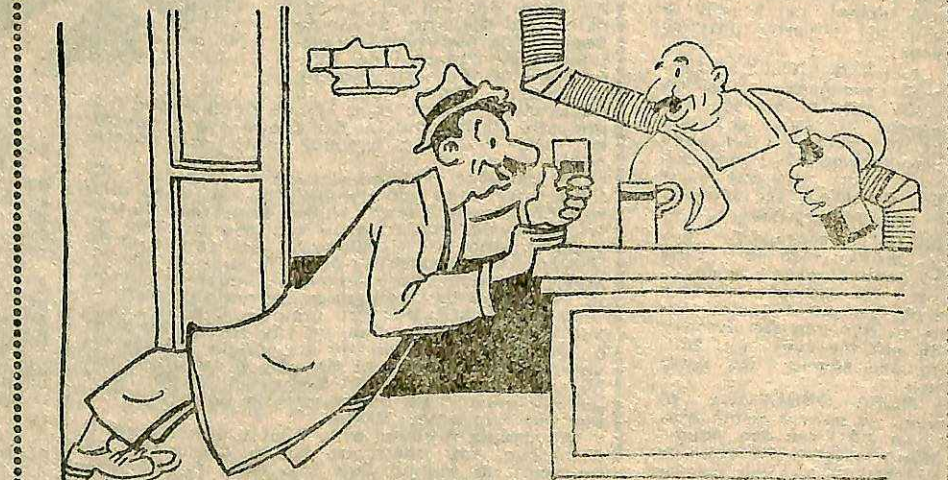
Τα πρώτα χρόνια της ελευθερίας.— Η ζωή στην Αθήνα και στις επαρχίες.— Οι πρώτοι ανακτορικοί χοροί.— Οι αγυ-νιστά γύρω από τον Όθωνα και την Αμαλία.— Χαρακτηριστικά χαρακτηριστικά επεισόδια.— Οι κυρίες της τιμής.— Τα πρώτα συνειδή.— Επαναστάσεις και συγκρούσεις.— Έκθρονισμός και θάνατος του Όθωνος κτλ. κτλ.

κίνησι 200 αυτοκινήτων κατά χιλιόμετρο, θα καταναλωθεί από κάθε αυτοκίνητο ένα κιλόβατ για κάθε 5 χιλιόμετρα. Με τη σημερινή λοιπόν τιμή του ρεύματος κινη-σεως στην Αθήνα, έχουμε κόστος 20 δρα-χμές κατά χιλιόμετρο, ενώ για την κίνησι με βενζίνη η δαπάνη είναι διπλάσια. Ση-μειώθω δε ότι, με την τελειοποίηση της μεθόδου και με τη χρησιμοποίηση φθηνού ηλεκτρικού ρεύματος παραγομένου από υ-δατοπτώσεις, το κόστος θα γίνει πολύ μι-κρότερο.

Χρειάζονται, φυσικά, ειδικές εγκαταστά-σεις εργοστασίων, υποσταθμών και υπο-γίων καλωδίων. Αυτά είναι ευκολότερα να γίνουν στη Ρωσία, όπου υπάρχουν ελάχι-στα οδοστρώματα από μπέτον και το δι-κτυο οδοστρώμα δημιουργείται τώρα μόνον εξ άρχης. Στη Μόσχα πρόκειται να εφορ-μοσθώ το νέο σύστημα σ' ένα κεντρικό δρόμο. Επίσης, κατά την ανακατασκευή της Κιέβου, πολλές κεντρικές αρτηρίες θα ε-φορμασθούν με υπόγεια καλώδια για την κίνησι αυτοκινήτων.

Πλαστικοί θώρακες

Ένα ακόμη αμερικανικό στρατιωτικό μυστικό, που απεκαλύφθη τελευταίως, ή-ταν το εξής: Πολλοί στρατιώτες και ναύ-τες σάθηκαν απ' το θάνατο, κατά το διά-στημα του πολέμου, χάρις σ' ένα θώρακα που σκέπαζε το σώμα τους. Είχε η πρώτη φορά έπειτα απ' το Μεσαίωνα, που ξανα-χρησιμοποιήθηκε αυτό το προστακτικό μέσον σε μεγάλη έκταση από τους πολε-μιστάς. Οι νέοι αυτοί θώρακες δεν ήταν μεταλλικοί, αλλά από νήματα υαλοπί-πλες και εμποτισμένα με ειδικό ρεσιν. Είχαν όμως μεγαλύτερη αντοχή απ' τους ατσάλινους. Η σφαίρα μπορούσε να τους τρυπήσει, αν τους χτυπούσε κατ' εθείση. Αλλά τα μικρά θραύσματα από χειροβομ-βίδες, οβίδες ή βόμβες δεν τους διαπερ-νούσαν.

—Μα γιατί δεν μπαίνεις μέσα να πιεις το κατσουράκι σου;—
—Γιατί αρκίστηκα στη γυναίκα μου να μη... ξαναπατήσω το πόδι μου σε ταβέρνα!

ΤΑ ΚΟΡΟΪΔΑ

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΤΡΟΣ: Έκοσι πέντε χρόνων.
ΑΝΔΡΕΑΣ: είκοσι οκτώ χρόνων. ΚΛΕ-
ΜΑΝΣ: τριάντα χρόνων. ΙΟΥΛΙΑ: κα-
μοιρέρα της Κλεμάνς.

(Στο Πέτρο πριν από το γεύμα, στις έξη το απόγευμα. Ο Πέτρος κι ο Ανδρέας, φίλοι παλαιοί μιλούν για τους ερωτές τους).

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πόσο δίκιο έχουν όσοι λένε ότι δεν είναι εύκολο να βρή κανείς μια φίλη, όπως τη θέλει. Εύτυχος έγω ύστερ' από πολλά βρήκα μια, μια φι-λειαντίνα διαμάντι!

ΠΕΤΡΟΣ: Καί είσαι ευχρηστική—
ΝΑΝΣ: Ναι, είναι όμορφη, τσαγ-
πίνια, έξυπνη, χαριτωμένη, στάζει γλυ-
κα...

ΠΕΤΡΟΣ: Μα αυτή, φίλε μου, έτσι όπως μου την περιγράφεις θέλω το α-
γέρο θεόμα. Καί πως της λένε;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δεν σου το λέω, γιατί της έδωσα το λόγο μου να μη πω σε κανένα πτόμα της.

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν μου την περιγράφεις τουλάχιστον;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είναι κουκλάκι, μπζου-
δάκι, άγγελος, ζωγραφιστός.

ΠΕΤΡΟΣ: Με φώτισε! Καί σου εί-
νε πιστή;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πιστή; Πιστοτάτη. Α-
φαισώμενη. Τιμα κορδιά.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' από πού το καταλα-
βαίνεις αυτό;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Της κάνω όλα της τα
καπρίτσια. Γιατί να μ' άπαιτή;

ΠΕΤΡΟΣ: Σκέλεσες της δηλαδή.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σκέλεσες της ναί, μα
μια τέτοια σκελεσία είναι γλυκύτερη από
κάθε ελευθερία. Άλλωστε το κάτω-
κάτω τί με μέλλει; Δεν είμαι για πόν-
τα δεμένους μαζί της. Τη μέρα που θα
τη βρω, χάρις! Κάθε της κλωστή.

Μα δε μου λές, όλο για μένα δε μι-
λάει; Έσθ' δεν έπιασες κανένα που-
λάκι;

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι, ένα μικρό πουλάκι
με χρυσά φτερά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Καί τη γνωρίζω εγώ;
Ποιά είναι;

ΠΕΤΡΟΣ: Φίλε μου, της έδωσα το
λόγο μου να μη πω τ' όνομά της σε
κανένα. Δεν θα σ' το πω λοιπόν...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είσαι γελοίος!

ΠΕΤΡΟΣ: Όσο καί σύ, με τη δια-
φορά, ότι εγώ δεν σκελεσώθηκα στο
πουλάκι μου. Είμαι ο αφέντης του.

Τα φτερά του τοδ τα φαλίδισα λιγάκι
και είναι εύκολο να πετάξει. Όταν θέ-
λω να χαρώ ή συντροφιά του το βγά-
ζω απ' το κλουβί του. Έγώ όμως δε
μπάνω στο κλουβί ποτέ. Είμαι άνθρω-
ς εγώ, ανδρας με χαρακτήρα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Έτσι να κούτερο
το σύστημα το δικό σου...

ΠΕΤΡΟΣ: Έτσι... Άλλ' άς μιλή-
σουμε για τη φίλη μου. Σε βεβαιώ
λοιπόν ότι αν τη γνωρίζεις άς έμεινε
κατενθουσιασμένος. Μοί κάνει όλα μου
τα κέφια...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι τα θέλεις, έμένα δεν
μ' άρεσαν τέτοιου είδους γυναίκες. Έ-
γώ, φίλε μου, θέλω να νιώθω τη γυ-
ναίκα, να αισθάνομαι την κυριαρχία
της, θέλω η γυναίκα νάχη καρπία, να
θυμώ, να...

ΠΕΤΡΟΣ: Έ, λοιπόν εγώ σου λέω
ότι τέτοια γυναίκα και να μου την
προσφέρεις, δεν θα τη δεχτώ.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Όπως κι' εγώ τη δι-
κή σου...

ΠΕΤΡΟΣ: Έτσι δεν άπάρχει φόβος
να πάω ο ένας τη φίλη του άλλου.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Θεός φυλάξοι! Τι είν
αυτά που λές;

ΠΕΤΡΟΣ: Καλά λοιπόν, τότε έχω
να σου κάνω μία πρόταση: Παίρνουμε
αύριο τις φίλες μας να πάμε να φάμε
και οι τέσσερες μαζί; Έγώ θα πάρω
τον άγγελό μου και σύ το βαλμόνά
σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Σύμφωνοι. Μπορώ!...
Έρχομαι έδω!

ΠΕΤΡΟΣ: Όστε αύριο λοιπόν στις
έξη και τέταρτο μπροστά στο μπαρ
«Κρουστάλα». Άπόψε θα στείλω ένα
γραμμάκι στη μικρούλα μου. Κάνεις
και σύ το ίδιο... Καί τώρα γεια σου,
γιατί έχω κάποια δουλειά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Γεια σου! Δεν μου λές,
για φαντάσου αν ταίριαζαν και να γι-
νόντουσαν κι' αυτές φίλες! Τι άραιο
κουαρτέτο!...

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί όχι; Οι γυναίκες
πάντα ταίριαζουν.

★

(Την άλλη μέρα η Ιουλία μπαίνει
στην κρεβάτοκάμαρα της κυρίας της).
ΙΟΥΛΙΑ: Κυρία, έφεραν δύο γραμ-
ματα.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μπα! Το έια είνε το
Πέτρο και το άλλο του Ανδρέα. Για
να δούμε πρώτα τι γράφει ο Πέτρος.

«Άγαπημένη μου μικρούλα,
Δεν ξέραν αν θα μου μείνη καιρός
νάρθω να σε δω ως αύριο. Θα σε περ-
μμένα όμως μπροστά στο μπαρ «Κρυ-
στάλα» αύριο στις έξη. Θα φάμε μα-
ζί μ' ένα φίλο μου, ο οποίος δεν θάνα
μόνος του. Φανού ευγενική κι' έλα».

Πολλά, πολλά φίλα—ΠΕΤΡΟΣ
(Ανοίγει και το δεύτερο γράμμα):
—Άς δούμε τώρα τι γράφει κι' αύ-
τό το πρόβατο ο Ανδρέας. (Διαβά-
ζει):

«Άγαπημένη μου μικρούλα Κλεμάνς,
Λυπούμαι πολύ που δεν θα μπορέσω
αύτε σήμερα ούτε αύριο νάρθω να σε
δω. Θα ήμουνα εύτυχης αν μπορούσα,
να περάσω λίγες ώρες κοντά σου. Ί-
σως με μαλώσης που υποσχέθηκα σ'
ένα φίλο μου να φάμε αύριο μαζί στο
μπαρ «Κρουστάλα». Θα σούχα μιλήσει
για τον στενό μου φίλο, τον Πέτρο ντε
Κουσί! Έπαυμαι πολύ να σε γνωρίση.
Σε παρακαλώ λοιπόν να φανής ευγε-
νική πολύ στη φίλη του φίλου μου, που
θάνα μαζί του. Ξέραν ότι δε σ' άρε-
σουν οι συντροφίες. Θα προτιμούσες να
μαστε μονάχοι οι δύο μας σαν τα πι-
τσουάκια, αλλά ο Πέτρος είναι χαρι-
τωμένος και πιστεύω να μην πλήξει.
Θα σε περιμένω λοιπόν στις έξη, μπρο-
στά στο μπαρ. Αντίο άγάπη μου και
φρόντισε να είσαι πολύ όμορφη».

Ο «Ανδρέας σου»
ΙΟΥΛΙΑ: Η κυρία φαίνεται στενο-
χωρημένη;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Έγώ; Καθόλου. Δάσε
μου το χαρτί των επιστολών να γρά-
ψω. Κι' άς άρχίσω από τον πρώτο ή-
λίθο. (Γράφει):

«Άγάπη μου,
Τα τρυφερά σου λόγια μουκάναν κα-
λό γιατί ήρθαν σε στιγμή που ήμουνα
πολύ λυπημένη. Δεν είναι δύο λεπτά που
έλαβα ένα δυσάρεστο γράμμα από το
Αθίνο. Άχ! τι τρυφερό... Η καί-
μένη η θεία μου Ιουλία ψυχολογεί.
Φαίγω έσπευσμένως.

Η μικρούλα σου.

«Υ. Γ. Άν η κατάστασις της θείας
μου καλύτερήνη, θα γυρίσω σε 15 ή-
μέρες, όχι νωρίτερα. Θα έρχομσθώ
να γνωρίσω το φίλο σου άλλη φορά».

—Και τώρα στον Ανδρέα. (Γράφει):
«Άγαπητέ μου Ανδρέα,
Ξέρεις, ότι δε μ' άρέσει να τρώω
μαζί με ανθρώπους που δεν ξέρα. Πε-
ριτόν λοιπόν να σου πω ότι δεν θα
μπορέσω να λάβω μέρος στο γεύμα αύ-
τό. Άλλαωτε υποθέτω από φοβερό το
νοκέφολο και άμα με πιάνει, ξέρεις τι
νύτρα έχω. Μην έρθης να με δής. Θα
με κουράσεις.

Όλη δική σου
Κλεμάνς.

(Κλείνει τους φακέλλους, τους δίνει
στην Ιουλία και τις λέει):
—Στείλω άμέσως με κανένα μικρό.
Κι' άν έρθη και με ζήτηση κανείς, πές
ότι δεν δέχομαι.

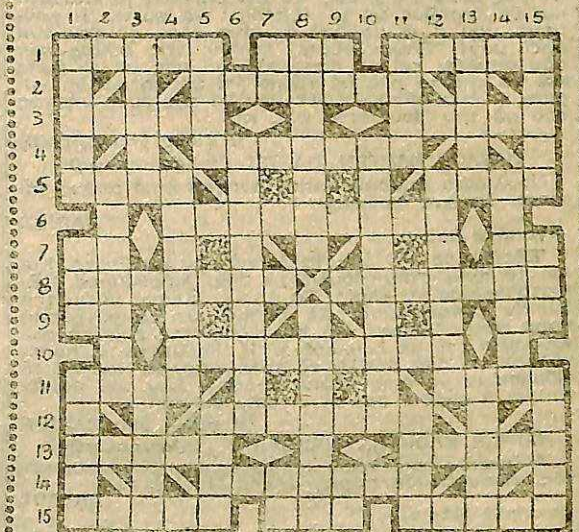
ΙΟΥΛΙΑ: Μαάλιστα, κυρία.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Λίγο άκόμα και δάχα-
με φουρτούνες. Εδώχες τη γλυτάσμε.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 47

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Επάγγελμα, επαγγελματική ικανότης.— Πρό-
θεσις.—Αρκετικός ππινών.
- 2) Ήρωας περιφήμου έργου του Σαίξπηρ.
- 3) Κουβεντιάζω.— Κάτοικος χώρας της Ασίας.
- 4) Καθόλου το δ, υπαρκτός.
- 5) Όσοι των αρχαίων.— Οιοσδήποτε κατά μέγε-
θος ή ποσόν.
- 6) Πανηγυρίς για τον εορτασμό της νίκης.
- 7) Αριθμός.— Πρόθεσις (όταν βρίσκεται μπροστά
σε φωνήεν).
- 8) Θυσικό προσόν, χάρισμα, εξαιρετική ιδιοσυψία.
—Ο πορθμός αυτός ένώνεται το Αδριατικό και το Ιο-
νιο πέλαγος.
- 9) Την όποιαν.— Άνθρ.
- 10) Ακατάπαυστοι, συνεχείς.

- 11) Το σύνολον των κατοίκων μιας χώρας.— Το
λέμε άπευθυνόμενοι σ' ένα σκυλό.
- 12) Έγκωφια.
- 13) Εξαναγκάζει το νερό σε ύψος.—Υπόλοιπα.
- 14) Δροσερός, νεαρός, άκμας.
- 15) Άνώμαλη καταστάσις του οργανισμού.— Άση-
σε.—Εορτές των αρχαίων, προς τιμήν μεγάλης θεάς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πόλις της Ασίας, η όποια έδωσε το όνομά
της σ' ένα περίφημο πλέγμα της ιστορίας. Τα σύ-
χόμενα πολλά εις τους εορτάζοντας.— Κάτοικος
περιοχής της Β. Ευρώπης.
- 2) Περιοχή της Γερμανίας.
- 3) Πολυτέλεια, τρυφή, πλοξία.—(...βαρβάρων) να
από τι άπαιτείτο ο πολυπόμενος γερμανικός στρα-
τός.
- 4) Διάσημος Ρωμαίος ρήτωρ, το ίδιο όνομα έφε-
ρε και ο γυνίς αυτού, διάσημος φιλόσοφος.
- 5) Το κύριον πρόσωπον θεατρικού ή φιλολογικού
έργου.— Μικρός αριθμός προσώπων ή πραγμάτων,
λαμβάνομενος ως σύνολον.
- 6) Ήτοι η ύλη των βραδείων διδόμενων ως έ-
παυλόν.
- 7) Έναντιωματικός σύνδεσμος.— Χρησιμοποιείται
για τον οχηματισμό του μέλλοντος.
- 8) Μεταποίησης ποιημάτων ή τραγουδιού που μας
προσφέρουν συχνά οι επιθεωρήσεις.— Παρακολού-
θει μια διάλεξη.
- 9) Άρθρον (πληθ.)— Νότα μουσικής.
- 10) Έχουν έντελεις πρωτότυπη μορφή ή τύπο.
- 11) Θα πάν αρχαίον Αιγυπτίων.— Στα μέρη αυτά
θα βρωτε άφθονα νεάντα, άλλ' όχι πολύ μεγάλα.
- 12) Πόλις του Καναδά την όποιαν έκαναν παντο-
κράτις νυνσθητή τα περίφημα πεντάζυμα.
- 13) Άκαθάρσια.— Άγριο σαρκοφάγο όπριο.
- 14) Μέγας Αστίνος λυρικός ποιητής.
- 15) Μας έρχεται από το έξωτερικό.— Θέμνος.—
Άλιευτικό πλοίο.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 46ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΠΑΝΤΑΡ— ΔΗΜΙΟΣ. 2) ΚΩΚ. 3) ΥΠΟΔΗΜΑ—
ΑΘΛΑΙΑ. 4) ΑΝΡ. 5) ΕΛΑΤΑ— ΑΛΙΚΟ. 6) ΟΤΙΣ.
 - 7) ΠΑΡΙΣ— ΟΡΑΙΑ. 8) ΜΗΡΟΣ. 9) ΝΕΑΡΑ— ΜΗΜΑ.
 - 10) ΝΗΣΙΑ. 11) ΠΟΚΕΡ— ΚΕΜΑΛ. 12) ΣΑ. 13) ΡΕ-
ΝΙΣΜΑ— ΡΑΜΕΣΙΝ. 14) ΣΩ. 15) ΑΛΚΙΑ— ΑΝΟΕΤΑ.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΡΟΥΠΕΛ— ΑΠΟΡΙΑ. 2) ΠΑΝ. 3) ΝΤΟΜΑΤΑ—
ΕΚΚΙΝΕΙ. 4) ΡΕΑ. 5) ΑΓΗΝΑ— ΡΟΒΟΙ. 6) ΚΕΜΑΝ.
 - 7) ΚΑΛΟΣ— ΗΛΙΑΣ. 8) ΣΩ— ΤΑΡΑΣ— ΟΞ. 9) ΚΑΡ-
ΟΙ— ΙΑΡΑ. 10) ΣΩΜΑ. 11) ΗΜΕΡΑ— ΚΙΜΩΝ. 12)
ΑΩΗ. 13) ΚΕΣΙΛΑΙ— ΜΙΜΗΣΙΣ. 14) ΑΡΑ. 15) ΣΤΑ-
ΓΩΝ— ΑΛΛΕΚΑ.

A. ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ
Εμπιστοσύνης

Πικάντικο διήγημα
'Αγαππτε μου Μάριε,
Είνε ανάγκη να φύγω
για το Παρίσι όπου θα μεί-
νω περίπου ένα μήνα. Πρόκειται για μια πολύ με-
γάλη δουλειά. Αν πετύχω εξασφάλισα όλη μου τη
ζωή. Δεν είχα το θάρρος να αναγγείλω στην 'Ιου-
λιέττα το ταξίδι μου. Τη γνωρίζεις, όχι βέβαια όσο
εγώ, αλλά φτάνει να σου πω ότι είναι ένας χαμα-
κάπρος πολύ φλογερός. Θα την επιαναν τα κλάματα
και θα έπαιζαν να μ'εμπόδισαν να φύγω. 'Η καύ-
μενη μου η φιλενάδα μου, είναι τόσο ερωτευμένη
μαζί μου! 'Επιφύλαξη, λοιπόν, της φίλης που
μας συνδέει και σε παρακαλώ να πιάς να τη βρή-
κω και να της πω με τρόπο ότι έφυγα και θα γυ-
ρίσω σ' ένα μήνα. Γράψε μου τα της συναντήσεώς
σου με την 'Ιουλιέττα κτλ. κτλ.

Ο φίλος σου ΠΑΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΡΤΕΝ-ΠΑΡΙΣΙ (ηλεκτρογραφικός)
'Ιουλιέττα απαρνηγόρησε. 'Ανάγκη επιστροφής τά-
χιστα. Στέλνω γράμμα.

Αγαππτε Παύλο,
ΜΑΡΙΟΣ

Εξέλεξα την αποστολή που μου ανέθεσες. Μό-
λις το είπα στην 'Ιουλιέττα σου, λιποθύμησε. 'Ε-
πειτα άρχισε να κλαίει. Τά βράια γαλανό μάτι της
έγιναν κατακόκκινα. Σε βεβαίω ότι συγκινήθηκε
παρα πολύ. 'Επώνυμο στο τραπέζι της είχε τη φω-
τογραφία σου με λουλούδια. 'Η 'Ιουλιέττα με παρε-
κάλεσε να σου στείλω το τηλεγράφημα και να σε
ειδοποιήσω να επιστρέφεις άμεσα. Δεν σου φαί-
νεται ότι η καρδιά σου είναι πολύ σκληρή;

Ο φίλος σου ΜΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΙΟΣ ΚΛΩΝΤΕΛ-ΜΑΣΣΑΛΙΑ (ηλεκτρογραφικός)
'Αδύνατον επιστροφής μέχρι τέλους προσκοιμή-
σες. Προσπάθησε παρηγορήσεις 'Ιουλιέττα.

Αγαππτε Μάριε,
ΠΑΥΛΟΣ

Πές, σε παρακαλώ, στην 'Ιουλιέττα ότι και ο δι-
κάς μου πόνος είναι μεγάλος. Δεν μπορούσα όμως
μεγάλη δουλειά. Δεν έσπυλα να τελειώσω αυτή τη
δουλειά μου, γιατί θαρόχταν άμεσα να με βρ-
... Παρηγόρησε την όπως μπορείς.

Αγαππτε Παύλο,
Ο φίλος σου ΠΑΥΛΟΣ

Σήμερα μόλις κατώρθωσα να πείσω την 'Ιουλιέ-
ττα να βγει λιγάκι έξω. Φαντάσου ότι ήθελε να φο-
ρέσει μαύρο, γιατί ήταν λυπημένη!... Τι παιδί που
είναι! Κατώρθωσα όμως να την πείσω νάλλαξη
ντύμ.

Την έπιασα σ' ένα ζαχαροπλαστείο όπου - τι τρο-
φερή καρδιά! - έζησε ένα χαμογέλι για να το κ-
τευνάσει το νεύρο της!... Τέλος την έπεισε, αντί
για χαμογέλι, να πάρει ένα τσάι. 'Επειτα φάνηκε
διαφορα γλυκά. Μόλις άρχισε να τρώει, μου
έλεγε διαρκώς ότι είσαι ο εξυπνότερος άντρας που
έχει γνωρίσει. Μόλις πώς τα παραλάει. 'Ας εί-
... να σε κρατώ ενήμερο με τα γράμματά μου. Μπο-
ρώ να προσφέρω στην 'Ιουλιέττα ένα κουτί σοκολάτες;
Βέβαια... εκ μέρους σου!

Αγαππτε Μάριε,
Ο φίλος σου ΜΑΡΙΟΣ

Με συγχωρείς που σου γράφω μόνο λίγες λέξεις.
Βιάζομαι να συναντήσω ένα σπουδαίο πρόσωπο για
τη δουλειά μου. Μπορείς θαυμάσια να της προ-
φέρεις τα σοκολάκια. Χαιρετισμούς και φιλά.
Χαιρετισμούς δηλαδή σε όένα, και φίλια στην αγα-
πημένη μου 'Ιουλιέττα.

Αγαππτε Παύλο,
ΠΑΥΛΟΣ

Πώς πέρασαν κι' όλες δεκαπέντε ημέρες! Κι' ό-
μως τα πράγματα πηγαίνουν καλά. Μη βιασθής λοι-
πόν αν είναι ανάγκη να μείνεις περισσότερο. 'Η
'Ιουλιέττα έχει απόλυτη εμπιστοσύνη σε όένα...

Αγαππτε Μάριε,
Δικός σου ΜΑΡΙΟΣ

Εχω πολλές μέρες να λάβω ειδήσεις σας. Τι
συνταίσι;

Αγαππτε Παύλο,
Δικός σου ΠΑΥΛΟΣ

Αγαππτε Μάριε,
Δικός σου ΜΑΡΙΟΣ

Επί τέλους! Δυό χρόνια τώρα η 'Ιουλιέττα καθό-
ταν στη ράχη μου! Είναι ένα νόστιμο κορίτσι, αλλά
πελίσθηκα από το ταξίδι μου αυτό στο Παρίσι για
να πετύχω τον έρωτά σου για την 'Ιουλιέττα!

Ηξερα ότι είσαι τρομερά επιδέξιος για να ξε-
λογιάσεις μια γυναίκα. 'Ερωτεύθηκες λοιπόν την
'Ιουλιέττα; Μπράβο σου! Είμαι πολύ ευχαριστημέ-
νος. 'Ετσι εγώ γλυτώσα... Σ' εύχαριστώ, φίλε μου!

Δικός σου ΠΑΥΛΟΣ
Υ. Σ. Και πάλι σε χιλιευχαριστώ!

Μία σταυροφορία έναντίον
της «γυναικείας αδυναμίας»

Χωμικοτραγικό έπεισόδιο

'Η κυρία Μόντλεν "Ερφορντ, α-
πό τις κυριότερες εκπαιδευ-
σες του "Αμερικανικού φεμινιστικού
κινήματος, ίδρυσε τελευταία μια
πρωτότυπη οργάνωση στη Βοστώνη,
που αποδέχεται «στην προστα-
σία της γυναίκας από την ανδρι-
κή εκμετάλλευση».

Το περίεργο είναι πως η κυρία
"Ερφορντ δεν έδωσε καθόλου τους
ανδρες γι' αυτή την εκμετάλλευση
και μάλιστα τους κατακρίνει για-
τί ξεφεύγουν κάποτε από το ρόλο
τους και δείχνονται συμπεριτι-
τικοί και λιποτακτικοί, ενώ θα έπρεπε να
είναι πάντοτε σκληροί, ώμοι και
τραυνηκοί.

Γιατί, σύμφωνα με την αντίλη-
ψη της "Αμερικανίδος φεμινίστριας,
είναι που φταίει είναι το ίδιο το
θύμα - η γυναίκα. «Αυτή έδωσε-
ξε, λέει η κυρία "Ερφορντ, τον
άνδρα πως το εύκολότερο πράγμα
γι' αυτόν είναι η κατάκτηση μιας
γυναίκας. Τον προκαλεί με το
βλέμμα της, τον εξεγείρει με τις
κινήσεις της και, στο τέλος, πέ-
φτει στην αγκαλιά του, όπως το
πουλί μέσα στο δίχτυ που έχει στη-
σει ο κυνηγός. Είναι περίεργο, λοι-
πόν, το ότι οι άνδρες έμαθαν να
ζητούν μόνο την απόλυτη στη γυ-
ναίκα και ότι την μεταχειρίζονται
σαν μέσον για το σκοπό αυτό, χω-
ρίς να λογαριάζουν πως είναι
ένα ανθρώπινο έμ με συνείδηση και
ψυχή και πως, έτι τέλους, μπορεί
νέχη κι' αυτό κάποιες απαιτήσεις;

Χωρίς αμφιβολία, οι άνδρες που
προνέυνονται είναι πολύ κουτοί,
γιατί δένονται με μια γυναίκα,
ένω, όπως έχουν τα πράγματα,
θα μπορούσαν να έχουν όλες τις
γυναίκες στη διάθεσή τους».

'Αλλ' η κυρία "Ερφορντ δεν
σταματά μόνον στα λόγια. Εκ-
τελεί μια άλλη σταυροφορία
έναντίον της «γυναικείας αδύνα-
μίας», που τόνον αυτή, στον κα-
τά της, είναι η αιτία της τω-
ν άλλων μελών της οργάνωσής
της, την διεξάγει με αληθινό
πείσμα και φανατισμό.

«Αρχίζετε με τις συμβουλές και
τις νουθεσίες, παραγγέλλει η κυ-
ρία "Ερφορντ, για να κάμπετε τις
γυναίκες ν' αντιληφθούν ότι πρέ-
πει να διαπραγματεύονται τα έ-
ρωτικά ζητήματα με τους άνδρες
σαν ίσες προς ίσους. 'Εάν αποτύ-
χετε, εγκαταλείψετε αυτή την κα-
ταστρεφτική γυναικεία αλληλε-
γύη, που μας κάνει να συγκαλύ-
πτουμε τις αδυναμίες των ανδρώ-
λων μας. 'Η συγκαλυμμένη ισχύς
μεϊ με δλεδρον. Φανερώστε τα
πάντα και με οποιαδήποτε μέση
νομίζετε πως θα είναι αποτελεσμα-
τικότερα. 'Εκθέστε τις γυναικείες
που δείχνονται αδύνατες απέναντι
των ανδρών. 'Ετσι μόνο θα υπο-
στείτε να τις κάμπετε να συνάψουν.
Μην ξεχνάτε ότι οι γυναίκες αυτές
έκθέτουν ολόκληρο το φύλο τους
και το οδηγούν στην αποδυνάμω-
ση και στην κατάρρευση».

Όπως ήταν έξιμένο, το κηρύ-
μα της κυρίας "Ερφορντ εύρησε με-
γάλη απήχηση μεταξύ των ανδρώ-
λων της και σε μερικά μέρη έ-
σημειώθηκαν χωμικοτραγικά έπει-
σόδια, που ανάγκασαν την άστυ-
νομία και τον τύπο να επέμβη.

'Ετσι, σε μια μικρή πόλη "Η-
κρον, κοντά στη λίμνη "Ηρι, οι
βιασάτριες των θεωριών της κυ-
ρίας "Ερφορντ έδωσαν ένα έντυ-
πο δελτίο, που ανεγρόφοντο τό-
νόμενα 5 συμμετεχόντων τους,
που τις κατηγορούσαν δημόσια ότι
καταρρακάνουν τη γυναικεία έ-
μπιστοσύνη, στα ζητήματα του έ-
ρωτος, γιατί ουδέσαν κρυφά με
άνδρες.

'Αλλ' οι πέντε κατηγορούμενες
βασάνισαν ν' απαντήσουν. Κι' έτσι
έδωσαν έκπληκτοι στους κυριό-
τερους δρόμους μεγάλους τοίχοκαλλή-
σεις, στις οποίες απεικονίζοντο
όλα τα σκάνδαλα της μικρής πό-
λεως, με δονάτια, χρονονολίες,
λεπτομέρειες... Φυσικά, στην
πρώτη γραμμή έριγυράριζαν έ-

κείνες που έκαμαν την κακή αρχή.
Είνε εύκολο να φαντασθώ κα-
νείς το τί έπικολούθησε. Δεν έ-
πηρεξε κανείς σχεδόν κάποιος τους.
'Ηκρον που να μη θυγάζον απ' α-
υτή τη διαπόμπευση. Δεν έλειψαν
μάλιστα και μερικές συμπλοκές,
γιατί πολλοί γονείς, ουζούνη ή
φίλοι έμάθαιναν για πρώτη φορά
τα πραγματικά ή φανταστικά
σκάνδαλα του σπιτιού των. Τό
γραφείο διαζυγίων κατακλύσθηκε
έπισης από αλήθειες.

'Ετσι, αναγκάσθηκε να επέμ-
βη η άστυνομία, που με μεγάλο
κόπο αποκατέστησε την τάξη.

Στην ίδια τη Βοστώνη, μια φι-
λανθρωπική έορτη, που δινόταν
για τα θύματα του πολέμου, κα-
τέληξε σε αληθινή σύρραξη μετα-
ξύ του γυναικόκοσμου, όταν μια
έξαλλη φεμινίστρια ανέθηκε πάνω
σε ένα τραπέζι και άρχισε με ά-
γριες φωνές και χειρονομίες να
κατηγορεί τις ανδρώφους της, που
ή συμπεριφορά τους ήταν ανάρμο-
στη και επιλήψιμη.

'Ανδρες και γυναίκες διαίρεθη-
καν τότε σε δύο στρατόπεδα και
άρχισαν να εκσφενδονίζουν μετα-
ξύ τους όλα τα αντικείμενα, που
επρόκειτο να πουληθούν στην ά-
γορά.

'Αλλ' η κυρία "Ερφορντ δεν ά-
πογοητεύθηκε καθόλου από τα έ-
πεισόδια αυτά. Τοναντίον φαί-
νεται ένθουσιασμένη, παρά το γε-
γονός ότι οι έπισημοι εκπρόσω-
ποι του φεμινιστικού κινήματος
και ο τύπος καταδίκασαν ανεπιφύ-
λακτα τις καινοτομίες της.

(Εκείνος ώραιος,
ξανθός, με μεγάλα
γκρίζα μάτια, μέτριο
αλλά κομψό και σθε-
ρό αναστήμα, καθι-
σμενός ανασηκω-
τό δίδαν στην κά-
μαρα της τουαλέτας
της, με κοστούμι
σπορ. 'Εκείνη, κα-
θισμένη μπροστά στο
μεγάλο, καρέφει
της διαβάζει τα μα-
λιά της, Γλυκεία με-
λαχρινή, μάτια μαυ-
ρά, φλογερά, καλο-
δωμένη, αρμονική.
Είνε ντυμένη για πε-
ρίπατο, έτοιμοι να βου-
γούν).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τεμπέλικος): Δεν πιστεύω να μω-
ρης και σήμερα ότι πρέπει να περιμένουμε και
τη Λιλή!...

ΕΚΕΙΝΗ (συγκρατημένο πείσμα): Και έτι
σοι τόλμα, αγάπη μου!... Εύχαριστώ που μου
το έμειςες!... Πραγματικά, θα την περιμένω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πεταγμένος άπάνω, εκνευρισμένος):
'Α, όλα κι' όλα, χρυσό μου!... 'Αν άφης με
τα μαλλιά σου επίτηδες γι' αυτήν... βγάλε το
το μαλλί σου!... Δεν θα την περιμένω... έγώ
τουλάχιστον!

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά): Θα πιάς ότι σινεμά μ'
ναχας σου... χωρίς έμένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χωρίς αυτήν!... 'Εν ανάγκη όμως
και χωρίς έμένα!...

ΕΚΕΙΝΗ (επιδραύνει το φτιάξιμο των μαλλιών
της): Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν την
χωνεύεις! 'Από τον πρώτο μήνα που είμαστε μα-
ζί γκρινιάζεις γι' αυτήν... και χωρίς το κα-
κοίμο το κορίτσι να σου κάνει τιποτέ!... (πιο
έντονα) 'Επί τέλους ποιά είναι το φτιάξιμό της;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω!... Αυτό δεν είναι φίλη
και!... Φί... φί... φί... ατελείωτα! Τι λέτε; Τι
μπορείτε να λέτε; Κι' όταν έγω παρουσιάσω
η φλαρία παύει απότομα!...

ΕΚΕΙΝΗ (εθύμια): Γυναικείες άνομιες, καί
μένε!... Να τί λέμε!... Φουστάνια... έλαφρό
κοστούμι, πράγματα που δεν σ' ένδιφ-
κουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ύφος σου είναι συναισθητικό... σάν
νάχεται μουσική... και μάλιστα ένοχα!...
ΕΚΕΙΝΗ (μ' αγανάκτηση): Έως εδώ, παρ-
καλώ!... 'Εχει γούστο να χηλεύεις τη Λιλή!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί να μή τη χηλεύω; Είσαι πρ-
σιότερο μ' αυτή παρά με μένα. Κι' έπειτα σε
μπορώμε να πάμε πουθενά, χωρίς να
μαζί μας!... Είναι, βλέπεις, η άπαρηχτική, η
κωστή, η κιά μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι φίλη μου από τα παλιά! 'Η
πιο παλιά, ή πιο πιστή, ή πιο άφοβημένη!...

ΠΟΝΟΣ

Σε ρώτησα: Γιατί είσαι δακρυ-
αμένη; Γιατί πέφτουν ύδρα στα-
γάδια από τα γλυκά σου μάτια;
Τι έχεις, αγάπη μου;
Και σου έσφυσε το ξανθόμαλλο
κεφάλκι σου κι' αναστέναζες βα-
ρεία, πνευμένα.

Τι έχεις, αγαπημένη μου; Για-
τί είσαι τόσο στενωχρημένη; Για-
τί τρικυμίζουν οι στεναγμοί το
παρθενικό σου στήθος;...

Γιατί πονάς, αγάπη μου;... Δεν
μου μιλάς;... Πές μου τι σε
βασανίζει, άνοιξε μου την καρ-
διά σου...

Δεν μπορώ, δεν άντέχω να σε
βλέπω έτσι λυπημένη... Μου ρα-
νίζεις τη στήλη μου καρδιά...
'Η λυπή σου γεμίζει την ψυχή
μου σκοτάδι... Προφέρω διπλά ά-
πό όένα, μικρούλα μου!...

Βλέπω τα δάκρυά σου και πνι-
γούμαι.
Γιατί με σφύγεις έτσι; Γιατί
ανασταράσσαι άγνορη; Γιατί το
βλέμμα σου είναι θόλο;

Μίλησέ μου... μίλησέ μου, σε
ίκετώ.

Κραύζωμαι από τα κείλη σου.
'Ανυπομονώ ν' ακούσω τη φωνή
σου, τη γλυκιά σου μελωδική σου
φωνή. Γιατί πονάς;

Πονάς από τη μεγάλη φλόγα που
καίει στα βάθη της καρδιάς σου;
'Ανοιξε τα κοραλλένια κείλη
σου και πές μου τι έχεις.

'Ακούμπησε τότε το κεφάλι σου
στον ώμο μου κι' άνοιξε τις σιγά-
σιγά χιονισμένες σου χείρες...
- Πονούν οι

ΡΩΜΑΙΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ: Την παραγνωρίζεις!... Είναι τίμια
στις σχέσεις της.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Τώρα μάλιστα το πέ-
τυχες κι' αυτό!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι; Δεν είναι τίμια στις σχέσεις της;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι βέβαιος, ότι σου μιλάει έναν-
τίον μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ετσι λέγε!... Πές ότι τη φοβάσαι!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Να τη φοβάθω; Σε τί;
ΕΚΕΙΝΗ: 'Αν μάθαινα τίποτα ή Λιλή... ύπο-
πτο για όένα... ότι μ' απάτες... θα μου τόλε-
γε!... 'Η αν σ' έδλεπε πουθενά... δεν θα μου
τόκρυβέ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): 'Α, ναι, μάλιστα!...
ΕΚΕΙΝΗ (εκνευρισμένη): Γι' αυτό τη φοβά-
σαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Μάλιστα! Μάλιστα!... (ά-
λφοντας ύφος): Τι θαλένας για ένα κορί-
τσι που γλυτράει ανάμεσα στη φίλη της και στον
άνδρα που αγαπάει για να τους χωρίσει;

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): 'Η Λιλή είναι αυτό το
κορίτσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): Με φλερτάρει από την
πρώτη μέρα!...

ΕΚΕΙΝΗ (διαμαρτυρία): 'Αδύνατον!... Δεν τη
χωνεύεις!... τη συκοφαντείς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγάζει άφά από το πορτοφόλι του
ένα διπλωμένο χαρτί, το δίνει): Πάρε και
διάβασέ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ασοσιμένη): Τι είναι αυτό;
ΕΚΕΙΝΟΣ (ξέρει): 'Ερωτικό γράμμα.
ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Τις Λιλήs;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με το χερσάκι της!
ΕΚΕΙΝΗ (αφού διαβάει πυρετωδώς): 'Απίστευ-
το!... (κτυπούν την πόρτα. Χαμηλά. Αυτή είναι!
ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμηλά): Μην κουνήθεις! Μη μιλη-
σης!... (Με τις μύτες των ποδιών πηγαίνει και
βάζει τον ουρτί στην πόρτα. Εξανακτυπούν. Χαμη-
λά σ' έκεινη): Δεν είμαστε δώ!... Δε θα είμα-
στε οπότε ποτέ πιά γι' αυτήν! (Αυλάει).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Όμιλεί ο καθηγητής Κέϋς
περί της συζυγικής εύτυχίας

Μερικές σοφές απαντήσεις

Οι φοιτητά κι' οι φοιτήτριες
του Πανεπιστημίου της Καλλιφο-
ρίας δεν δίδασκονται μόνο ότι ά-
φορά την έπιστήμη που διδάσκων.
'Εξάκουσι άπ' αυτούς, ηλικίας
17-25 έτών, κάθε ρυλός και κοι-
νωνικής τέχνης, παρακολουθούν έ-
πίσης τις τακτικές παραδόσεις του
διδάτορος Κέϋς, που έφορον τα
σεσουαλικά κτηνήματα, το γάμο και
το διαζύγιο. Μαθαίνουν έτσι να
βλέπουν τη ζωή με την πραγμα-
τική της όψη και προετοιμάζων
σταθερότερες βάσεις για την οι-
κογένεια που θα δημιουργήσουν
στο μέλλον. 'Ενδιαφέρονται δε τό-
σο πολύ γι' αυτό το θέμα, ώστε
υποβάλλουν διαρκώς έρωτήσεις
στον καθηγητή τους, ο όποιος
τους δίνει άμεσως την άπάντησή.

Θα μιλήσουμε άλλοτε εκτενέ-
τερα για τις παραδόσεις αυτές. Ση-
μερα θα περιορισθούμε σε μερικές
άπ' τις συχνότερες έρωτήσεις των
φοιτητών και τις άπάντησεις του
διδάτορος Κέϋς:

1) 'Η μονογαμία είναι φυσική
κατάσταση;
Έθέλε να ήπτε αν είναι σύμφω-
νο με το ένστικτο το να μένουμε
σ' όλη μας τη ζωή παντρεμένοι
με το ίδιο άτομο; 'Ασφαλώς, όχι.

'Αλλά τα 95% της διαγωγής του
ανθρώπου διευθύνονται και καθο-
ρίζονται άπ' τους κοινωνικούς θε-
σμούς και συνήθειες, κι' όχι άπ'
τις ένστικτικές όρμες του. 'Ο ίσθ-
σιος γάμος αποτελεί ένα έδαφος
στο όποιο έφθασαν οι άνθρωποι
σιγά-σιγά, με την πείρα. 'Αν
δεν είναι σύμφωνα με το ένστικτο,
δεν έπεται όμως ότι είναι άταίρια-

Δεν μπορεί νάχω κι'
ένω μια φίλη;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δυό,
τρείς, εκατόν τρείς!
'Αλλά όχι αυτήν!...
Δεν μ' άρέσει!...

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματά-
ρκα): Με λατρεύει!
ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-
στικά): Τώρα, μάλι-
στα! Τό πέτυχες!...
ΕΚΕΙΝΗ (κατάπλη-
κτη): 'Αυφίσητέ τις
τα αισθήματα της Λι-
λής για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (έντο-
να): Αυτά πρό πάν-
των!

ΕΚΕΙΝΗ: Τη παραγνωρίζεις!... Είναι τίμια
στις σχέσεις της.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Τώρα μάλιστα το πέ-
τυχες κι' αυτό!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι; Δεν είναι τίμια στις σχέσεις της;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι βέβαιος, ότι σου μιλάει έναν-
τίον μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ετσι λέγε!... Πές ότι τη φοβάσαι!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Να τη φοβάθω; Σε τί;
ΕΚΕΙΝΗ: 'Αν μάθαινα τίποτα ή Λιλή... ύπο-
πτο για όένα... ότι μ' απάτες... θα μου τόλε-
γε!... 'Η αν σ' έδλεπε πουθενά... δεν θα μου
τόκρυβέ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): 'Α, ναι, μάλιστα!...
ΕΚΕΙΝΗ (εκνευρισμένη): Γι' αυτό τη φοβά-
σαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Μάλιστα! Μάλιστα!... (ά-
λφοντας ύφος): Τι θαλένας για ένα κορί-
τσι που γλυτράει ανάμεσα στη φίλη της και στον
άνδρα που αγαπάει για να τους χωρίσει;

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): 'Η Λιλή είναι αυτό το
κορίτσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): Με φλερτάρει από την
πρώτη μέρα!...

ΕΚΕΙΝΗ (διαμαρτυρία): 'Αδύνατον!... Δεν τη
χωνεύεις!... τη συκοφαντείς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγάζει άφά από το πορτοφόλι του
ένα διπλωμένο χαρτί, το δίνει): Πάρε και
διάβασέ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ασοσιμένη): Τι είναι αυτό;
ΕΚΕΙΝΟΣ (ξέρει): 'Ερωτικό γράμμα.
ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Τις Λιλήs;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με το χερσάκι της!
ΕΚΕΙΝΗ (αφού διαβάει πυρετωδώς): 'Απίστευ-
το!... (κτυπούν την πόρτα. Χαμηλά. Αυτή είναι!
ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμηλά): Μην κουνήθεις! Μη μιλη-
σης!... (Με τις μύτες των ποδιών πηγαίνει και
βάζει τον ουρτί στην πόρτα. Εξανακτυπούν. Χαμη-
λά σ' έκεινη): Δεν είμαστε δώ!... Δε θα είμα-
στε οπότε ποτέ πιά γι' αυτήν! (Αυλάει).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΠΑΣΙΕΝΤΖΕΣ
ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Τραγικό διήγημα
"Όταν έκλεισαν το ούλι-
ασι! Κόγκκντ στο καλλι-
τόν μελλοθανάτων της φυ-
λακής του Σάν Κεντνέ,
οι δεσμοφύλακες έλαβον όλα τους τα μέτρα για να
μη ύπομωρ ν' αυτοκτονή.

'Ο νεαρός αυτός κακοήγρος είχε καταδικασθί εις
θάνατον για τη δολοφονία μιας πλούσιας νύφας. 'Ο-
ταν όμως άκουσε την άπόφαση της καταδίκης του,
γέλασε και φώναξε, μέσα στην αίθουσα του δικα-
στηρίου:

- Όχι, δεν θα ύπομωρέστε να με σκοτώσετε! Δεν
θα σας νική αυτό το χατήρι, γιατί θα πεθάνω μόνος
μου, με το χέρι μου!

Τό ίδιο ξανόειρε άργότερα, καθώς τον πήγιναν
στο καλλι όπου θα περνούσε τις τελευταίες του ώ-
ρες. Κι' ο εισαγγελέας, που έννοωσε να έκτελε-
σθί όπως ήθελε η άπόφαση του δικαστηρίου, διέτα-
ξε να μην άφίσουν μέσα στο καλλι του τίποτε που
θα ύπομωρε να τον βοηθήσει ν' αυτοκτονή.

Οι δεσμοφύλακες έψαξαν το καλλι, σπείναν προς
σπίσω. Πήραν το λαμπρότερο, τις τριάντες και τα
κορόνια άκόμην των παπουτσιών του καταδικώ, για
να μην έπικειρήσαν να κρεμασθί. Τού έδωσαν και
τη μπλούζα και το πουκάμισο, αφήνοντας τον μόνο με
το παντελόνι. Κατέχεσαν ένα μαντίλι και μια ά-
λυσίδα κλειδιών, που βρήκαν στην τσέπη του.
Τό ίδιο ήθελαν να κάμουν για μια παλιά τράπουλα,
που είχαν βρή μαζί με τ' άλλα. 'Αλλά ο Κόγκκντ
τους παρεκάλεσε:

- Μη μου παίρνετε τα χαρτιά μου! Θα με βοηθή-
σουν να περάσω την ώρα μου ριχνόντας πασιέντζες!

Έξέτασαν τότε προσεκτικά τη φθαρμένη και λε-
ρωμένη τράπουλα, έκριναν ότι ήταν έντελώς άκί-
νητη και τού την επέστρεψαν.

'Ηταν πιά βέβαιοι ότι δεν ύπηρε μεσα στο καλλι
του κανένα μέσον αυτοκτονίας. 'Οστόσο, για να
είναι πιο ήσυχος, άφού κλειδώσαν καλά την πόρτα,
έδωσαν άπ' έξω ένα φρουρό, για να βλέπει τι γί-
νεται μέσα.

Ο Κόγκκντ είχε καθίσει τώρα κι' έρριχνε πα-
σιέντζες...

Φανόταν ήσυχος.
Τίποτε δεν φανέρωνε τους σκοπούς του. 'Η έκ-
φραση του προσώπου του ήταν ήρεμη.

Οι ώρες περνούσαν άσφα, άσφα, μονότονα. 'Α-
πόλυτη γαλήνη ήταν άπληξημένη γύρω, σιωπή βαρεία,
σιωπή θανάτου, ή προμερή βουδωμά της φυλακής
που πιέζει σάν πλάκα τάφου τις καρδιές και τις
συντρίβεις...

Νύχτωσε... Οι ώρες κυλούσαν, κι' ο Κόγκκντ έ-
ξακολουθούσε πάντα ν' ανακατεύει κι' να ρίχνει τα
χαρτιά. 'Ο φερέσιος του νύστες σιγά-σιγά, άπ' το
μονότονο αυτό θέσιμα, και προς τα έρημικά α-
ποκαμψήματα...

Τον έβλεπες ξαφνικά μια δυνατή έκρηξη. Τινά-
χθηκε όρθιος, έτρεψε τα μάτια του. Έπρεξαν εκεί
χαρτιά. 'Ο φερέσιος του νύστες σιγά-σιγά, άπ' το
μονότονο αυτό θέσιμα, και προς τα έρημικά α-
ποκαμψήματα...

Όταν οι φύλακες κύτταξαν μέσα στο καλλι, εί-
σαν τον Κόγκκντ πεσμένο κάτω, με το πρόσωπο
μέσα σε μια λίμνη αίματος. Έξαλειψαν την πόρ-
τα και άρρισαν κοντά του. 'Ο Κόγκκντ έσφυσε
κι' έλας. Τό πρόσωπό του ήταν ένας ματωμένος
ποτάς. Και το μικρό καλλι του είχε γεμίσει από
ένα πνιγμένο κορμί...

Τί είχε συμβή; Οι κημικοί,

18ον
Τότε θα φτάση το άνωτερο γράμμα. Οι δικαστές θα ξαναεξετάσουν τον Σαμπάραν. Κι' αυτός θα πη ότι υποψιάζεται πραγματικά ότι η Σελέστ κρύβεται στον πύργο. Μπορεί μάλιστα και κάποιος να πείσει το Σαμπάραν ν' αναλάβει την εύθυνη αυτό του διαδίκτυα. Την άλλη μέρα, έγιναν οι σχετικές ενέργειες στον εισαγγελέα. Αμέσως εστάλησαν διατάξεις σ' όλους τις αστυνομικές και τελωνειακές αρχές, μαζί με τα χαρακτηριστικά της Σελέστ.

Έπειτα από μία βδομάδα, ο εισαγγελέας έλαβε το εξής γράμμα:

«Λέγεται ότι η αστυνομία ψάχνει να βρη τη χαμένη δεσποινίδα Σελέστ Σαμπάραν. Καλό θα ήταν να ρίξει μία ματιά στον πύργο του έραστου της, του κόμητος Ριμπενόν.

Ένας φίλος της ήθικης». Ο Εισαγγελέας κάλεσε άμεσα τον Σαμπάραν και του έδειξε το γράμμα. Εκείνος βεβαίωσε ότι ανταποκρινόταν προς τις υποψίες που του είχαν γεννηθεί τελευταίως.

Δύο μέρες αργότερα, ένας ένομοτάρχης κι' ένας χωροφύλακας ξεκίνησαν με τα όπλα τους απ' το Ρεδν για το πύργο του Ριμπενόν. Στο δρόμο, κουβέντιαζαν για την άποσολή τους.

«Έχουμε καγονικό έντολμα έρευνες στον πύργο, κύριε ένομοτάρχα; ρώτησε ο χωροφύλακας. Μά ποιάς ζητάμε; Κανένα λοποδότη, δολοφόνο, λαθρέμπορο;

—Τίποτε απ' όλ' αυτά, Μαρβώ. Ζητάμε κάποιο λαθρέμπορο άλλου είδους! Μία κοπέλλα ανήλικη, που δεν έχουμε τον κόπο να στεφάνωθ!

—Α, καταλαβαίνω! Αποπλάνησις ανήλικου... «Ακριβώς, Μαρβώ!

—Και... δεν μου λέτε... είναι όμορφη η λεγόμενη;

—Πάρα πολύ! Τι σ' ενδιαφέρει όμως αυτό; —Α, έτσι ρωτά... για να έρω!... Και τί θα την κάνουμε, όταν τη βρούμε; —Την παραδώσουμε στο θείο της, που την γυρεύει. Όσο για το φίλο της, τον κόμητα, θα τον στελλούμε στον εισαγγελέα. Αυτό τη διαταγή έχουμε.

—Τι κρίμα!... Έχω απαγάγει κι' εγώ κορίτσια στα νεαρά μου, κύριε ένομοτάρχα. Αν μ' έβλεπαν στο φρέσκο κάθε φορά, θα είχα περάσει όλη μου τη ζωή στη φυλακή!

Δεν άργησαν να φτάσουν κοντά στον πύργο. Ο Κορεντέν, που κάθισε ήσυχα στο τσιγάρο του, κάτω από μία βελανιδιά, τους είδε, έτρεξε δίπλα τους κι' είπε στη Ζάν και στο Ζαννέ:

—Κιθύνου! Έρχονται οι χωροφύλακες! —Ε, και τι έχετε να φοβήθετε; ρώτησε μ' έκπληξη η Ζάν.

—Μά δεν καταλαβαίνετε; Ο Σαμπάραν πήγε στον εισαγγελέα. Μένει να πη ότι η Σελέστ βρίσκεται εδώ, κι' έρχονται να κάνουν έρευνα. δάσουν στο θείο της... κι' αυτό σημαίνει το θάνατό της!... Μπορούμε να την κρύψουμε πουθενά;

—Ίσως, απάντησε ο Ζαννέ με ανησυχία. Να ελδοποιήσουμε τον κύριο κόμητα.

—Τι χρειάζεται; —Αυτός μόνο μπορεί να μας δώσει το κλειδί του οικογενειακού τάφου του, όπου η δεσποινίς Σελέστ θα βρίσκεται σε ασφάλεια!

Σε πέντε λεπτά, ο Κλώντ είχε μάθει τι συνέβαινε. Τα βήματα των αδελφών τον χωροφύλακων ακουγόταναν πια πολύ κοντά.

—Κάνετε γρήγορα! είπε ο Ριμπενόν. Ο οικογενειακός μου τάφος είναι κρυφός. Επικοινωνεί με τα υπόγεια του πύργου. Σ' όσα οδηγεί ο Ζαννέ... Το κλειδί βρίσκεται στο τρίτο δωμάτιο του γράφου μου... Γρήγορα! Αν ανακαλύψουν τη Σελέστ, είναι χαμένη! Αν ανακαλύψουν την Ζάν, είναι χαμένη!... Πηγαίνετε την Ζάν. Εγώ, Ζαννέ, να μείνω μαζί της... Τυλίχτε την με κουβέρτες, για να

μη τροφώση. Ο τάφος είχε υγρός... Οταν οσας ρωτήσουν οι χωροφύλακες, κρηγήτε να απαντήσετε... Μην κάνετε καιρό! Τους άκουσα τώρα να σταματούν έξω απ' τη μεγάλη πόρτα και να κατεβαίνουν απ' τα έλλογα...

Ο Κορεντέν έτρεξε να υποδεχθή τους χωροφύλακες και να τους καθυστερήσει όσο μπορούσε, ενώ ο Ζαννέ σήκωσε στα χέρια του τη Σελέστ και την κατέβασε στα υπόγεια. Η Ζάν, κατακουκινισμένη, έμεινε κοντά στον κόμητα, έτοιμη να μεταδώσει κάθε διαταγή του.

Οι χωροφύλακες έδεσαν τα έλλογα τους σ' ένα δέντρο. Ο Κορεντέν τους καλημέρισε και τους ρώτησε ευγενικά τι ζητούσαν.

—Περνάτε μέσα να πιείτε ένα κρασί, πρόσθεσε. Ο κ. ντε Ριμπενόν είναι άρρωστος... δεν πειράζει όμως.

—Χμ, δεν λέμε όχι, απάντησε ο ένομοτάρχης. Αφού όμως πρώτα τελειώσουμε τη δουλειά μας... Έρχομαστε για μία έρευνα.

—Έρευνα; Μας περνάτε λοιπόν για λαθρέμπορους; διαμαρτυρήθηκε ο Κορεντέν.

—Ίσως... Υπάρχουν πολλών ειδών λαθρέμπορία!

—Πιστεύω ότι θα πάη χαμένος ο κόπος σας, κύριε ένομοτάρχα.

—Είπατε ότι είναι άρρωστος ο κ. ντε Ριμπενόν;

—Πληγώθηκε με το τσιγάρο του. Δεν σηκώθηκε διόλου απ' το κρεβάτι, από μερικές βδομάδες. Τώρα πηγαίνει καλλίτερα.

—Θα μπορούσε να μας δεχθεί και να μας ακούσει;

—Πιστεύω. Πηγαίνω να τον ελδοποιήσω.

—Θα πάω κι' εγώ μαζί σας.

—Τι προφυλάξεις που παίρνετε! είπε γελόντας ο Κορεντέν.

—Κάνουμε το καθήκον μας, απάντησε σοβαρά ο ένομοτάρχης.

Ο Κλώντ βρισκόταν σε αγωνία. «Αν ήταν παρατηρητικότεροι οι χωροφύλακες, θα πρόσεχαν την παραχή του και τη χλωμάδα του, που δεν δικαιολογούνταν μόνο απ' την άρρώστια του. Αλλά δεν μάντευαν τίποτε.

Ο κύριος εισαγγελέας της Σαρλεβίλ, έξηγηση ο ένομοτάρχης στον κόμητα, πληροφορήθηκε ότι κρατάτε εδώ, στον πύργο σας, μια ανήλικη κοπέλλα, τη Σελέστ Σαμπάραν, που ψάχνει να την βρη ο θείος της από κοινό.

—Ψέματα. Δεν κρατώ κανένα! απάντησε ο Κλώντ.

—Θα μάς επιτρέψετε, κύριε, να βεβαιωθούμε.

—Σας το επιτρέπω.

—Κι' έπειτα, αν βρούμε κι' η ζητούμε, πρέπει να δείτε στη διάθεσή μας.

—Να είσθε βέβαιοι ότι δεν θα προσπαθήσω να δραπέτευω! Δεν μπορώ να σηκώσω καθόλου απ' το κρεβάτι.

Ο ένομοτάρχης κούνησε το κεφάλι του με ύφος αμφιβολίας.

—Θα ιδούμετε τους ασπέντων... πρόσφερε.

—Ελάτε, κύριοι, να σας οδηγήσω στα διαφωρά δωματία, είπε ο Κορεντέν.

Έκαμε μαζί τους το γύρο του πύργου, δίχως να βιάζεται, για να δώσει καιρό στο Ζαννέ να εξασφαλίσει έντελμα την κοπέλλα, και στη Ζάν να εξασφαλίσει απ' την κάμαρα της Σελέστ κάθε σημάδι της παρουσίας μίας γυναίκας.

Ένας πιπιρικός προσπαθεί άπενυνωμένα να κτυπήσει το κουδούνι μίας πόρτας. Εγκλωβείται στις μύτες των ποδιών, τεντώνει το χέρι του, ακαριασίως στην πόρτα, αλλά δεν κατορθώνει να φτάσει το κουμπί. Κι' έπειτα από κάθε άποτυχία του, ξανακρίζει πάλι τις προσπάθειές του.

Ένας καλόκαρδος παπάς, που περνάει τυχαίως απ' εκεί, τον βλέπει, τον λυπάται, πάει κοντά του και του λέει:

—Τι κάνεις εδώ, τέκνον μου;

—Ήθελα να κτυπήσω το κουδούνι, αλλά δεν τ' οφάνω, απαντάει με παράπονο ο πιπιρικός.

—Θα σε βοηθήσω εγώ.

Κι' ο γέρος παπάς σηκώνει στην αγκαλιά του τον πιπιρικό και τον φέρνει ως το κουδούνι. Εκείνος το κτυπάει για πολλή ώρα. Έπειτα λέει στον παπά, που τον έχει άφισει πάλι στο πεζοδρόμιο:

—Και τώρα πάμε να φύγουμε γρήγορα παπαλή, γιατί θα βγουν απ' το σπίτι, θα μάς κυνηγήσουν και θα μάς σπάσουν στο ξύλο!...

Ο ΕΛΚΟΣ

Έτσι, όταν έφτασαν οι χωροφύλακες στο δωμάτιο αυτό, το βρήκαν τακτοποιημένο και το κρεβάτι στρωμένο. Η Ζάν φαίνεται άπασχολημένη με το ξεκούνημα των επίπλων.

—Ποιος κατοικεί εδώ; ρώτησε ο ένομοτάρχης.

—Ο γιός μου, απάντησε ο Κορεντέν. Είναι παλιός συμμαθητής του κόμητος, κι' ήλθε να περάσει μερικές μέρες στον πύργο.

—Α, έτσι; Και τον συνοδεύετε σεις, μολονότι δεν γνωρίζετε τον κ. ντε Ριμπενόν;

—Είπε πολύ νέος. Δεν μπορούσα να τον άφισω να ταξιδεύει μόνος.

Οι χωροφύλακες έψαχναν παντού, στα ντουλάπια, στα συρτάρια...

—Είτε άρρωστος ο γιός σας; ρώτησε ξαφνικά ο ένομοτάρχης.

—Γιατί αυτό;

—Βλέπω εδώ πλήθος από μπουκάλια και γυαλικά...

—Ναι, είχε κρυολογήσει...

—Και βάσει άρρωματα, σ' γυναίκα;... Μυρίζει τόσο άσχημα, εδώ μέσα!

«Ήμπα, ήμπα! Δεν είναι πολύ κουτός ο ένομοτάρχης!» σκέφτηκε ο Κορεντέν.

Ο Μαρβώ είχε βρη ένα τραπεζάκι, κρυμμένο στο βάθος ενός ντουλαπιού, διάφορα γυναικεία ρούχα. Τα έδειξε στον Κορεντέν και παρατήρησε:

—Φαίνεται ότι ο γιός σας δεν βάσει μόνο μυρωδιές, αλλά και ντόνατα κάποτε σ' γυναίκα!

«Μιλέκουν τα πράγματα! —συλλογίστηκε ο άστυνομικός. —Ευτυχώς, δεν έχουμε κανένα φόβο... Στο κάτω-κάτω, αν γίνουν πολύ ένοχλητικοί, μπορώ να τους δείξω την ύπηρεσιά μου ταυτότητα... Θανάτωση τι μούτρα θα κάνουν».

Ο ένομοτάρχης κούνησε τώρα επίμονα τη Ζάν, που ξεσκόνισε, γυρνώντας του την πλάτη. Ξαφνικά την πλησίασε άδουρα, έσκυψε στο αυτί της και της είπε:

—Δεσποινίς Σελέστ!

Εκείνη άσπικρίθηκε και γύρισε, έκπληκτη.

Ο ένομοτάρχης έβαλε τα γέλια.

—Μου φαίνεται, Μαρβώ, είπε, ότι είναι περιττό να συνεχίζουμε την έρευνα! Βρήκαμε αυτήν που γυρεύαμε!

Ο Κορεντέν δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

«Πέρασαν τη Ζάν για Σελέστ! —έλε με το γού του. —Θα διασκεδάσουμε τώρα... Δεν πειράζει, στο κάτω-κάτω, αν ανακαλύψουν ότι είναι κορίτσι, έσ' όσον την αναγνώρισε ήσ' ο Μπενενίτικ».

Πήρε μία έκφραση στενωχρίας και άμνηχας. Ο ένομοτάρχης ήταν ένθουσιασμένος.

—Μήπως ταχόν ο γιός σας λέγεται Σελέστ; είπε ειρωνικά.

Ο Κορεντέν τραύλισε μερικές λέξεις άκατανόητες, σάν να προσπαθούσε να δικαιολογήσει.

—Προτιμώτερο να μάς πητε την αλήθεια, πρόσθεσε ο ένομοτάρχης. Είσαδε συνένοχος μίας άπαγωγής. Πρέπει να μάς ακολουθήσετε.

—Με συλλογίζεστε δηλαδή;

—Μάλιστα. Και να γιατί!...

Ο ένομοτάρχης έδωσε άπότομα την πορεία που φορούσε η Ζάν. Τα μαλλιά της κοπέλλας ξεχύθηκαν έλεύθερα. Εκείνη έμεινε αστασίμηνη, μ' έρόντας τι να κάνει.

—Νά η δεσποινίς Σελέστ Σαμπάραν! πρόσθεσε ο ένομοτάρχης, με στόμφο δραματικού ήθοιού.

—Κάνετε λάθος, είπε ο Κορεντέν. Είναι η κόρη μου.

—Καλά, καλά. Έλάτε μαζί μας! Έσ' ο Μαρβώ, δά μείνει κοντά στον κύριο ντε Ριμπενόν, για να τον φυλάει. Εγώ δά είδοποιήσω τον εισαγγελέα, θα ζητήσω άδηνίσεις.

Ο ένομοτάρχης γύρισε έπειτα στη Ζάν και της είπε:

—Έχω διαταγή, δεσποινίς, να σας πάω στο θείο σας, που σας περιμένει.

—Μά δεν είναι καιρός να τελειώση αυτό το άσπείο; διαμαρτυρήθηκε η κοπέλλα. Δεν είμαι ή...

Σταμάτησε, βλέποντας τον Κορεντέν να της κάνει νόημα να σωπάσει.

—Φορώστε, δεσποινίς, τα άλθηνά σας ρούχα!

Η Ζάν υπάκουσε. Ο ένομοτάρχης έβρισε τα χέρια του με ίκανοποίηση.

—Πάμε τώρα... πρόσθεσε. Και σεις, κύριε, έλάτε μαζί μας... Πρέπει να σας άνακρίνω, για να συντάξω την έκθεσή μου.

Μισή ώρα αργότερα, είχαν φτάσει όλοι στη βίλλα του Σαμπάραν. Ο ένομοτάρχης ζήτησε να ιδη τον οικοδεσπότη και του άνήγγειλε θριαμβευτικά:

—Σας φέρνω, κύριε, την άνηψιά σας!

Εκείνος έμεινε με το στόμα άνοιχτό, κутάχοντας τη Ζάν.

—Μά δεν είναι αυτή! δήλωσε. Δεν είναι η Σελέστ!

—Εί... Πώς... τραύλισε ο δυστυχισμένος ένομοτάρχης.

—Αν ήταν όλοι οι χωροφύλακες σάν και σ' άς, πρόσθεσε ο Σαμπάραν με μονία, κι' κλέφτες θα είχαν άρπάξει!... Άφιστε να φύγουν ο κύριος κι' η κοπέλλα. Δεν τους γνωρίζω... Ο Κορεντέν τον κούταξε τότε στα μάτια και

είπε, με την προφορά του άδερνιάτη πραγματευτή:

—Ευχαριστώ, καλέ μου κύριε, ευχαριστώ για την ύπηρεσία που μάς προσφέρατε!...

Έπειτα έφυγε, μαζί με τον ένομοτάρχη, ενώ ο Σαμπάραν είχε μείνει κατάχλωμος και άποληθμένος.

Όταν ο Μαρκήσιος έμαθε την άποτυχία των χωροφύλακων, έγινε έξω φρενών.

Ο θυμός του άνθρώπου αυτόδ δεν έκδηλωνόταν ποτέ με ένα έξωτερικό ξεσπάσμα. Διατηρούσε φαινομενικά ήλη την ψυχραιμία του. Αλλά χλωμίσιες, δάγκιμα τα χείλη του και τα μάτια του πετούσαν άστραπές.

Μία τρομερή δίψα έκδικήσεως γέμιζε την ψυχή του.

Ο Σαμπάραν δεν του είχε κρύψει ότι ο άνθρωπος που του έφεραν οι χωροφύλακες, ήταν ο περίφημος πραγματευτής που είχε ξεφύγει απ' τον Μπενενίτικ και τον Κουρπιέρ.

«Είπε, φαίνεται, άπολύτως βέβαιος για την άπτυχία του —συλλογίστηκε ο Τερράντ. —Γιατί, ενώ μπορούσε να μείνη άγνωστος, άποκαλύφθηκε μόνος του... Μά ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;... Ο ίδιος άπάνταγε τη Σελέστ... δεν χωρεί άμφιβολία! Για ποιο σκοπό; Για λογαριασμό τίνος;... Πρέπει να το μάθω!»

Απάντως, η παρουσία του στον πύργο με πείθει ότι η Σελέστ κρύβεται εκεί. Οι ήλιθιοι οι χωροφύλακες δεν μπόρεσαν να την άνακαλύψουν... Έπρεπε να το περιμένω, και να μην έχω έμπιστοσύνη παρά μόνο στον έαυτό μου... Έπρεπε να τους δώσω άδηνίσεις... Τώρα πιά είναι πολύ άργά! Η έρευνα έγινε, η υπόθεση τελείωσε... Αν η Σελέστ βρίσκεται στον πύργο και πηγαίνει καλύτερα, θα την φυλακίσουν σε λίγο... και τότε ποδ διέξοδο να την βρούμε πιά;... Όλα αυτά είναι δουλειές του Ριμπενόν! Άγαπή τη Σελέστ, που τον άγαπά κι' αυτή. Πρόκειται να την εξασφαλίσει, ως ότου ενηλικιωθή... Ευτυχώς όμως, είμαι εγώ εδώ! Και δά φροντίζω να γυρίση στο σπίτι της η άσπτη κόρη! Έννοω να προφυλάξω την τιμή και την ύδοληψή της!».

Κι' ο κακοδώρας χαμογέλασε άπαίσια.

Το ίδιο βράδυ, μάζεψε τους συνένοχους του, για να συνεννοήη μαζί τους.

—Όσο περισσότερο περιμένουμε, τους είπε, τόσο πιά πολλές δυσκολίες θα συναντήσουμε! Σε μερικές ήμέρες, δεν θα μπορούμε πιά να κάνουμε τίποτε.

—Τι νομίζετε ότι μπορεί να γίνει; ρώτησε ο Σαμπάραν, χωρίς να τρεξέσωμε την προσοχή της άστυνομίας;

—Η άστυνομία δεν έχει να κάνει τίποτε μαζί σας. Έχετε το δικαίωμα να προσπαθήσετε να ξαναβρήτε την άνηψιά σας, την όποια έχουν άπαγάγει... Ίσως χωρίς τη θέλησή της!

Κι' ο Μαρκήσιος χαμογέλασε σαρκαστικά, μ' ένα τρόπο που έκαμε το Σαμπάραν ν' άνατριχίσει.

—Όποιος έχει κανένα σχέδιο, άς μιλήσει, είπε ο Κουρπιέρ.

—Βλέπω ότι όλοι σωπαίνουν, πρόσθεσε ο Τερράντ. Συνεπώς, δεν υπάρχει καμμία πρόταση.

—Τι να κάνουμε; μουρμούρισε ο Μπενενίτικ. Δεν μπορούμε, βέβαια, να πολιορκήσουμε και να κυριεύσουμε τον πύργο, όπως γινόταν σ' άλλα χρόνια!

—Γιατί όχι; πρόσφερε ο Μαρκήσιος. Μπορούμε να τον κυριεύσουμε, χωρίς να τον πολιορκήσουμε... μία σκεπτική νύχτα!

—Αυτά συμβαίνουν μόνο στα μυθιστορήματα, παρατήρησε ο Μπενενίτικ.

—Καταλαβαίνω ότι η πρότασή μου φαίνεται παράλογη εκ πρώτης όρας... Για σκεφθείτε όμως καλλίτερα! Μήπως κι' οι έχθροί μας δεν έκαμαν κάτι άνάλογο, όταν άπάνταγε τη Σελέστ; Γιατί δεν μπορούμε να το κάνουμε κι' εμείς; Μήπως μάς λείπει η δύναμις, η έπιδεικνίτης, το θάρρος;...

—Όχι, αλλά... πώς να γίνει αυτό;

—Μπορούμε να το συζητήσουμε. Πάντως, τίποτε δεν μάς έμποδίζει να μεταχειρισθούμε τα ίδια μέσα ένοπλων τους... Είναι πολύ εύκολο να μπει στον πύργο. Ο Κουρπιέρ κι' εγώ άνακαλύψαμε ν' άνοίξουμε τις πιά καλοκαιρινές σκέλες πόρτες. Ποιος θα βρούμε τότε εκεί μέσα; Μία κοπέλλα άρρωστη, σκεδόν έτοιμο άκατη... γιατί η Ζάρα δεν έχασε τον καιρό της και της έδωσε τρεις φορές άρσενικό! Αυτή δεν μπορεί να άμυνθ... αλλά, κι' αν άμυνθ, μπορούμε, δεν θα ήταν έπιτυχύνη. Θα βρούμε έπισπς το Ριμπενόν, που έχει κι' αυτός τα χέρια του. Αν άντισταθή, τον θάβουμε... Θα βρούμε άκόμη τη Ζάν. Αύτην, την άσπασαμε δάσει ο Μπενενίτικ... Μένουν άκόμη ο Ζαννέ κι' ο φενοτο-πραγματευτής. Αυτοί είναι έπιτυχύνη.

Ο δυνος Εμείς όμως δά είμαστε τρεις... Ο Κουρπιέρ πλέμει άλλοτε μόνος με τους δυο. Τώρα δά έχη τη βοήθειά μας... Πιστεύω ότι δεν υπάρχει κανείς φόβος! Βλέπετε ότι τα πράγματα γίνονται άπια και εύκολα, όταν τα εξετάσει κανείς από κοντά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Το άγιάτρευτο πάθος του άνθρώπου

Ποιος θα φανταζόταν ποτέ ότι είναι ίκανός κι' οι γυναίκες να κυνηγήσουν θησαυρούς; Κι' όμως συνέβη κι' αυτό.

Πρό του πολλών, δυο όμορφες γυναίκες, η μίς Γενεδιέδη Ντάις, η κόρη του περιφημου Άγγλου έξερυνητού Ουίλλιαμ Ντάις και η όις Ματθίλδη Ντυράν, η κόρη ενός γνωστού Μασσαλιώτη έφοπλιστού συναγωνισθέναν επί δέκα δολόκληρα χρόνια για την κατάκτηση ενός άμυθητου θησαυρού, κρυμμένου στη νήσο του Κοκκό.

Η μίς Ντάις ξεκίνησε με το γιό της για το μακρινό αυτό νησί τον πειρασμόν. Στις δολιχίσεις της μάστιγα που έκανε στους δημοσιογράφους, άνέφερε ότι έχει άνακαλύψει σε ποιά μέρος είναι κρυμμένος ο θησαυρός κι' ότι θα γυρίσει γρήγορα στην Άγγλία μ' ένα άσκατομύριο λίρες στερελίων, όσο ύπολογισε αυτό το μυθικό θησαυρό της νήσου του Κοκκό, που βρίσκεται 300 μίλλια μακριά από τη Κόστα Ρίκα και 500 μίλλια δυτικά του Παναμά.

Η Ιστορία αυτού του θησαυρού είναι περίεργη και συναρπαστική όπως όλες οι παλιές πειρατικές Ιστορίες.

Έκτε άκόμης η έκτη διαβάζει τίποτε για κάποιο Πέδρο Μπονίτο, έναν ευγενή Πορτογάλλο, που λεηλατούσε κατά το 1812 όσα καράβια περνούσαν απ' τον Ειρηνικό ώκεανό; Αυτός λοιπόν ο τελευταίος των πειρασμών είχε κατορθώσει μ' αυτό τον τρόπο να συγκεντρώση στο νηίο του Κοκκό, όπου ήταν το καταφύγιό του, μεγάλους θησαυρούς, άγνωστοντος άξιας. Σ' ένα όμως απ' αυτά τα ταξίδια του συνάντησε μία Ισπανική «κανονιέρα» και βλεπόντας ότι αυτή τη φορά δεν θα γλύτωνε απ' την κρεμάλα, πνίχσε τα μυστά του στον άέρα.

Οι Ισπανοί άικραλυσίανε το καράβι του και κρέμασαν όλους τους ναύτες στα κατάρτια του, έκτός από έναν: τον Μπλγκ Θωμψον.

Ο Μπλγκ Θωμψον έπεσε στη θάλασσα κι' είχε την τύχη να σωθ, ύστερ' από τρεις ήμέρες, από ένα άγγλικό καράβι, τη «Μαίρη Ντάρ», που τραβούσε για το Περού.

Ο σύντροφος του Πέδρο Μπονίτο ήταν καλός ναυτικός κι' όταν η «Μαίρη Ντάρ» άγκυροβόλησε στο Καλλάο, ήταν άσπρμος της. Εκείνη την έποχή όμως, το 1833, οι Περούβιοι είχαν πόλεμο με τη Μίλη κι' έπειδή φοβόντουσαν την έπιδρομή των έχθρών τους, είχαν μεταφέρει από τη Λίμα στο Καλλάο τις περιουσίες τους και τα χρυσάκια τους. Αρμάτωσαν λοιπόν τη «Μαίρη Ντάρ» για να στείλουν τους θησαυρούς τους στην Άγγλία. Ο Θωμψον τότε θυμήθηκε την παλιά ζωή του κι' όφταν άνοστήσαν μακριά απ' το Καλλάο, κάταφερε να συνμητορή με μερικούς ναύτες και με τη βοήθειά τους σκόπησε τον πειλαρχο και τους Περούβιανούς φύλακες και τράβηξε για τη νήσο του Κοκκό, όπου έκρυψε μαζί με τους άλλους θησαυρούς του Πέδρο Μπονίτο και το χρυσάφι των Περούβιανών κι' έπειτα έφυγε κρυφά και γύρισε στην Ευρώπη.

Ο Μπλγκ Θωμψον έαναφάνηκε ύστερ' από χρόνια στο Καλλίφας της Νέας Εσκίβιας, όπου γνώρισε κάποιον Καίτηνγκ.

Ένα βράδυ, λοιπόν, που είχε πη μία δολόκληρη υποτίλια ούισκι, έλυσε τη γλώσσα του και φανέρωσε στο φίλο του το μυστικό του. Κι' ο δυο τους, τότε άρχισαν να έτοιμάζονται για να πάνε στη νήσο του Κοκκό, μά ο Θωμψον ένα βράδυ, τυ-

φλα στο μεθύσι, άρχισε πάλι να φλυαρή και τότε ο Καίτηνγκ, για να σωθ το μυστικό του θησαυρού, τον μαχαίρωσε και κόπηκε από το χάλιαρ».

Ο Καίτηνγκ πήγε έπειτα με κάποιο Μπόνιτο στο νησί των πειρασμών κι' άλεσε ότι έαναγνώρισε μονάχους του στην Άγγλία με άμυθητα πλούτη. Όσο για τον Μπόνιτο, είχε πεθάνει εκεί κάτω απ' τους πειρασμούς.

Ο φίλος του Θωμψον έζησε ως το 1883. Καθότανε στο Λιβερπουλ κι' έκανε μία παράσηνη ζωή, προσποδώντας να βρη πιότους κι' άφοιμένους φίλους για ένα μεγάλο ταξίδι, όπως έλεγαν. Δεν πρόλασε όμως να έαναγρή στη νήσο του Κοκκό, γιατί πέθανε το 1883. Το μυστικό του τότε το κληρονόμησε κάποιος φίλος του κι' απ' αυτόν πάλι άλλος κι' έτσι έφτασε ως τ' αυτή του έξερυνητού Ουίλλιαμ Ντάις.

Η κόρη του, λοιπόν, η όμορφη Γενεδιέδη, μία έκκεντρική Άγγλίδα, που είχε άρεσαν οι παράσηνες περιπέτειες, άποράσεις να πάρη στη νήσο του Κοκκό για ν' άνακαλύψη τους θησαυρούς των πειρασμών.

Αντίετα όμως την έκκλησή της όταν έφτασε εκεί κάτω και βρέθηκε μπροστά σε μία Γαλλίδα, στη Ματθίλδη Ντυράν, που είχε μάθει κι' εκείνη από κάποιο ναυπηγού του πατέρα της το θόρυλο του θησαυρού κι' είχε άποφασίσει να τον άνακαλύψη με κάθε τρόπο. Οι δυο γυναίκες όμως, ίσως γιατί φοβόντουσαν η μία την άλλη, δεν κατάφεραν ν' άνακαλύψουν σε ποιά μέρος ήταν κρυμμένος ο θησαυρός και γύρισαν άπογοητευμένες στην Ευρώπη.

Σε λίγο ύστερ' άρχισαν πάλι να συγκεντρώνουν διάφορες πληροφορίες να καταστρώνουν σκεδίαγμάματα και να έτοιμάζουν την δεύτερη άποπειρά τους.

Μά κι' αυτή δεν τις άμειωσε καμμία άπτυχία. Αυτό δεν τις άπογοητεύσε. Κι' επί δέκα χρόνια, κάθε τόσο, ξεκινούσαν κι' οι δυο τους χωριστά για τη νήσο του Κοκκό

Θυρήτοι να παραδόσεις

Η ΚΙΘΑΡΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Τὰ βράδια, κάτω από τις κεκοιμημένες βολάντες πόρτες της μικρής εκείνης, ισοπεδικής πόλεως, τα κορίτσια δεν μιλούσαν παρά για τὸν Δὸν Ζουάν.

— Χθὲς ἔφυγε μὲ τὸ ἀλογό του, ἔλεγαν. Εἶχε κρεμασμένη στὸ ἔνα του πλευρὸ τὴν κιθάρα του καὶ στὸ ἄλλο τὸ τουφεκι. Κάποια ἐπικίνδυνη σερενατάδα πηγαίνει νὰ κάνει. Ὡ, ἔχει σκληρώσει τόσες καρδιές σὲ δατὰ τὰ γύρω μέρη!...

Καὶ οἱ μελαγχολικὲς ἐκείνες σπανιδικὲς ὠμορφιὲς χλωμιάζαν, γιὰτὶ λάτρευαν μυστικὰ τὸν ὠραῖο Δὸν Ζουάν.

— Ἐγὼ τὸν ἀκούσα τὴν ὥρα που γύριζε, εἶπε ἡ Κορμενοίτα, ἕνας ὑπερόχος τύπος τεγγιγνόμενος. Ἦταν μεσάνυχτα. Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ καὶ βρισκόμουν στὸ παράθυρο. Πέρασε καλπάζοντας, προφθάσα ὁμῶς νὰ ἰδῶ κάτι παράξενο. Εἶχε κρεμασμένο στὸ πλευρὸ του τὸ τουφεκι του, ὄχι ὁμῶς καὶ τὴν κιθάρα του.

— Θὰ τὴν ἔλασσε πάνω σὲ κανένα κρεβάτι.

— Ἦως ὁμῶς νὰ τὴν ἔλασσε καὶ ὕστερα ἀπὸ κάποιο καυγά.

— Ἀδυνατοὶ! Λέει πάντοτε πῶς εἶνε πλὴ ἐυλόα καὶ ἐρριζωμένη κανεὶς τὴν καρδιά του, παρὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν κιθάρα του.

Μόνον ἡ μικρὴ Πακουίτα δὲν ἐλάμβανε μέρος τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὴ συζητήσιον τῶν συντροφῶν της γιὰ τὸν Δὸν Ζουάν. Συγκράτησε μάλιστα ἕνα σκίτημα ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Κορμενοίτας καὶ ἐναγίζε μετὰ τὴ φαντασία της τὴν δραματικὴ σκηνὴ τῆς προηγούμενης βραδυῆς.

— Ἦ Πακουίτα εἶχε πάει σ' ἕναν πύργο, γιὰ νὰ παραδοθῇ τὰ πλυμένα ἀσπρόρουχα πού βρισκότουσαν μέσα σ' ἕνα τεράστιο χωριάτικο καλάθι, στὸ ὁποῖο ἄν χωροῦσε ἀνετα ἕνας ἀνδρώας. Στεκόταν στὸ παράθυρο, δὴλα στὸ ἀδελφὸ καλὰ τῆς, ὅταν ἀντίχρως ἔξαφνα μιά δέξια γυναικεῖα κραυγὴ. "Υστερα ἀπὸ μιά στιγμὴ ἔξερθε μυστικὰ στὴν Πακουίτα ἕνας ὠραίος νέος, ὁ Δὸν Ζουάν. Κότταξε γύρω του ἀναστατωμένος καὶ κάνοντας κατὼν νύχμα στὴ νῆα νὰ μὴ μιλήσῃ, πῆλῃσε μέσα στὸ καλάθι.

Ἦταν καιρὸς. Ὁ κόμης Ραμέρο, ὁ πυργωδὲς πῶς ἦναι πτωχὸς στὸ χέρι. Μὲ μιά ἀστραπιαία κίνησιν ἡ Πακουίτα ἀρπάξε μερικὰ ἀσπρόρουχα ἀπὸ τὸ τραπέζι πάνω στὸ ὁποῖο τὰ εἶχε ἀφήσει καὶ ἔκρυψε τὸν Δὸν Ζουάν κάτω ἀπὸ αὐτὰ. Ὁ κόμης δὲν πρόφθαε νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε.

— Πέρασε κάποιος ἀπ' ἐδῶ, φώναξε. Ποῖος ἦταν;

— Ἕνας νέος, τραύλισε ἡ Πακουίτα. Βῆκε ἔξω στὴν αὐλὴ... Δὲν τὸν γνώρισα.

— Κατὰρλι οὐρλιάσε ὁ κόμης γρονθώντας πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἀντηχοῦσε ὁ καλπασμὸς τοῦ ἀλόγου του πὺ ἀπομακρύνονταν μέσα στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι.

Τότε ὁ Ζουάν βῆκε ἀπ' τὴν κρύπτη του. Ἐνῶ ἡ νῆα ἔτρεμε, αὐτὸς φαινόταν ἡρεμώτατος. Τῆς χυδῆψε ἑλκαστὸς τὸ πρῶτο καὶ τῆς εἶπε:

— Εὐτυχὸς δὲν με ἀνεγνώρισε... Γυρίζω στὸ δωμάτιό της κομψή, γιὰ νὰ τὴν καθυπαχίσω. Θὰ βγῶ ἔπειτα ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἐσὺ περιμένε με

στὸ σταυροδρόμι τοῦ δάσους, κοντὰ στὸ ἐρημικὸ κλῆσι. Θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ δύο νεοὶ συναντήθηκαν στὸ σταυροδρόμι τοῦ δάσους. Ἦ Πακουίτα κότταξε μὲ θαυμασμὸ τὸν Δὸν Ζουάν. Τὴ ὁμορφὴς πού ἦταν στὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου!

— Σ' ἀκούω; τὴν ρώτησε ἐκείνος κολλοκωμένος.

— Θὰ σ' ἀγαποῦσα καὶ ἂν ἀκόμη ἦσουν ἀσχημος, τοῦ ἀπάντησε ἀπλὰ ἡ νῆα.

Τότε αὐτὸς τὴν ἀρπάξε, τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ χόδηκε μαζί της μέσα στὸ δάσος.

Εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες ἀπὸ τότε. Ἐπὶ τρεῖς βραδυὲς κατὰ συνέχειαν, ἡ Πακουίτα περιμένε μάλιστα στὸ σταυροδρόμι, ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, εἰς τὴν τέλους, νοιώθοντας ἕνα ῥίγος συγκινήσεως, τὴν ψιπλὴ σιλουέτα τοῦ Δὸν Ζουάν, νὰ διαγράφεται στὸν ἐρημὸ δρόμο. Μόλις ἐκείνος τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, ἡ νῆα ξεσπάσε σὲ κλάματα.

— Ποῦ ἦσουν ἀπῶς, Ζουάν; τραύλισε. Ὡ, μὴ μοῦ τὸ πῆς, τὸ φαντάζομαι! Καὶ ὁμῶς, μοῦ εἶχε ὀρκισθῇ νὰ εἶσαι ἀποκλειστικὰ δικός μου!

— Σάπα, μικροῦλα μου! φώναξε ἐκείνος ἀποκαλύπτοντας ὅλην τὴν ταπεινὴ ψυχὴ του. Καμμιὰ γυναικὴ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἔχῃ τὸν Ζουάν ἀποκλειστικὰ δικό της. Κι' εἰπετα ἀκούσε! Κουράστηκα πὰ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι σὰ πετοχά. Ἀπῶς τὴν νύχτα, ἄφῃσε ἀνοικτὸ τὸ παράθυρό σου. Θὰ ἔρθω στὸ σπίτι σου.

— Δὲν ἔρεται πὶ λέε, Ζουάν! Δὲν σκέπτεσαι τὸν ἀδελφόν μου;

— Τὸν Σάντσεζ; Αὐτὸς θὰ κοιμάται βαρεῖα αὐτὴ τὴν ὥρα. Κάμε ὅ,τι σοῦ λέω, καὶ ἔννοια σου.

Εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ Ζουάν πῆλῃσε μέσα στὸ δωμάτιό της Πακουίτας. Ἦ ἀμυσσημένη ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ μεθυστικὰ ἀρώματα καὶ ἡ γοητεία τῆς σεληνοφώτιστης νύχτας δὲν ἀφῃσε τοὺς δύο νέους ν' ἀκούσουν ἐνῶ ἑλκαστὸς κρέτο στὴν πόρτα. Ἐξῆφνα μῆλῃκε στὸ δωμάτιο ὁ Σάντσεζ, ὁ δὲ πῶς ἔρριξε ἐπάνω του τὸ φῶς ἐνὸς φαναρίου. Ὁ Ζουάν τινάχτηκε ὀρθιος. Ὁ Σάντσεζ τὸν κότταξε μὲ μῖσος καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν κῆνης θόρυβο. Ἦ μπερὰ μου κοιμάται καὶ ἂν μάθαινε τί συμβαίνει θὰ πέθαινε! Ἐρεται! Πῆγαίνε λοιπὸν νὰ περιμένῃ στὸ δάσος. Θὰ ἔλθω ὁμῶς. Ὅσο γιὰ σένα Πακουίτα...

Κοῦσε πίσω του μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ. Γύρισε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ κεφάλι του, ἀλλ' ἀμέσως σωρῶστικῃ καταγῆς νεκρὸς. Γρήγορος σὰν ἀστραπή, ὁ ἀνάνδρος Ζουάν, εἶχε σηκώσει τὸ μαχαίρι του μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι καὶ τὸ εἶχε βυθίσει στὴν καρδιά τοῦ ἀντιπάλου του.

Εἶδε τότε τὴν Πακουίτα νὰ πῆλῃ οὐρλιάζοντας πάνω στὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἐκείνος, χωρὶς καὶ ν' ἀναρωτηθῇ μὲ ποῖο θαῦμα εἶχε κατορθώσει ἡ νῆα νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ δεσμά της καὶ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Ἦ δικαιοσύνη δὲν τιμώρησε τὸν Δὸν Ζουάν, γιὰτὶ οἱ παρὰδῶτες καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἰσπανῶν χωρὶκὸν προστατεύουν τὸν νικητὴ μίαν μονομαχίας πὺ γίνεται νόμιμα.

Μόνον ἡ Πακουίτα μποροῦσε νὰ φανερώσῃ στοὺς συμπατριώτες της καὶ τὴν ἐξουσία τὴν αἰμία τοῦ Ζουάν. Δὲν τὸ ἔκανε ὁμῶς, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε πάντα τρελλὰ.

Τὸν ἐξαπέστειλε ἕνα μῆνα μετὰ τὴν τραγωδία. Φαινόταν τώρα σημαντικὰ ἀλλοαγμένος. Τὸ δράμα ἐκεῖνο εἶχε ἐπηρεάσει τὴν καρδιά του.

— Μὲ ἔσωσε δυὸ φορές ἀπὸ βέβαιο θάνατο, εἶπε στὴ νῆα. Ἀφῃσέ με τώρα νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Θέλω νὰ σὲ παντρευθῶ.

Ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς τὸ πρῶτο πλὴν νέος φωτίστηκε ἀπὸ μιά λαμπρὴ εὐτυχία. Ἐπειτα ὁμῶς κόνιτσε τὸ κεφάλι της ἀρνητικὰ καὶ ἀπάντησε:

— Ὁχι, ὄχι, Ζουάν. Δὲν μπορὸ νὰ γίνω γυναικὴ τοῦ σκληροῦ ἀνθρώπου πὺ σκότωσε τὸν ἀδελφόν μου. Σὲ ἀγαπῶ καὶ σοῦ συγχωρῶ τὸ κακὸ πὺ μοῦ ἔκανε, ἀλλὰ γιὰ νὰ συγχωρήσῃ καὶ ὁ Θεὸς ἐμένα, πρέπει νὰ φύγω μακριὰ, ὅσο τὸ δυνατό πὺ μακριὰ ἀπὸ σένα.

— Ἀντίο, Ζουάν!... Ἕνα μόνον ὄρωρ θέλω ἀπὸ σένα.

— Ὁχι θέλεις Πακουίτα...

— Τὴν κιθάρα σου...

Πάνω τὰ ἔρημα Ἰσπανικὰ βουνὰ Ζουάν κατὰ παράξενας γρήγες πὺ ἔξερνεν τὸ μυστικὸ νὰ βγαζόντων θαυματουργὰ φάρμακα ἀπὸ χόρτα καὶ ἀπὸ ρίζες. Οἱ δεισιδόμονες χωρικοὶ τῆς θεωροῦν μάγισσες ἢ ἁγίες.

Ἀπὸ μιά ἀπ' αὐτές, πὺ λεγόταν Πακουίτα καὶ πὺ εἶχε κρεμασμένη πάνω ἀπὸ τὸ ἀχυρένιο στρώμα τῆς μιά παλιὰ κιθάρα, κόπτοσε πὺ εἶχε καταφύγει στὴν καλύβα της γιὰ νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τὴ βροχὴ. Ἐμεῖς τὴν τραγουχο αὐτὴ ἱστορία.

Μ. ΓΚΕΡΡΙΕΡΙ

Οἱ γερμανικὲς ἀπώλειες

Στὸν πόλεμο τοῦ 1914-18, ἡ Γερμανία εἶχε ἐπιστρατεύσει συνολικὰ 11 ἑκατομμύρια ἀνδράν. Ἀπ' αὐτοὺς, 1.773.700 πέθαναν στὰ πεδία τῶν μαχῶν ἡ στὰ νοσοκομεία ἀπὸ τὰ τραυμάτα τους ἢ ἀπὸ ἀσθένειες.

Ἄλλοι 5.379.550 τραυματίσθηκαν ἢ ἐξαφανίσθηκαν. Ἐπειτα, οἱ γερμανικὲς ἀπώλειες ἔφθασαν σ' ἕνα ποσοστὸν 66% περίπου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐπιστρατευθέντων ἀνδράν.

Στὸ σημερινὸ πόλεμο, ἡ Γερμανία ἐπιστρατεύσει περὶ τὰ 19 ἑκατομμύρια ἀνδράν πάσης ἡλικίας, καθὼς καὶ γυναικῶν. Ἀπ' αὐτοὺς, σκοτώθηκαν περὶ τὰ 4.000.000. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυματίων εἶνε ἀκόμη ἀνεακρίβωτος.

Στοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς δὲν περιλαμβάνονται τὰ θύματα ἀπὸ τὸν ἀμαχο πληθυσμὸ.

Τεράστιος ἐπίσης ἦταν ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰχμαλώτων.

Ἦ καρδιά μου μοτάνει, Μυριέλ, τὴν πού σοῦ γράφω... Δὲν υπέθετα ποτε ὅτι ὁ Λάνγκ θὰ κατάρθωνε μιά μέρα, μὲ τῆς ἀπατηλὲς υποσχέσεις του, νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ ἐμένα, πὺ σ' ἀγαπῶ καὶ πὺ ἔκτισα ὅ,τι εἶσαι...

Ζουὶ πρόσφερε ἕνα συμβόλαιο ἐκθεσθετικὸ, ἀνέληστο: Εὐρυέλλας, Μαδρίτη, Ρώμη, ὀνόματα πὺ ζαλίζουν, ὀνόματα ἀκατανέκτα...

Ἦσαν τὸσο εὐτυχισμένη χθὲς! Τραγουδοῦσε καὶ χόρευε ἀπὸ χαρὰ. Τὸ μέλλον εἶναι γοητεῦς, ὁ ἔρως μας δὲν λογαριάζεται!

Μαί, ἔρεω ὅτι ἐγὼ, ὁ ἀντὺρας σου, δὲν σὺδῖναι τὴ θέσι πὺ εἶχες. Ὅταν ὠστόσο ἐθγαίνεις στὴ σκηνὴ νὰ τραγουδοῦσῃς, ὁ Θεὸς αὐτὸς πὺ πῆλῃσε, οὐτε γιὰτὶ ζήλευσα τοὺς ἀντὺρας πὺ σὲ χειροκροτοῦσαν μὲ δικαιολογημένο θαυμασμὸ ἀπὸ τὴ θεωρεία, τὴν πλατεία, τὴ γαλαρία. Δὲν θέλα νὰ σὲ λανσάρω, νὰ σὲ κάμω διάσημην, γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ καὶ γιὰτὶ ἤξερα ὅτι τὸ θέατρο θὰ κατέλυνε νὰ σὲ πάρῃ, νὰ νικήσῃ τὴν τρυφερότητα καὶ τὴ δύναμίν μου!

Ἦ ἀλλοκίμων! Εἶσαι ἐτοιμὴ νὰ ὑπογράψῃς τὸ συμβόλαιο πὺ εἶδα ἀνοικτὸ ἐμπρὸς σου. Ὁ φύνη, Μυριέλ! Ἦ ἀγάπῃ μου, ὁ πόνοσ μου, δὲν μποροῦν νὰ σὲ συγκρατήσουν. Δὲν διαμαρτυροῦμαι ὡστόσο, δὲν τὰ βάζω μετὰ τὴν κρίσιν μου! Εἶσαι εἰς ἕνα μὲν δίκαιη ἀνταπόδοσιν γιὰ κατὶ πὺ ἔκαμω ἄλλοτε...

Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, χρειάζομουν ὁπωσδήποτε ἕνα ἀκοντεοκίμα, πὺ νὰ ποίχῃ μὲ τὸ ἐνστικτο, δίκως νὰ χῇ ἀποσῶσαι ποτὲ μουσικὰ καὶ ν' ἀποσῶσαι τὸν τραγουδοῦντῃς τῆς λαϊκῆς ψυχῆς. Ἦ βρῆκα λοιπὸν. Ἦταν ὁ Ἀλμπέρτο. Ἐπρεπε ὁμῶς νὰ ἀπαῶ τοὺς δεσμοὺς πὺ τὸν κρατοῦσαν. Ἐρείσε πῶς εἶμαι μουσικὸς... Ἐκείνος σταίραξε. Ἦ γυναικὴ μου ἐκλάνει. Ἦταν παντρεμένη ἀπὸ ἕξ μῆνες μόνον. Τοῦ ζήτουσαν ἀφῃση τὴ δουλειά του, τὸ ὅπτι του, τὴ γυναικὴ πὺ ἀγαποῦσε, καὶ νάρῃ μαίσις, ὅπως κάνει, τώρα γιὰ σένα ὁ Λάνγκ. Τίποτε δὲν με σταματοῦσε, οὐτε τὰ κλάματα τῆς ἀπελπιμένης ἐπαίδου πὺ ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ στὸν κόσμο... Ἐνοῶθα ὅτι τὸν τραβοῦσε ἡ περιπέτεια. Τὸ καταλάβαινα ἀπὸ τὴν ἀβέβαιη ματιά του, ἀπὸ τῆς κινήσεως του. Σκεπτόταν ὅτι δὲν θὰ ἦταν πὰς σκαφίδας, ὅτι θὰ κερδοῖε πολλὰ χρήματα παίζοντας μόνον ἀκοντεοκίμα...

Δὲν θὰ σοῦ λείπῃ τίποτε... μοιραῖος εἶς στὴ γυναικὴ του. Καὶ θάρκαμαι καὶ ἐσὺ τὸσο νὰ σὲ βλέπω...

Τὸν ὄρωρσεν μὲ υποσχέσεις, τὸν μεθύσα. Ἐπειτα ἔθλα ἐμπρὸς τοῦ ἑνα συμβόλαιου γιὰ πέντε χρόνια. Ὁ Ἀλμπέρτο ὑπεγράφε, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ. Καὶ τὸν πῆρε μαζί μου. Ἐπὶ τέλους εἶχε συμπληρωθῇ ὁ θισός μου! Τώρα λοιπὸν πληρῶνω! Ὁ Λάνγκ θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὰ νεῖτα σου, ἀπὸ τὴν ἐνθουσιασμό σου, ὅπως ἔκαμω ἐγὼ ἄλλοτε...

Εἶπα στὸν Ἀλμπέρτο ὅτι τοῦ ξαναδῖνω τὴν ἐλευθερία του. Ἦταν κορασμὸς καὶ ὅλας ἀπὸ τὴ σκληριὰ του δίκως νὰ θέλῃ στὴν ὀρχήστρα μας. Ἐσένα ὁμῶς, Μυριέλ, ποῖα δύναμιν θὰ σὲ ξαναφέρῃ κοντὰ μου; Ὁ ἀκούσης τὴν ἰκεσία μου!...

Ἀνασῆκῶς ἔξαφνα τὸ κεφάλι μου. Ἦ καρδιά μου πτεροῦνιζε ἀπὸ ἐλπίδα. Αὐτὸ τὸ ἐλκαστὸ καὶ ἀβέβαιο περπάτημα... Δὲν εἶνε τὸ δικό σου; Μαί, ζαναγυρίζεις, γλυκερία μου Μυριέλ! Ἐκαμεις τὴν ἐκλογὴν σου ἀνέμεσα στὴν ὁμορφὴ ἀγάπῃ μας καὶ σὲ μιά ἐπιτυχία ἀνορασμένη μετὰ τὴν ἐλευθερία σου... Θὰ ἐξαχσῶ τώρα τὸ ἀκροστο αὐτὸ γρῶμμα. Ἐλα, ἀγάπῃ μου, ρίξου στὴν ἀγκαλιά μου...

ΖΑΝ ΚΟΜΠΕ

Μικρὰ ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Μὴ φεύγεις!...

Ἦ καρδιά μου μοτάνει, Μυριέλ, τὴν πού σοῦ γράφω... Δὲν υπέθετα ποτε ὅτι ὁ Λάνγκ θὰ κατάρθωνε μιά μέρα, μὲ τῆς ἀπατηλὲς υποσχέσεις του, νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ ἐμένα, πὺ σ' ἀγαπῶ καὶ πὺ ἔκτισα ὅ,τι εἶσαι...

Ζουὶ πρόσφερε ἕνα συμβόλαιο ἐκθεσθετικὸ, ἀνέληστο: Εὐρυέλλας, Μαδρίτη, Ρώμη, ὀνόματα πὺ ζαλίζουν, ὀνόματα ἀκατανέκτα...

Ἦσαν τὸσο εὐτυχισμένη χθὲς! Τραγουδοῦσε καὶ χόρευε ἀπὸ χαρὰ. Τὸ μέλλον εἶναι γοητεῦς, ὁ ἔρως μας δὲν λογαριάζεται!

Μαί, ἔρεω ὅτι ἐγὼ, ὁ ἀντὺρας σου, δὲν σὺδῖναι τὴ θέσι πὺ εἶχες. Ὅταν ὠστόσο ἐθγαίνεις στὴ σκηνὴ νὰ τραγουδοῦσῃς, ὁ Θεὸς αὐτὸς πὺ πῆλῃσε, οὐτε γιὰτὶ ζήλευσα τοὺς ἀντὺρας πὺ σὲ χειροκροτοῦσαν μὲ δικαιολογημένο θαυμασμὸ ἀπὸ τὴ θεωρεία, τὴν πλατεία, τὴ γαλαρία. Δὲν θέλα νὰ σὲ λανσάρω, νὰ σὲ κάμω διάσημην, γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ καὶ γιὰτὶ ἤξερα ὅτι τὸ θέατρο θὰ κατέλυνε νὰ σὲ πάρῃ, νὰ νικήσῃ τὴν τρυφερότητα καὶ τὴ δύναμίν μου!

Ἦ ἀλλοκίμων! Εἶσαι ἐτοιμὴ νὰ ὑπογράψῃς τὸ συμβόλαιο πὺ εἶδα ἀνοικτὸ ἐμπρὸς σου. Ὁ φύνη, Μυριέλ! Ἦ ἀγάπῃ μου, ὁ πόνοσ μου, δὲν μποροῦν νὰ σὲ συγκρατήσουν. Δὲν διαμαρτυροῦμαι ὡστόσο, δὲν τὰ βάζω μετὰ τὴν κρίσιν μου! Εἶσαι εἰς ἕνα μὲν δίκαιη ἀνταπόδοσιν γιὰ κατὶ πὺ ἔκαμω ἄλλοτε...

Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, χρειάζομουν ὁπωσδήποτε ἕνα ἀκοντεοκίμα, πὺ νὰ ποίχῃ μὲ τὸ ἐνστικτο, δίκως νὰ χῇ ἀποσῶσαι ποτὲ μουσικὰ καὶ ν' ἀποσῶσαι τὸν τραγουδοῦντῃς τῆς λαϊκῆς ψυχῆς. Ἦ βρῆκα λοιπὸν. Ἦταν ὁ Ἀλμπέρτο. Ἐπρεπε ὁμῶς νὰ ἀπαῶ τοὺς δεσμοὺς πὺ τὸν κρατοῦσαν. Ἐρείσε πῶς εἶμαι μουσικὸς... Ἐκείνος σταίραξε. Ἦ γυναικὴ μου ἐκλάνει. Ἦταν παντρεμένη ἀπὸ ἕξ μῆνες μόνον. Τοῦ ζήτουσαν ἀφῃση τὴ δουλειά του, τὸ ὅπτι του, τὴ γυναικὴ πὺ ἀγαποῦσε, καὶ νάρῃ μαίσις, ὅπως κάνει, τώρα γιὰ σένα ὁ Λάνγκ. Τίποτε δὲν με σταματοῦσε, οὐτε τὰ κλάματα τῆς ἀπελπιμένης ἐπαίδου πὺ ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ στὸν κόσμο... Ἐνοῶθα ὅτι τὸν τραβοῦσε ἡ περιπέτεια. Τὸ καταλάβαινα ἀπὸ τὴν ἀβέβαιη ματιά του, ἀπὸ τῆς κινήσεως του. Σκεπτόταν ὅτι δὲν θὰ ἦταν πὰς σκαφίδας, ὅτι θὰ κερδοῖε πολλὰ χρήματα παίζοντας μόνον ἀκοντεοκίμα...

Δὲν θὰ σοῦ λείπῃ τίποτε... μοιραῖος εἶς στὴ γυναικὴ του. Καὶ θάρκαμαι καὶ ἐσὺ τὸσο νὰ σὲ βλέπω...

Τὸν ὄρωρσεν μὲ υποσχέσεις, τὸν μεθύσα. Ἐπειτα ἔθλα ἐμπρὸς τοῦ ἑνα συμβόλαιου γιὰ πέντε χρόνια. Ὁ Ἀλμπέρτο ὑπεγράφε, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ. Καὶ τὸν πῆρε μαζί μου. Ἐπὶ τέλους εἶχε συμπληρωθῇ ὁ θισός μου! Τώρα λοιπὸν πληρῶνω! Ὁ Λάνγκ θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὰ νεῖτα σου, ἀπὸ τὴν ἐνθουσιασμό σου, ὅπως ἔκαμω ἐγὼ ἄλλοτε...

Εἶπα στὸν Ἀλμπέρτο ὅτι τοῦ ξαναδῖνω τὴν ἐλευθερία του. Ἦταν κορασμὸς καὶ ὅλας ἀπὸ τὴ σκληριὰ του δίκως νὰ θέλῃ στὴν ὀρχήστρα μας. Ἐσένα ὁμῶς, Μυριέλ, ποῖα δύναμιν θὰ σὲ ξαναφέρῃ κοντὰ μου; Ὁ ἀκούσης τὴν ἰκεσία μου!...

Ἀνασῆκῶς ἔξαφνα τὸ κεφάλι μου. Ἦ καρδιά μου πτεροῦνιζε ἀπὸ ἐλπίδα. Αὐτὸ τὸ ἐλκαστὸ καὶ ἀβέβαιο περπάτημα... Δὲν εἶνε τὸ δικό σου; Μαί, ζαναγυρίζεις, γλυκερία μου Μυριέλ! Ἐκαμεις τὴν ἐκλογὴν σου ἀνέμεσα στὴν ὁμορφὴ ἀγάπῃ μας καὶ σὲ μιά ἐπιτυχία ἀνορασμένη μετὰ τὴν ἐλευθερία σου... Θὰ ἐξαχσῶ τώρα τὸ ἀκροστο αὐτὸ γρῶμμα. Ἐλα, ἀγάπῃ μου, ρίξου στὴν ἀγκαλιά μου...

ΖΑΝ ΚΟΜΠΕ

Γυναίκες ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ

ἐν ἡρώε

ΑΓΙΕΛΙΚΗ ΝΤΥΣΕΜΑΙΝ ἡ ἡρώς τῆς Κορσικῆς

Στὴν 358ῃ σελίδῃ τοῦ μὴρῶν τῶν Ἀπομῶχνων, στὸ Παρίσι, ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Ντυσεμαῖν Ἰωσήφ.— Κατατάχθηκε τὸ 1792 στὸ 42ο σύνταγμα πεζικοῦ, κατόπιν διαταγῆς τοῦ στρατηγοῦ Καζαμπιάνκα. Δεκαπενθὸν ἰσὶο χρόνο, ὁχίας τὸ 1794. Προήχθη σὲ ἀνθυπολοχαγὸ στὴς 2 Νοεμβρίου 1822. Παρασημοφορήθηκε μὲ τὴν Λεγεώνα τῆς Τιμῆς τῆς 15 Αὐγούστου 1851. Ἐτιμῆθηκε μὲ τὸ μετᾶλλιο τῆς Ἀγίας Ἐλένης.

Ἀτραύματα: μὲ σπαθὶ στὸ δεξιὸ χέρι καὶ μὲ σπλιέτο στὸ ἀριστερὸ, ἐμπρὸς στὸ Γκέσκο. Θραστικά ὀδίσος τὸ ἀριστερὸ πῶδι, κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ Κάλβι, τὸ 1794.

Ἐδεῖσε αὐτοθυσία καὶ αὐταπάρνησιν στὴς πὺ δύσκολες στιγμὲς καὶ ἀνέλαβε πολλὰς δύσκολας ἀποστολὰς. Ἐσῶσε τὴ ζωὴ τοῦ λοχαγοῦ ντὲ Βιντέλ. Σὲ πολλὰς μάχας, ζήτησε νὰ μεταφερθῇ στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ πολέμησε μὲ ἐξαιρετικὴ γενναίότητα καὶ τελεία περιφρόνησιν πρὸς τὸ θάνατο...

Καὶ ἡ σελίδα τοῦ βιβλίου συνεχίζει, ἀναφέροντας μιά μακρὴν σειρά ἀπὸ ἀνδραγαθίας καὶ διακεκριμένους πράξεις τοῦ ἥρωος αὐτοῦ, πὺ, στὴν πραγματικότητά, ὁμῶς, ἦταν μιά ἡρώδης.

Τὸ ὀικογενειακὸ τῆς ὀνομα ἦταν Ἀγγελικὴ-Μαρία. Ἰωσήφ Ντυσεμαῖν καὶ εἶχε γεννηθῇ στὸ Ντινὰν τὸ 1772. Ἀργότερα, παντρεύθηκε τὸν λοχαγὸ Ἀντρέα Μπρὺλν καὶ πῆγε μαζί του στὴν Κορσική.

Ὁ ἀνδρας τ

ΕΛΛΗΝΟΦΙΛΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ

12ον

Επίσπε την κόρη της από το χέρι η Χίλτρουντ και κατέβηκε στην είσοδο του πυργού. Στάθηκαν κι οι δύο τους λευκοντυμένες στα κατώφλια. Αστράφταν από υμωρία η Χίλτρουντ, κι από μεγαλοπρέπεια το κεφάλι της το κρατούσε ψηλά, τα χείλη της σφιχτά, τα μάτια της ελαμψαν. Δίπλα της η Πάσα φαινόταν ένα άγριο λουλουδάκι, θύορο, μα μαρμαρένιο. Το κεφάλι της ήταν σκυρτό, τα μάγουλά της δολωμένα και φαινόταν πως τα πόδια της μόλις την κρατούσαν.

Μόλις ζύγισε ο αυτοκράτορας, η Χίλτρουντ γονάτισε. Τη μιμήθηκε κι η Πάσα.

— Αφέντρα του Μάλμορτ, είπε νελοστός ο αυτοκράτορας Κάρολος, ήλα! Με κάλεσες για να φέρω τάξι εδώ. Και δεν άρχισα να φέρω. Οτι είναι να γίνει θα γίνει πριν φύγω. Αλλά όταν φύγω, πρέπει ν' αφήσω πίσω μου ένα χέρι δυνατό που να κρατήσει την τάξι. Πρέπει ένας άντρας να σε βοηθήσει στην κυβερνήσι αυτού του τόπου. Έσύ η ίδια θα μου τον υποδείξεις. Ποιος νομίζεις πως είναι κατάλληλος γι' αυτή την τιμή;

— Ο Βούλφριν, ο γυιός του Βούλφ, αποκρίθηκε ήρεμα η δικαστίνα.

Δεν αποκρίθηκε άμεσα ο αυτοκράτορας. Σε λίγο ήλθε πειό κοντά στη δικαστίνα και της είπε σιγά:

— Αυτάν είχα σκεφθί, κι' αυτάν προώριζα κι' εγώ γι' αυτό το αξίωμα. Αλλά, τώρα μου φαίνεται πως δεν μπορώ να το αναθέσω ένα τέτοι πράγμα.

— Που είναι ο Βούλφριν; ρώτησε η Χίλτρουντ.

— Πισω στην ακολουθία μου. Τόν έφερα μαζί μου. Αλλά αυτός κατηγορεί τόν εαυτό του για κάτι φοβερό.

Σταμάτησε και κύτταξε τη Χίλτρουντ στα μάτια. Δεν χαμήλωσε τη μοιά της η γυναίκα.

— Αφέντρα του Μάλμορτ, είπε ο Κάρολος σιγά. Θέλεις να τόν δικάσεις εσύ; Είναι πρόγονός σου. Πές μου, θέλεις να τόν δικάσεις;

— Θα τόν δικάσω, αποκρίθηκε αδιακτά η Χίλτρουντ.

Τήν κύτταξε καλά στα μάτια ο αυτοκράτορας.

— Χίλτρουντ, είπε με καλωσύνη, κάτι άφουκο συμβαίνει εδώ απάνω στο Μάλμορτ. Έτσι μου φαίνεται. Τι ακριβώς, δεν μπορώ να πώ. Μα σκέψου καλά τα λόγια μου. Εγώ ήλθα για να βοηθήσω, όχι για να τιμωρώ. Αν έχω τίποτα που βλάπτει τήν ψυχή σου, πές μου το ελεύθερα. Σε είκα να βρής τόν αληθινό πατέρα.

Ανεπαίσθητα κοκκίνισαν τα χλωμά μάγουλα της δικαστίνας. Μα η φωνή της άκουστικη ήρεμη:

— Δεν έχω να σου ζητήσω σε τίποτε άλλο βοήθεια, βασίλη μου.

— Κι' αισθάνεσαι τόν εαυτό σου άξιο να δικάσεις τόν Βούλφριν; ρώτησε ο Κάρολος.

— Ναι, αποκρίθηκε η Χίλτρουντ.

— Τότε αναλάβε τα καθήκοντά σου, είπε απλάνοντας τούς ώμους ο αυτοκράτορας.

Επειτα προχώρησε στην Πάσα που καθόταν άκωμη γονατιστή. Τήν σήκωσε νελοστός, της χάρωσε τα μαλλιά και της είπε καλώς:

— Όμορφη, μικρούλα φοινικιά!

Η κοπέλλα σήκωσε τα μάτια της δακρυμαμένα στόν βασιλιά κι' έπειτα έσκυψε πάλι το κεφάλι της.

— Να γίνει μυστική δίκη, είπε η δικαστίνα σιγά στόν αυτοκράτορα. Για τή φήμη της Πάσας δεν μπορεί αυτό το πράμα να τ' άκουσθ ο λαός.

— Όπως θέλεις, αποκρίθηκε ο Κάρολος. Ας γίνει μυστική δίκη.

Η Χίλτρουντ προχώρησε στην αούλα, κι' η φωνή της άκουστικη αγέραιχη:

— Να απομακρυνθούν όλοι όσοι δεν έχουν δουλειά εδώ μέσα. Να μείνουν όσους κάλεση ο αυτοκράτορας ονομαστικά.

Ο Κάρολος διάλεξε μερικούς από τούς αούλους του, για να παραστούν στη δίκη. Η Πάσα δεν καταλάβαινε περί τίνος πρόκειται. Κύτταξε τη μητέρα της με μάτια τρομαγμένα, γεμάτα άγνια.

Σε μία στιγμή της ψιθύρισε με κείλη πασιμένη:

— Τι δίκη θα γίνει μητέρα;

Η Χίλτρουντ έκανε πύς δεν άκουσε. Μα η Πάσα επέμεινε:

— Μητέρα, εσύ πρόκειται να δικαστής; Γι' αυτό ήρθε ο αυτοκράτορας;

Της έριξε η Χίλτρουντ ένα γρήγορο βλέμμα όργισμένο.

— Τι λές, κουτό κορίτσι; Έγώ θα δικαστώ; Και για ποιά λόγο θα δικαστώ εγώ; Τα μάτια της παιδούλας σπληνθήκαν στη μητέρα της, με πόνο, με φόβο, αλλά και με άγνια.

— Γιατί σκότωσες τόν άντρα σου! της ψιθύρισε.

— Σώπα! τσίριζε η δικαστίνα. Άλλη μία φορά αν τ' άκουω από τα χείλη σου αυτό το παραμύθι, Πάσα, να ξέρης πως θα σε διώξω από τόν πυργό, θα σ' αφήσω να γυρίσεις στόν κόσμο χιπίτα, θα σε καταραστή. Στο είπα χίλιες φορές πως αυτό το είδες στόν ύπνο σου.

Εσκύψε η κοπέλλα το κεφάλι άναστενάζοντας βαρεία. Κι' έπειτα πάλι τη ρώτησε:

— Μα τότε ποιος θα δικαστή εδώ απάνω στο Μάλμορτ, κι' είναι άναγκη να παρίσταται κι' ο αυτοκράτορας στη δίκη;

Δίτασε η Χίλτρουντ μία στιγμή. Επειτα της αποκρίθηκε με κάποια κακία:

— Θα δικασθί ο Βούλφριν, ο αδελφός σου.

Τα μάτια της παιδούλας άνοιξαν υπέρμετρα. Μία κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της:

— Θα δικασθί ο Βούλφριν; Για όνομα του Θεού! Μητέρα, τι κακό έκανε ο Βούλφριν; Τι κακό είχε δυνατόν να κάνει;

Γέλασε η Χίλτρουντ σκληρά.

— Περιόρημα, είπε. Τόν αδελφό σου τόν θεωρείς άνακτα για το έλαχιστό κακό. Τη μητέρα σου όμως τη θεωρείς ίκανή για το χειρότερο έγκλημα.

— Αχ, μητέρα, παρακάλεσε η Πάσα. Πές μου, τι κακό έκανε ο Βούλφριν;

— Ένα μεγάλο άμαρτία. Κάτι που δεν μπορεί να πτασθί ούτε αμία παρθένας.

Το αίμα ανέβηκε στα μάγουλά της κοπέλλας. Δάγκωσε τα χείλη της, και για μία στιγμή στάθηκε σάν να είχε δεχθί κάποιο χτύπημα στο κεφάλι. Τήν άλλη στιγμή όμως, φώναξε:

— Δεν το πιστεύω. Ο Βούλφριν δεν μπορεί να κάνει τέτοια άμαρτία. Όχι. Κάποιο λάθος θάγινε! Πρόσεξε καλά, μητέρα!...

Φαντάζομαι πως ξέρω πιά καλά τη δουλειά μου, αποκρίθηκε ειρυνικά η δικαστίνα.

— Μπορείς όμως να μου πής, μητέρα, εσύ θα τόν δικάσεις;

— Ο αυτοκράτορας κι' εγώ.

— Μητέρα, πρόσεξε να φανής έπιεικής μαζί του... Μα τι λέω; Έπιεικής χρειάζεται εκεί που υπάρχει φταίξιμο. Εγώ είμαι όμως σίγουρη πως ο Βούλφριν είναι άθωος. Να πρόσεξης ν' αποδείξεις τήν άθωότητά του.

— Χάνεις τα λόγια σου, είπε η Χίλτρουντ.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Παράκλησις

Όροσί μου, ο καιρός άλλα — άρχισαν χιόνια και χαλά — κι' ο δόλος ξεπαγιάζει, γιατί εκτός αυτών, όροσί, δεν είναι δίπλα μου κι' εσύ να σε σφιγκαγκαλιάζω!

Βοέ, τουρτουρίζω, και ριγώ και νά, μου τρέμουν τα σανά — από το κρυό, φρόσω.

κι' έφ'δσον δεν θά κα — (τορθώ) — ούτε στιγμή να ζεστα — (θώ) — στο τέλος θα σουφρώ — (σω)!

★

★

★

★

★

★

ψυχρά. Ο Βούλφριν ο ίδιος ωμολόγησε τήν πράξι του.

Επίσπε η Πάσα το κεφάλι της με τα δυό της χέρια, σάν να δάλενε το λογικό της.

— Πήγαινε τώρα κι' εσύ, της είπε μαλακά η Χίλτρουντ.

— Μητέρα, ίκέτευσε η παιδούλα, όχι δεν θα φύγω. Θα μείνω. Δεν μπορώ να τόν αφήσω και να φύγω.

— Πήγαινε, ξανάπε η δικαστίνα σπρώχνοντας τήν μαλακά. Δεν άκουσες που σου είπα πως το φταίξιμό του δεν κάνει να τ' άκούσουν τ' αμία μιάς παρθένας;

Με το κεφάλι σκυρτό, με βήμα κλονιζόμενο, προχώρησε η Πάσα άρνα προς τήν έξοδο. Κι' εκεί, στο κατώφλι, απαντήθηκε με το Βούλφριν πουμπαινε μέσα στην αούλη του Πυργού για να δικασθί.

Στάθηκαν για μία στιγμή κι' οι δύο τους, και κυττάχτηκαν. Τρόμαξαν με το άλλαγμα που παρατήρησαν ο ένας στη μορφή του άλλου. Ο Βούλφριν ένοιωσε τα μάτια του να βουρκώνουν, όταν αντίκρισε τα χλωμά βαθουλωμένα μάγουλα της Πάσας. Αλλά συγχρόνως κι' ο πάθος τούσφιξε τήν καρδιά, τόν ζάλισε. Κατάλαβε με φρίκη του, πως αν κι' είχαν περάσει τόσες μέρες, το πάθος του μάλλον είχε δυναμώσει παρά είχε εξαφανισθί.

Μα πιά πολύ τρώμεσε η Πάσα με τη χλωμάδα του αδελφού της. Παρά λίγο να μή τόν γνωρίση. Τα μάγουλά του ήταν βαθουλωμένα, το πρόσωπό του διάφανο, και μονάχα τα μάτια του έλαμπαν με μία παράξενη φλόγα που τήν τρώμεσε στα λίγα δευτερόλεπτα που απαντήθηκαν οι μοιρίες τους.

— Βούλφριν! ψιθύρισε η κοπέλλα άχνά.

— Πάσα! αποκρίθηκε το παλληκάρι, κι' η φωνή του άκουστικη πιά πολύ σάν άναστεναγμός.

Επειτα, δίχως ν' αποκρίθί στην ίκετευτική της μοιά, τράβηξε με βήμα αγέρωχο, και απομακρύνθηκε.

Νοιώθοντας τόν έδαφος να κλονίζεται κάτω από τα πόδια της, απομακρύνθηκε η κοπέλλα.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΒΟΥΛΦΡΙΝ

— Βούλφριν, είπε ο αυτοκράτορας όταν έκλεισαν οι πόρτες κι' έμειναν στην αούλη του πυργού μονάχα αυτός, η Χίλτρουντ κι' οι λίγοι αούλκοι που είχε διαλέξει, η δίκη που θα γίνει τώρα είναι παράξενη, επειδή κατηγορείς μόνος σου τόν εαυτό σου για ένα έγκλημα που δεν διαπραξες καν, αλλά που μονάχα στοχαστικές.

— Βασίλη μου, τόν έκοψε άνησπόμενα ο νέος. Σου είπα. Έγνων να δικασθί σάν να είχα κάνει το άμαρτία αυτό. Για το θείο νόμο, είναι το ίδιο ο στοχασμός κι' η πράξι. Θέλω να δικασθί και με τόν ανθρώπινο νόμο με τήν ίδια αυστηρότητα.

Τόν κύτταξε με λήψη ο Κάρολος.

— Βούλφριν, είσαι ένα από τα καλλίτερα μου παλληκάρια. Ποιος δαίμονας σε σπρώχνει στην καταστροφή σου. Αυτό δεν το είδα ποτέ στη ζωή μου άλλη φορά. Είσαι έχθρος τού εαυτού σου;

— Βασίλη μου, μούδωσες το λόγο σου να δικασθί σύμφωνα με τήν έπιθυμία μου; — Ναι. Και το λόγο μου θα τόν κρατήσω. Σκέψου το εσύ όμως καλλιτέρα, πίνω είναι πεία πολύ άργά. Πριν έκατομιάς μπροστά στο δικαστήριο τα φοβερά τα λόγια σκέψου το άλλη μία φορά. Πρώτα, πρώτα, από τότε πέρασαν μέρες. Δεν αίσθανόσαι να ημάρτεσε το πάθος μέσα στην ψυχή σου;

— Όχι, φώναξε με μάτια άστραφτερά, σάν γάχε πυρετός ο Βούλφριν. Όρκίζομαι στο Θεό. Δεν άλλαξε τίποτε στην καρδιά μου. Τήν ίδια άναστάτσω νιώθω και σήμερα όπως τήν ημέρα πουπυσα στα πόδια σου και κατηγορώσα τόν εαυτό μου.

— Τότε, άναστενάξε ο Κάρολος, άς άρχισθ η δίκη. Μάρτυρες δεν υπάρχουν. Έσύ, Βούλφριν, είσαι ο μόνος κατηγορούς και μάρτυς. Λέγε.

— Μα πρώτα θέλω να μου υποσχεθί η δικαστίνα μπροστά σου πως θα κάνει το καθήκον της άνεπιδέσπ.

— Όρκίζομαι, είπε η Χίλτρουντ δαδλυπτή. Καθόταν στην έδρα της, κι' η φωνήνωση της είχε τήν ακομήσια και τή χλωμάδα ενός άρχαίου άγνώματος.

— Χίλτρουντ, είπε βασιστικά ο αυτοκράτορας, μην έχαννάς πως έχεις το δικαίωμα να φανής έπιεικής.

— Αυτοκράτορά μου, αποκρίθηκε η δικαστίνα γέροντας το κεφάλι της προς τόν Κάρολο, το θέλημά σου είναι να τηρήσω το νόμο ή όχι;

— Βέβαια, αποκρίθηκε ο Κάρολος στενοχωρημένος. Μα δείξε έπιεικεία, όσο έχεις το δικαίωμα.

— Αυτοκράτορά μου, θ' ακολουθήσω τή θέλησή σου.

— Λοιπόν. Βούλφριν, σ' άκούμε. Είπε ο Κάρολος μαλακά.

Οι αούλκοι, που ήταν άνιδροι για ποιά υπόθεσι έπρόκειτο, άνοιγαν τα μάτια τους με άπορία, κι' έσκυβαν τα κεφάλια τους για ν' άκούσουν καλλιτέρα.

Βραχνή στην άρχή, έπειτα όλο και πιά

καθαρή, όλο και πιά βρονόυμενη από το πάθος, άκούστικη η φωνή τού Βούλφριν:

— Αυτοκράτορά μου... δικαστήριο τιμμένο, κατηγορώ τόν εαυτό μου για μία πράξι που άνθρωπος δεν μπορεί ν' άκούσθ χωρίς να αίσθανθί άπογοήτισμό... Στοιβάτεις.

— Ποιά είναι η πράξι σου αυτή; Λέγε, Βούλφριν, είπε η Χίλτρουντ.

— Άγαπή τήν αδελφή μου! αποκρίθηκε το παλληκάρι βραχνά. Τήν άγαπή με πάθος. Στην άρχή δεν το κατάλαβα. Νόμιζα πως ήταν άδελφική ή άγάπη πούνοιαθε γι' αυτή. Σιγά σιγά όμως, ένοιωσα πως μέσα μου φώλιαζε μία φρίκη άμαρτία.

Οι αούλκοι κυττάχτηκαν και στα πρόσωπά τους ζωγραφίστηκε η έκπληξι, η φρίκη. Η Χίλτρουντ έμεινε άκίνητη, σάν άγαλμα.

— Κάθε φορά που τη βλέπω, συνέχισε το παλληκάρι, νιώθω μέσα μου τόν πόθο της άμαρτίας. Δεν ξέρω τί με κράτησε ώς τώρα και δεν άμαρτίσα σ' αλήθεια. Μα, μέσα στην ψυχή μου είχα μεγάλος άμαρτωλός. Κάθε στιγμή της ημέρας, σκέπτομαι πως θα μπορούσα ν' αποκτήσω τήν κοπέλλα που άγαπή.

— Σώπα, Βούλφριν, τόν έκοψε ο αυτοκράτορας. Άρκετά κατηγορώσες τόν εαυτό σου. Τώρα, άς βγάλει τήν άπόφασί της η δικαστίνα, αφού άλλος μάρτυς δεν υπάρχει, κι' άλλη διαδικασία δεν πρόκειται να γίνει.

Δεν βιάστηκε η Χίλτρουντ. Με μία κίνοσι άργη, ήγειμονικά, σκώθηκε επί τέλους, κι' η μοιά της καρφώθηκε στόν αυτοκράτορα. Άς και δεν υπήρχε κανένας άλλος εκεί παρά ο αυτοκράτορας.

— Ο νόμος, είπε με φωνή παγερή, όρίζει τήν τιμωρία. Αυτοκράτορά μου, θέλεις να δικασθ σύμφωνα με τόν νόμο; Σε ρώτώ κι' άλλη μία φορά.

— Βέβαια, αποκρίθηκε πάλι ο Κάρολος στενοχωρημένος. Αλλά, όπως σου είπα, να εξαγλήνη τήν έπιεικεία σου.

— Δεν χωρεί καμμία έπιεικεία, δεν δίνω κανένα δικαίωμα στο δικασθί ο νόμος ο' αυτή τήν περίπτωση. Όρίζει μονάχα τήν τιμωρία.

— Λέγε, είπε άνησπόμενα ο Κάρολος. Βγάλε λοιπόν, τήν άπόφασί σου.

Κι' η φωνή της Χίλτρουντ άκούστικη άδυσωππη:

— Βούλφριν, γυιό του Βούλφ, αφού θέλεις να δικασθί, σάν να έπρεζες το έγκλημα σου, καταδικάζεσαι να κηρ ζωτάνος. Θάνατος απάνω στην πυρά. Αυτό όρίζει ο νόμος για τόν άνδρα που θ' άγαπήσθ άμαρτωλά τήν αδελφή του.

Ο Βούλφριν άκουσε τα φοβερά αυτά λόγια άτάραχος. Ούτε ένας σπασμός στο πρόσωπό του δεν έδειξε τήν συγκίνησή του. Οι αούλκοι όμως κι' ο αυτοκράτορας, πετάχτηκαν ταραγμένοι.

— Μα δεν είναι δυνατόν αυτό, φώναζε ο Κάρολος.

Με μία άργη κίνοσι, άνοιξε η Χίλτρουντ ένα κοντό βρότλο και δείχνοντας μία παράγραφο με το δάκτυλό της, είπε:

— Διάβασε μονάχος σου, βασίλη μου. Διάβασε ο Κάρολος και δάγκωσε τα χείλη του.

— Ο νόμος είναι σαφής, είπε άναστενάζοντας.

Μία βαρεία σιωπή άπλώθηκε ανάμεσα στους λίγους αυτούς ανθρώπους. Στη φωνήνωση του Βούλφριν ζωγραφίζονταν τώρα κάποια άγρια, παράξενη χαρά.

Η φωνή της Χίλτρουντ άκούστικη πάλι:

— Σύμφωνα με τόν νόμο, ο καταδίκος φυλακίζεται, ώσπου να έλθθ η στιγμή να ποστή τήν τιμωρία του.

Δίτασε ο Κάρολος μία στιγμή. Επειτα έσκυψε σ' ένα από τούς αούλους, κι' έδωσε μία σύντομη άπατην. Ο αούλος έφυγε για μία στιγμή, κι' έπειτα γύρισε με δυό τρείς στρατιώτες.

Οι στρατιώτες περικύκλωσαν τόν Βούλφριν. Κι' αυτός, δίχως άλλη λέξι, προχώρησε μαζί τους προς τήν έξοδο.

Στο κατώφλι μονάχα γύρισε, μα στιγμή και στήριξε τα μάτια του στην Χίλτρουντ. Η μοιά του αυτή ήταν παράξενη, βραδεία, διαπεραστική, κι' η Χίλτρουντ άναρτίσσε για μία στιγμή. Μα δεν κατέβασε τα μάτια της.

Όταν έφυγε ο καταδίκος, τότε μονάχα η δικαστίνα σκούπισε τίς σταγόνες τού κρύου ιδρώτα που έλαμπαν στο μέτωπό της.

Ταραχτικές της είπε ο Κάρολος, κυττάζοντας τήν στα μάτια.

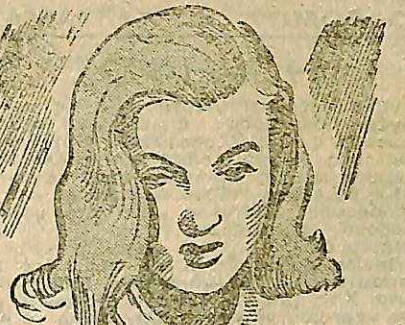
Μ' ένα άχνό χαμόγελο τού αποκρίθηκε η δικαστίνα:

— Όταν άναγκάζομαι να καταδικάσω πάντα ταραχτικά. Συγχώρα με, αυτοκράτορά μου, και λάβε υπ' όψιν σου πως το φίλο μου είναι άδύνατο.

Ο Κάρολος σκώθηκε. Άρχισε να βηματίζει ταραγμένος στην αούλη.

Άρχισα ιστορία! είπε, άς προτιμούσα να χάσω ένα μου δάκτυλο παρά αυτόν τόν πολέμιστή. Τι μπορεί να γίνει τώρα; Κύτταξε τήν Χίλτρουντ, σάν να της ζητούσε βοήθεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ηδηλητηριάζτρια
του Μπαρρηκτων

Δηλητηριάζε την αδελφή της και
τόν άνδρα της τήν πρώτη νύχτα
του γάμου των!

Οι άμερικανικές έφημερίδες άναγράφουν ένα συνταρακτικό έγκλημα, που έγινε στο Μπαρρηκτων της νέας Σκωτίας (Καναδάς) από μία νέα μόλις δεκαετοσάραμν χρόνων, τη μικρή Έδελιν Μπάουρ.

Η Άδωρας, η μεγαλύτερη αδελφή της Έδελιν, είχε συνδεθί από καιρό με ένα νεαρό μηχανικό, τόν Τζαίκυ. Άλλαντ και έπρόκειτο να γίνει γυναικά του.

Άλλ' ο πόλεμος διέκοψε τα σχέδιά των. Ο Τζαίκυ έφυγε για τήν Άγγλία, από όπου έπρεπε σρόντερα στην Άφρική και τελευταία στη Νορμανδία.

Στο διάστημα αυτό, δεν έπαυσε να αλληλογραφεί με τήν Άδωρας, τήν όποια διαβεβαίωνε σ' όλα τα γράμμάτα του ότι, μόλις έγινυρε, θα έπραγματοποιούσε άμέσως το άνειρο της ζωής του, που ήταν να τήν παντρευθί.

Ο Άλλαν έπέστρεψε πράγματι πρίν δυό μήνες στο Μπαρρηκτων και έτρεξε άμέσως στο σπίτι της άγαμημένης του Άδωρας.

Η νέα καθόταν εκείνη τήν ώρα στόν κήπο του σπιτιού της μαζί με τη μικρότερη αδελφή της, τήν Έδελιν.

Άλλ' ο Άλλαντ, χωρίς να δώση προσοχή στην τελευταία, άρπαξε τήν Άδωρας στην άγκαλιά του κι' άρχισε να τήν φιλή με παρφορά στα μάτια, στο στόμα, στο λαιμό... άς πού η νέα ζαλισθηκε, κι' έπειδή ίσως η συγκίνησις της δεν ήταν μικρότερη, λίγο έλειψε να σωριασθί κάτω.

Ο Άλλαντ ένοιωσε τότε ένα χέρι να τόν τραβάει με όρμη, ενώ ένα σκληρό βραχίονα βυθόταν μέσα στο δικό του.

Ήταν η Έδελιν, που προσπαθούσε να τόν απομακρύν.

Ο μηχανικός τήν είχε άφήσει μικρό κοριτσάκι και τώρα τήν ξανάβρισκε γυναικά σκεδόν.

— Έδελιν! φώναξε.

Και άπλωσε τα χέρια του για να τήν πάρη κι' αυτή στην άγκαλιά του και να τήν φιλήσθ.

Άλλ' η μικρή αποτραβήχθηκε με μία άπότημη κίνοσι κι' έπειτα έφυγε τρέχοντας προς το σπίτι.

— Πολύ παράξενη ύποδοχή μου κάνει η Έδελιν! είπεν έκπληκτος ο Άλλαντ.

Η Άδωρας έκανε μία ευερική κίνοσι.

— Επρεπε να το περιμένω! ψιθύρισε. Νόμιζα πως η Έδελιν θα έπιθυμούσε πολύ να βρισκεται επί θέσι μου...

— Τι θέλεις να πής, Άδωρας;

— Κάτι το πολύ άπλο και το πολύ τραγικό, φίλε μου. Η μικρούλα αυτή σε λατρεύει...

— Δεν είναι δυνατόν...

— Και όμως... Το σάβλα είναι δικό μου. Όλο τόν καιρό που έλειπες δεν έκανα τίποτε άλλο από το να τής μιλάω για σε...

Τήν έμαθα να λέη το όνομά σου στην προσοχή της, να στολίζει με λουλούδια τήν φωτογραφία σου, να άνειροπαλ ήσως όλόκληρης πλάι μου, προσπαθώντας να μαντέψη μαζί μου τι θα μπορούσες να κάνεις εκείνη τη στιγμή...

Στο τέλος, χωρίς να το κατάλαβε, της είχα μεταδώσει όλη τήν άγάπη μου για σε...

Όταν να άνακαλύψα, ήταν πιά άργά...

Ήσασθ ο ίδιος άναμνημένος έχανασα γρήγορα τις διδερές αυτές σκέψεις τους και έλπισαν πως το άίσθημα της Έδελιν

ήταν παιδίστικο και πως θα περνούσε πολύ γρήγορα.

Άλλωστε, ήταν καιρός να σκεφθούν για τή δική τους ευτυχία κι' είχαν τώρα άλλα πράγματα να πούν έπειτα από έναν άνακαρτικό χωρισμό πάντε περίπου χρόνων...

Οι γάμοι τους ώρισθσαν έπειτα από μερικές εβδομάδες.

Ήταν όλοφάνερο όμως ότι η μικρή Έδελιν υπέφερε πολύ και το μυστήριο της γινόταν μεγαλύτερο όσο πλησίαζε η ημέρα του γάμου.

Γι' αυτό, ο Άλλαντ και η Άδωρας είχαν αποφασίσει να φύγουν άμέσως μετά το γάμο τους για ένα μακρινό ταξίδι, έτσι που να δώσουν τόν καιρό στην Έδελιν να συνδεθί.

Κι' έβρασε η ημέρα του γάμου.

Η Έδελιν εμφανίστηκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα του πατρικού σπιτιού όλοταλα ήρεμη και, έπειτα από τή γαμήλια τελετή, χάρεψε μάλιστα και τραγούδησε με μεγάλο καρ.

Άλλά, λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε ξαφνικά από τήν αίθουσα κι' από κείνη τη στιγμή δεν άνασάνυκε πιά.

Οι δυό σύζυγοι άποσύρθηκαν έπίσης σε λίγο στο διαμέριό που είχαν έτοιμάσθ γι' αυτούς και που βρισκόταν στην άπέναντι πλευρά του σπιτιού.

Στόν προθάλαμο συνάντησαν τήν Έδελιν.

Το δαιμόνιο

Οδλος ο μαχαλάς ητράνταζε απ' τὰ ξεφωγητά τῆς Σταμάτας τοῦ Καμπούχα, πού φωνήθηκε μαλλιά με μαλλιά με τὴν Τέλεα τοῦ Σκαμπά. Γροθίει, κλωτσιές, κατακεφολιές, λές καὶ σφάραγγα τζαμπούζες!

— Κάτω, μαορή, τὰ κουλά σου, νὰ μὴ στὰ κόμω, διαόλου δευτεράντα. Ἀγκαλά δὰ φασουλίστισσα δὲν εἶσαι!

— Ἡσίο, νουμπεράτῃ μου, ρεζλί τοῦ Τσαφλῆ Μπαζέ! Ἡμακρόναι οἱ ποδιές μας, κί ἡσκαπάντ τῆς μπομπές μας! Τέ-
— Χάσες πού σέχανε ρουφενέ οἱ ναντι-
— Νουτοί, βρωμοκατσι-
— Δελα!

— Οὐ νὰ χαθῆς, κουσούλα, τσαν-
— Τόγρη, σουλούμε-
— Υιέ!

Κί ἄλλάζανε λό-
— γία πικρά, βλαστη-
— μίες, κατάρες. Τόσο
— πολὺ συγχύστηκε ἡ
— Σταμάτα πού τὴν
— πιάσανε τὰ νεύρα
— τῆς, χυποῦσε χέ-
— ρια καὶ ποδάρια, ἡ-
— πεσε κάτω σπαρτα-
— ρώντας καὶ φώναζε, ἀφρίζε, μούγκριζε. Τέ-
— λος λιγοθύμισε ἀλαλόφωνη.

— Βρὲ αμάν, βρὲ ζαμάν!

Τίποτα.

— Βοήθεια! Βοήθεια! ξεφώνισε ἡ Ἐφτα-
— λια.

Κί ἁμέσως μαζεῦτηκε οὐλὴ ἡ συντρέ-
— τρα νυναικογονεῖα, τὸ πούλι πούλακι. Ἡ
— καρσινὴ τῆς μετ' ἐξοῦ κί ἕνα κόνισμα, ἡ
— ἀποσιμνὴ τῆς μετ' οὐλοῦ κί ἕνα κόνισμα, ἡ
— γυρνεὶα τῆς μετ' οὐλοῦ κί ἕνα κόνισμα, ἡ
— σὸν ἀφούλ, ἄλλῃ τὸ ἥτριε πούλ κλειδω-
— σες καὶ τῇ τραβούσε τὴ γλώσσα, ἄλλῃ
— τὸ ἥκανε ἀνέρα μετ' ἡ φροκαλιά. Κί ἡ
— Ἐφταλία ἡ πολυέρε, καταπύστηκε καὶ τὴν
— ἔορκισε. Ἡβλε κάμπουσα κάρδουνα σ' ἕνα
— κεραμίδι, καὶ τρεῖς φορές μετ' ἡ καρεφώ-
— λια καὶ ποδάρια, τὴν κάτισσε, καὶ φουοῦσε
— σὸν δέρε, καὶ διάσσε, καὶ φουοῦσε, κί
— ἤμηνε:

Ἰησοῦ Χριστὸς νικά
— κί οὐλά τὰ κακὰ σκορπεῖ.

— Μά, καλὲ Ἐφταλία, εἶπε ἡ Ἀγγελ-
— κὴ ἡ δασκάλα, δὲν εἶνε πὶο καλὰ νὰ φω-
— νάζῃ ἕνα γιατρό;

— Ποιὸ γιατὸρ καλὲ; ἀπ' ἑορκισμένοι νά-
— νε! Καὶ τί ξέρουν οἱ γιατροὶ ἀπὸ τέτοια;
— Αὐτὰ κορίτσι μου εἶνε θεϊκὰ πράματα! Τά-
— ρα ὅπου νάνε βάρχη ὁ ἀντράς τῆς νὰ τὸ
— σκοτώσῃ.

— Ποιὸ, καλὲ, νὰ σκοτώσῃ;

— Ποιὸ; Τὸν δὲ ἀπὸ 'δῶ!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Σταμάτα, σάν σφαγ-
— μένη γελᾶσα μούγκριζε, τάραιε, σπάραιε.

Κί ἡ Ἐφταλία πάντα ποινώμενη, δὲν βά-
— σταζε πιά, ἤτριε σὲ καφενὴ κί ἤδωσε
— τοῖ μοιζέτες σὸν ἀνδρά τῆς:

— Γλήγορα, χριστιανέ μου, γιατί κιντυ-
— νεῖς ἡ γυναῖκα σου!

Ἄμέσως ἤτριε ὁ Σκαμπά, εἶδε τὸ σού-
— σουρο καὶ τὰ χάλια τῆς Σταμάτας, κί εὐ-
— θὺς, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ, ξεκρέμασε τὸ
— τοιπὶ τοῦ ἥτανε βλεπείε κατασβόρος ἀπ' τοῖ
— πὶο μπιριντζίδες, ὁ Σκαμπάς ὁ ἀδι-
— στήμιος καλὰ καλὰ κί ἐτοιμάστηκε νὰ
— σκοτώσῃ τὸ δαιμόνιο. Ὁδλε ἕνα γύρω σταυ-
— ροκοπήθηκεν κί ἐκείνος ἀφού κούταζε κα-
— λὰ καλὰ σὲ τὰ δαμόνι, σάν νὰ ζητοῦσε τὸ
— δαιμόνιο, σπιδάμεν κί ἕνα μπάμ! ἀκούστη-
— κε ἀπ' τὸ τοιπὶ τοῦ:

— Σὺ Κύριε! φώναζε ἡ Ἐφταλία.

Ἄμέσως ἕνα Ἀ α α α! ἤγαλ' ἀπ' τὰ
— φυλλοκάρδια τῆς ἡ Σταμάτα. Καὶ τὴν ἴδια
— στιγμή, σάν νὰ ἐξαλάρωσε ἀπὸ κάποιο
— βάρος πού σκέπαζε τὴν ψυχὴ τῆς, ἀνοίξε
— τὰ μάτια, κί ἐκεῖ ποῖσαν τὸν θάνατ', ση-
— κώθηκε δόλορη φρέσκια φρέσκια κί ἤκανε
— τὸ σταυρὸ τῆς.

— Ἐλα Παναγιά μου, σὲ καλὸ μου! Μοῦ
— πέρασε!

Καὶ τότε θριαμβευτικὰ εἶπε ἡ Ἐφταλία
— σὴ δασκάλα:

— Τάδες κορίτσι μου, εὐὸ πού κοινογιό-
— ρεις; Σοὺ τάλεγα καὶ δὲν τὰ πίστευες. Μά
— πού καταλαβαίνετε ἐνείε οἱ γραμματίζού-
— μενες ἀπ' αὐτὰ τὰ πράματα πού εἶνε ἀπὸ
— Θεοῦ!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

24

25

26

27

28

29

30

31

Η ΨΗΦΟΣ

Μεγάλη συζήτηση γινόταν γιὰ τὴν προεχέει
ἐκλογές. Ποιὸ μέσον, ὁπλοσθ, θὰ πρέπει νὰ
ἐφαρμοσθῇ γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ πλήρης νυν-
— σιότης τους. Λέγαν, λοιπόν, ἐπὶ πολλὰ ὥρα γιὰ
τὴν ἐμβάπτει τὸν δακτύλου μέσο σὲ μελάνι.

— Πῶς δὰ ἐνεται, τζάνου, ρωτᾷ σὲ μιά στιγμή
ὁ Πρόδρομος. Δακτύλος μέσα σὲ μελάνι νὰ
βουτίζει; Μὲ τὸ ζορί;

— Μὲ τὸ ζορί.

— Ὅποιος ἐμένα δακτύλος μέσα σὲ μελάνι
ἐβαπτίζει κεφάλι του νὰ σπάσω. Κιοπόνγλου κιο-
— πεκλέρ. Χίτε, μπέ, τέτοια δουλειά ἐνεται; Ἐνα
— χρόνιο κέρι μου νὰ σαπουνίζω μελάνι νὰ ἰβάλω.

— Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃς ἀλλοῖως, Πρόδρομε,
τοῦ εἶπαν. Αὐτὸ τὸ πράγμα θὰ τὸ ὀρίσῃ τὸ κρά-
— τος διὰ νόμου.

— Τί νόμος μπέ;

— Νόμος γιὰ τὸ μελάνι.

— Βαί κιοπόνγλου κιοπεκλέρ! Τέτοιος νόμος ἐ-
— νεται μπέ; Ντὲν ψηφίζω, βέρ σελιάμ.

— Κακὸ δικό σου. Χάνεις τὸ δικαίωμα τῆς ψη-
— φου σου. Κανένας δὲν εἰς ὑποκρέων νὰ ψηφί-
— σῃ. Ἀμα ψηφίσεις ὅμως θὰ βουτίζῃς τὸ κέρι
— σου σὲ μελάνι.

Τὸ σκέφθηκε ὁ Πρόδρομος. Αὐτὸ τὸ σύστημα
δὲν τὸ ὄρεσε καθόλου. Καὶ τὰβαλε μετ' οὓς βα-
— γανόντες πού πάνε καὶ ψηφίζουν ἐνὺ καὶ τρεῖς
— φορές:

— Βαί-βαί-βαί! Χίτε μπέ, ντιροπὴ ντὲν ὑπό-
— χει. Μιά φορά ψηφίζεις, κούζουμ, βέρ σελιάμ.

Τὸ τέλος τὸν δὲ καὶ τῆς καὶ τῆς. Ἀμα
— ἐνὺ δικὸ μου σύστημα ἔχω. Ὅποιος ψηφίσῃ
— δύο φορές κεφάλι του νὰ ἰσπάζου.

— Πολλὰ κεφάλια σπάζεις σήμερα, Πρόδρομε,
τοῦ παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα. Ἀλλὰ
— βλεπείε ὅτι γιὰ νὰ βρῇς αὐτὸν πού ψηφίσε
— δύο φορές ἡ ποὺ θέλει νὰ ψηφίσῃ πρέπει νὰ τοῦ
— βαρτίσῃς τὸ δακτύλο. Ἡ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ
— κανένα ἄλλο σύστημα. Ἐχεις, εὐὸ τίποτε νὰ
— προτείνῃς.

Ἐχω γιὰ. Ὅποιος ψηφίζει μιά φορά μαλλιά
— του μετ' τὸ ψιλὴ μηχανὴ νὰ κόβου.

— Κί' ἀμα δὲν ἔχουμε μαλλιά; Νὰ τοὺς κόβου-
— νε τὸ αὐτί;

— Σοὺς, μπέ!

— Εὐὸ τότε;

— Ἀρχίσε νὰ φουσκῶνῃ ὁ Πρόδρομος. Αὐτὸ τὸ
— ζήτημα τὸν ἐκλογέων τὸν ἀπασχολοῦσε ἀπὸ και-
— ρὸ καὶ κάθε φορά πού ἀκούγε νὰ συζητᾷ τὸν
— τρόπο γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς νοθείας προπα-
— θούσε καὶ φιλοδοξοῦσε, μάλιστα νὰ βρῇ ὁ ἴδιος
— τὸν καλύτερο. Ὅμως δὲν εὕρισκε τίποτε γιὰ τὸ
— ὅτι ἐπρότεινε ὁ ἴδιος τοῦ ἐφεναν ἁμέσως
— χιλίε ἀντιρροήσεις.

— Βαί-βαί-βαί.

— Λέγετε τί δύσκολο πού εἶναι;

— Λέγετε, γιὰ! Βαί-βαί! Ἐνα χρόνιο συζή-
— τῃ, ἐνεται, ἐφημερίδες γράφουν, ἀριθμο-
— θορὰ, οὐλὲ μοιλιέ, φιλάν φισίτ, μεγάλας σα-
— μάτες ἐνεται. Ἀμα ἔλληνες βαγανόντες λαὸς
— ἐνεται. Ἐγὼ λέω νόμος νὰ ἐνεται ὁποῖος ψηφί-
— σῃ νὰ δινῇ κεφάλι του νὰ κόβουν. Χίτε μπέ ἄλλο
— νὰ ψηφίσῃ ντὲν ἡμπερε. Χο-χο-χο.

Καὶ ὁ Πρόδρομος χωροπιδούσε σὴν καρέκλα
— τοῦ ἀπ' τὰ γέλια γιὰ τὸ ἀστεῖο πού εἶπε. Ὅπου
— πετάγεται ὁ φίλος τοῦ ὁ Γιάννης καὶ τοῦ λέει
— ὅτι τὸ μελάνι δὲν εἶνε τόσο φοβερό. Ὑπάρχει
— μιά οὐσία πού μάλιστα πλύνῃς τὸ κέρι σου φου-
— νεῖ τὸ μελάνι. Στὸ πὶ καὶ φί.

— Τί οὐσία κούζουμ;

— Ἐνὺ ὑγρό.

— Καὶ τί ὑγρὸ εἶνε αὐτὸ γιάβρουμ;

— Ὅριστε. Ἐχω ἐνὺ ἕνα μπαλόνι. Τὸ πῆρα
— γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἀπὸ ἕνα φίλο μου φου-
— μακοποῖ. Νάτο.

Καὶ τὸ δεικνεί ἕνα μπαλόνι.

— Βγαίνει μετ' αὐτὸ κάρτας;

— Ἀμέσως.

— Σοὺς μπέ.

— Λόγο τιμῆς. Βούτα τὸ κέρι σου σὲ μελάνι
— κί' ἀν δὲν βγῇ σου δίνω τὸ δικαίωμα νὰ μετ' ἡ
— παζώσῃς.

Κυττοῦσε τὸ μπαλόνι ὁ Πρόδρομος.

— Βαί-βαί-βαί! Μπρε μπαλόνι πού ἔχει βρῇ ὁ
— κόμος. Ἀκόμα μελάνι δὲν εἶπαν τὸ σπουδῆρι
— ἰθρέθηκε.

Καὶ γιὰ νὰ δῇ πῶς γίνεται τὸ πράγμα βούτα
— τὸ δακτύλο του κᾶτ' γιὰ κᾶτ' σὲ μελανοδόκειο.
— Μὰ μπέ. Φέρε τὸ οὐσί.

— Μπράβο Πρόδρομε. Τώρα ἐψήφισες. Πρέπει
— νὰ ξεροθῇ τὸ μελάνι καὶ αὐριο θὰ περάσω νὰ
— σοὺ τὸ βγάλω.

Καὶ τὸ βάσει σὲ πᾶδια. Οἱ ἄλλοι ξεπασσαν σὲ
— γέλια καθὼς ἐβλεπαν τὸν Πρόδρομο νὰ κρατᾷ
— κατὰμαυρὸ τὸ δακτύλο του σὸν ἀέρα καὶ νὰ
— ὀρνεύεται!

— Βαί-βαί! Ἀτιμος ἐρίφ! Κιοπόνγλου κιοπέκ!
— Ἐσούλιν ἐσέκ κεφάλι σου νὰ ἰσπάζω. Μηχανὴ
— μου ἔσπασε!

Οἱ ἄλλοι κρατοῦσαν τὴν κοιλία τους:

— Σῆπα! Μιά φορά εὐὸ... ψηφίσεις. Πρῶτος καὶ
— καλύτερος.

Κί ὁ Πρόδρομος λυσσά:

— Ἀμα πούβενε τὸν εὐρω, κιοπόνγλου κιοπέκ
— ἕνα νταμουζάνα μελάνι κεφάλι τοῦ θὰ χύσω.
— Βάλαα-μπιλάα!..

Χ.

ΨΩΝΙΑ

Μά δὲν μοῦ λές βρὲ ἀνθρωπέ μου, δὲν
— ἔχεις καὶ καμμία ἄλλη κουβέντα νὰ πῇς;
— Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού σὲ γνῶρισα, δὲν σ'
— ἀκούω νὰ μιλᾷς γιὰ τίποτ' ἄλλο. Ὅλο γιὰ
— τὰ φαγώσιμα καὶ ἀποκλειστικὸς γιὰ τὰ
— φαγώσιμα. Καὶ ἡ πρώτη σου κουβέντα εἶ-
— νε νὰ μᾶς πῇς τὴ ψώνιας. Ἀπὸ τῆς κατὶ
— φασολάκια, σήμερα. Τὴ μιά πετύχε κατὶ
— φασολάκια, τὴν ἄλλη κατὶ ραβδία, τὴν
— ἄλλη κατὶ ἐλῆς, τὴν ἄλλη κατὶ φακέ,

τὴν ἄλλη κατὶ σαρ-
— δέλλας. Καὶ δὲν εἶ-
— νε μόνο ὅτι τὰ πέ-
— τυχες. Ἐπιμένεις
— νὰ μᾶς πῇς καὶ ὁ
— πὸ πού τὰ πῆρες
— καὶ τὴ ὥρα σηκώ-
— θηκες, γιὰ νὰ πᾶς
— πρῶτ' σπὴν ἀγορὰ
— νὰ πάρῃς τὸν ἀφ-
— ρὸν καὶ πόσο εἶ-
— χαν προχθές καὶ
— πόσο εἶχαν χτες καὶ
— τί διαφορά εἶχε ἡ
— τιμὴ τους σήμερα
— καὶ πόσο ἔχουν σπὴν
— κεντρικὴ ἀγορὰ καὶ
— πόσο ἔχουν σπὴν
— οὐνοῖκα καὶ πόση διαφορά κερδίζεις πού ση-
— κῶνεσαι ἐφημερίματα καὶ πετοκοδόεσαι σὸν
— ποδαρόδρομο γιὰ νὰ κερδίσῃς αὐτές τίς
— εἰκοσι ἡ τριάντα δραχμὲς ἐν συνόλῳ. Καὶ
— δὲν εἶνε μόνο ὅτι μᾶς λές καὶ τὴν τιμὴ
— τους, τὴν σημερινή, τὴν χθεσινή, τὴν προχθ-
— σινὴ, τὴν αὐριανή, τὴν περσινὴ, τὴν φετινὴ,
— τὴν προπερσινὴ, τὴν προπολεμικὴ, τὴν πο-
— λεμικὴ καὶ τὴν μεταπολεμικὴ. Ἐννοεῖς νὰ
— μᾶς πληροφορήσῃς καὶ πῶς θὰ τὰ μαγεύ-
— ρῇς ἡ προκομμένη ἡ γυναῖκα σου. Πῶς
— θὰ κάνῃ τὴν σπασακόπητα, ἀν ρίχνῃς δαφ-
— νὴ στίς φακέ καὶ ἀν θὰ κάνῃ τὴν σαρδέλ-
— λες ψητές ἡ σαλμί. Καὶ ὡς τὸ μεσημέρι
— αὐτὴ ἡ κουβέντα γίνεται. Καὶ τὴ ψωνίζεις
— δυστυχισμένη μου ἀνθρωπέ, δὲν σ' ἔχω
— ἰδῇ μιά μέρα μ' ἕνα λαυράκι, ἡ μ' ἕνα
— μπαλόνι, ἡ μ' ἕνα σινεμά, ἡ μ' ἕνα
— κοτόπουλο. Ὅλο μὲ τὰ σπανάκια παιδεύ-
— σαι, μετ' ἡς μαριδες, μετ' ἡς φακέ, μετ' ἡς
— φασολάκια, μετ' ἡς κρεμμύδια καὶ μετ' ἡς
— φάεα. Πράγματα, ὁπλοσθ, πού ἕνας κα-
— θὼς πρέπει ἀνθρώπος ἀποφύγει καὶ νὰ τὰ
— συζητῇ καν.

Λοιπόν, κάνε μας τὴ χάρι καὶ μήφο.

Βρὲς καὶ κανένα ἄλλο θέμα νὰ μιλήσῃς.

Μίλησέ μας γιὰ τὴν ἀτομικὴ βόμβα, γιὰ
— τὸ ἀγγλοαμερικανικὸ δάνειο, γιὰ τὴν
— χες τῆς Ἰσάας, γιὰ τοὺς ἐκλογικούς κα-
— τολόγους. Μόνο γιὰ φαγώσιμα μὴ μᾶς μι-
— λᾷς, ἀν θέλῃς τὴ ζωὴ σου καὶ ἄκου με πού
— σοῦ μιλᾷς ἐστὶ ἡρεκα καὶ λογικά, πρὸς
— τὸ παρόν. Γιατὶ ἀν ἐξακολουθῇ αὐτὴ ἡ
— δουλειά, θὰ σὲ βουτίζῃ καὶ θὰ σὲ βάλω
— σὲ καμμία καταστροφή νὰ σὲ μαγεύρῃ!

Καὶ δὲν θὰ σοὺ δώσω καὶ μεζέ. Εἶπα καὶ
— ἐλάλησα καὶ νίπτω τὰς χεῖρας μου διὰ τὰς
— συνετελείας.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Η ΟΙΓΟΥΡΑ

Ἡ κυρία μπαίνει σὲ κατάστημα εἰ-
— δὼν αὐτοκινήτου κάποια στιγμή πού εἶ-
— νε μέσα μόνον ὁ μικρός.

Ἡ κυρία λέει:

— Ζητάω μιά φιογούρα γιὰ τὸ ψυγείο
— τοῦ αὐτοκινήτου μου. Μά ἔβλεω νάνε
— πολὺ κομικὴ!

Ὁ μικρὸς ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς ἀ-
— ποθήκης καὶ φωνάζει:

— Ἀφεντικό! ἐσένα θέλουν.

Μεταξὺ δασκάλων:

— Ἡ Σουηδικὴ γυμναστικὴ εἶνε ἀπα-
— ραιτὴν γιὰ τὴν διατήρησι τῆς υγείας
— μας.

— Καὶ ὅμως οἱ πρόγονοί μας δὲν τὴν
— ἐγνώριζαν τὴ γυμναστικὴ αὐτή.

— Γι' αὐτὸ ἀκρίβως πέθαναν ὅλοι!

Ἡ κυρία μπαίνει σὲ μεσημέρι σπὴν
— κουζίνα καὶ βλέπει τὴν ὑπερτερία τῆς
— νὰ πλύνῃ τὰ πόδια τῆς.

— Τί σοὺ ῥθε νὰ πλύνῃς μεσημεριά-
— τικο τὰ πόδια σου;

— Κυρία, θὰ πᾶς σήμερα... νὰ φω-
— τογραφιστῶ!

Διήγημα φρίκης

Βαρὺ σὺνερα στέπαζαν τὸν οὐ-
— ρανὸν τοῦ Λονδίνου. Ὁ Πέτερ Ρέυνολτ
— γυρῆζε σὲ σπῆτι τὸν μετ' ἡν ψυχὴ γα-
— μῆτι ἀπὸ μιά στυγνὴ μελαγχολία. Στὴ
— γωνία ἐνὸς δρόμου, κάποιος τοῦ ἔβαλε
— σὲ χέρι ἕνα ἐντυπο. Ἐκείνος τὸ ἔχωσε
— σπὴν τσέπη τὸν μετ' ἀδιαφορία. Ὁ ἀ-
— γνώστος ὅμως τὸν πρόφρασε καὶ τοῦ
— εἶπε:

— Γιατὶ δὲν τὸ διαβάζετε, κύριε...

Ὁ Ρέυνολτ τὸν κούταζε μετ' ἡν περι-
— ἔργεια. Φοροῦσε κουρέλια, μὰ τὰ μά-
— τια τοῦ ἐλαμπαν ἀπὸ ἐξυπνάδα.

— Ἐτοὶ χαλασμέρος τὸν κόσμο; γκρι-
— νιάε.

— Δίνα τὰ χαρτιά μου μόνο σ' ἐκεῖ-
— νους πού ἔχουν ἀνάγκη... τοῦ ἐξήγησε
— ὁ ἀγνωστός. Κί' εἰμαι βέβαιος πῶς,
— σταν διαβάσεις αὐτὸ πού σὰς εἶδωσα,
— θὰ μὲ θυμηθεῖς...

Καὶ χάθηκε μέσα σπὴν βραδυὴν ὁμι-
— λῃ.

Ὁ Ρέυνολτ, περιέργως, πῆγε κοντὰ
— σὲ μιά φωτισμένη βιτρίνα, ἐβλεπε τὸ
— χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη τὸν καὶ διάσσε
— τὰ ἐξῆς:

«Ἐχετε, ὁπωσδήποτε, ἀνάγκη ἀπὸ ἕ-
— να φέρετρο! Στὸν ἀριθμὸ 606 τῆς ὁ-
— δοῦ Γκρέυ δεχόμεθα μὰ προθυμία κα-
— θὲ παραγγεῖλαι σας. Ἐπισκεφθεῖτε
— μας!»

— Τί ἡλιθιότη! ψυθόρισε γελώντας.

Μὰ οἱ λέξεις ἐκείνης ἀρχισαν σὲ λῆ-
— γο νὰ στριφογυρίζουν σὲ μυαλό του.

«Ἐχετε, ὁπωσδήποτε, ἀνάγκη ἀπὸ ἕ-
— να φέρετρο!...» Περλερὸν! Ἡ ἐπι-
— βρασι τοῦ ἐκείνου ἀκόμα πού στυγνὴ τὴν
— μελαγχολία του... Τὴ νύχτα, δὲν μπο-
— ρεῖς διόλου νὰ κοιμηθῇ. Καὶ τὸ πρῶτ',
— γιὰ νὰ διώξῃ τὴς μευρες σκέψεις του,
— πῆγε σ' ἕνα φίλο τὸν γιατρό, πού κα-
— θόταν πὸν κάτω καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν
— περιπέτειά του.

Ὁ γιατρός γέλασε μετ' ὁ μακάθριο
— ἡμπερικὸ πνεῦμα τοῦ φερετροποιοῦ. «Ἐ-
— ρεῖται ὁμοῦς σὺδαρεθῆκα».

— Κατὶ τέτοια ἀστεία εἶνε πολὺ ἀ-
— σπῆμα... παρατήρησε. Ἐπηρεάζουν ὁ-
— πιζίνονται τοὺς νευρασθενέας. Μήπως
— εἶδες σὸν κατάλογο τὸν τηλεφώνου, ἀν
— ἀπορῇ αὐτὴ ἡ διεύθυνσις;

Ὁ Ρέυνολτ ἔβριξε μιά ματιά σὲ
— φερετροποιεῖα τοῦ καταλόγου καὶ διέ-
— βρασε:

Ἀλφριντ Τζίμ, φερετροποιοὺς καὶ ἐρ-
— γολάδους κηδεῖν, ὁδὸς Γκρέυ, ἀριθ-
— μὸς 606.

— Δὲν θὰ ἐπηρεε νὰ ἐπιτρέψουν σ'
— σπὴν τὸν ἡλιθιο νὰ διαφημῇ ἐστὶ καὶ
— φέρετρα τοῦ! εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ Ρέυνολτ νιμάθηκε, ναιρικόρ, ἀ-
— πὸ τὴ βῆσι του.

Η ΕΥΓΥΝΩΜΟΣΥ, Η ΤΟΥ ΜΙΚΟΥΛΟ

Το παρθένο δάσος άπλωνόταν άπέραντο και οκοτεινό έμπρός στον έξερωνητή Λαστιέ.

Πρίν εισόδησ' αυτό το Λαστιέ σταμάτησε σ' ένα χωριό. Οι κάτοικοι του χωριού αυτό ήταν μαζεμένοι γύρω από τον Κάουλα, το μάγο, που τους έδειχνε με το δάχτυλο τον κατακόκκινο ήλιο, έτοιμο να ξεφανώσει στον ορίζοντα.

Ένα παιδί ως δώδεκα χρόνων, με τα χέρια δεμένα πίσω από το πλάι, ήταν έσπληνέμενο στα πόδια του μάγου κι έτρεμε σύγχρομο. Όταν είδε τον έξερωνητή πήρε κάποιο θάρος και του έριξε μια ματιά ικετευτική.

— Ένα δράκι έτοιμάζεται εδώ πέρα! σκέφθηκε ο Λαστιέ κι έβγαλε το πιστόλι του.

Ο μάγος εξακολουθούσε να κάνει χειρονομίες δείχνοντας το θεό "Ήλιο". Έλεγε πως είχε γίνει κόκκινος απ' το θυμό του και ότι για να ξηλωθεί ο θάνατος του, έπρεπε να θυσιάσουν ένα παιδί. Και το θύμα ήταν έτοιμο εκεί στα πόδια του.

Ο Λαστιέ έγινε έξω φρενών και τη στιγμή που ο Κάουλα σήκωσε το μαχαίρι του, τον πυροβόλησε. Ο μάγος σωριάστηκε κάτω σαν κεραυνό-πληκτός.

Οι άλλοι μαυροί κατατρομαγμένοι έτρεξαν στις καλύδες τους, ενώ ο έξερωνητής έπαιρνε το παιδί στην άγκαλιά του κι έτρεξε να βρή τους συντρόφους του.

Σε λίγο άκουσε βέλη να σφυρίζουν τριγύρω του, εξακολουθώντας όμως άσφαδα το δρόμο του κι έτρεξε στην κατασκήνωσή.

— Αρμό γρήγορα παιδιά! τους είπε. Άς μπορούμε στο δάσος.

Και ξεκίνησαν. Μόλις μπήκαν στο δάσος τους τριγύρωσε το σκοτάδι. Ο μικρός μαυρός έτρεμε ακόμα από το φόβο του.

— Μη φοβόσαι, του είπε ο έξερωνητής, που ήξερε τη γλώσσα των μελών. Ο μάγος πέθανε! Κι αν δεν θέλησε να ξαναγυρίσει στο χωριό σου, σέ κρατά ένω κοντά μου.

— Στο χωριό του δεν μπορεί να γυρίσει πιά ο Μίκουλο!... Καλύτερα να μείνω με τον άσπρο κύριο, απάντησε ο μικρός.

— Λοιπόν, Μίκουλο, από σήμερα σέ παίρνω στην ύπρεσία μου. Θα δούμε τί είσαι άξιος να κάνεις.

— Υστερ' από μιάς άνοιξης δρόμο σταμάτησαν σ' ένα άνοιχτό έρσιμα, όπου έστρατοπέδευσαν. Ετοίμασαν το φαγητό τους, έφαγαν κι' έπειτα πήγε ο καθένας στη σκηνή του να κοιμηθεί.

Βαθεία σιγή βασιλεύσε στο δάσος. Κατά τα μεσάνυχτα, όμως, τα ψηλά χόρτα κινήθηκαν κυματιστά κι' ένα φειδί χώθηκε κάτω από τη σκηνή του έξερωνητού.

Ο Άρμάνδος Λαστιέ ξύπνησε κατατρομαγμένος κι' έβγαλε μια δυνατή κραυγή. Τον είδε δαγκώσει μια κόμπρα από τις πύδ δηλητηριώδεις. Άναψε ένα σπύρο κι' είδε άμέσως πως το ένα πόδι του άρχισε να μαυρίζει στα σφυρά.

— Ένώ ξέρω το γιατρικό! φώναξε ο Μίκουλο, που είχε ξυπνήσει ακούγοντας τη φωνή του κυρίου του. Θάνατε να υπορέσω να σκοτώσω την κόμπρα.

— Άρπασε συγχρόνως ένα σπαθί κι' εξαφανίσθηκε.

Η συνοδεία είχε μαζεωθεί γύρω στον άρχηγό της. Η κατάσταση του άσο πήγαινε και χειρότερη. Είχαν πιπιλίζει την πληγή του, του κάκου όμως.

— Δεν τη γλυτώνω! ψιθύρισε ο έξερωνητής απελπισμένος.

— Έκείνη τη στιγμή, όμως, μπήκε στη σκηνή σαν θύελλα ο Μίκουλο.

— Ρωσά! φώναξε. Σκόπωσε την κόμπρα!

— Και τώρα τί θα κάνεις; τον ρώτησαν.

— Έκοψα το κεφάλι του φειδιού κι' έβγαλα τη φούσκα με το δηλητήριο. Ο άσπρος κύριος θα το πιή και θα γίνει καλά!

Ο έξερωνητής άνασκήσθη. Θυμήθηκε πως είχε διαβάσει κάποτε, ότι οι μαυροί γιάτρουνε τα δαγκώματα της κόμπρας πινώντας το δηλητήριο της, που ένεργούσε όπως ένας σωτήριος όρρος.

— Δώσε μου να πιώ! είπα άποφασιστικά.

Σε λίγο φάθηκαν τα πρώτα αποτελέσματα της αντιδράσεως. Ο έξερωνητής είχε σωθεί.

Μίκουλο, σέ σένα χρωστάω τη ζωή μου! είπε στο

μικρό, θα σέ πάρω μαζί μου στη Γαλλία!

— Αυτό δεν θα γίνει ποτέ, αποκρίθηκε ο μικρός.

— Γιατί;

— Γιατί με δάγκωσε και μένα το φειδί στο χέρι τη στιγμή που πήγα να το σκοτώσω. — Τότε γιατί μου έδωσες έμένα το δηλητήριο;

— Ο λευκός κύριος έσωσε τη ζωή του Μίκουλο. Το καλό που μούκανε έπρεπε να το ανταποδώσω!

— Δεν θα πεθάνεις, όχι Μίκουλο!... Στάσου μια στιγμή!... Το χέρι σου δεν πονάει;... Το δηλητήριο δεν ελεγχώρησε εύτυχώς βαθεία, όπως συνέβη σέ μένα.

Πήρε τότε απ' την τσάντα του ένα μπουκάλι με άμμιονία κι' έριξε άρκετη άπάνω στην πληγή.

— Πονάει πολύ! Θάνατε κύριε! ουάλασε ο μικρός μαυρός. Καλύτερα να πεθάνω!

— Άφου πονάς, αυτό σημαίνει πως η άμμιονία ένεργεί. Μη φοβόσαι και θα σωθείς.

— Ο λευκός ο κύριος λέει αλήθεια.

— Θα γίνει καλά, Μίκουλο.

— Είπε μεγάλος μάγος ο λευκός ο κύριος κι' ένω θα μείνω πάντα μαζί του!

Η άμμιονία έκανε πραγματικά το θαύμα της και σέ λίγο ο Μίκουλο κοιμόταν ήσυχάτατος.

Την άλλη μέρα η συνοδεία εξακολουθούσε το δρόμο της. Έκαναν πολλές μέρες να περάσουν το δάσος κι' έπληθύνον έστρασαν στην έρημο. Άκούσαν τώρα αδιάκοπα τους βρυχηθμούς των λεονταριών και τις νύχτες άνασαν φωτιές για να διαχέουν τα θηρία.

Σ' έλο αυτό το ταξίδι ο Μίκουλο πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στην άποστολή.

Μίκουλο, του είπε μια μέρα ο Λαστιέ, όταν θα πάμε στη Γαλλία, θα σέ στείλω στο σχολείο... Θα σπουδάσης κι' άμα μεγαλώσης, θα μπορούσης να κερδίσεις πολλά χρήματα.

— Τι καλά! είπε ο μικρός μαυρός. Ένώ θα γίνω έμπορος!... Θα έχω άρκετα υφέσματα και θα τα πουλάω στους άλλους μαυρούς!

— Αυτό είνε μια καλή ιδέα, Μίκουλο! θα γίνης έμπορος!...

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ο Λαστιέ πήρε στη Γαλλία το Μίκουλο και τον έσπουδασε. Ο έξερωνητής είχε αφήσει πιά τα ταξίδια και ίδρυσε ένα μεγάλο έμπορικό γραφείο ανταλλαγής έμπορευμάτων με την Άνατολή, Άφρική.

Σε ηλικία 17 ετών ο Μίκουλο πήγε στο Ντακκάρ ως αντιπρόσωπος του οίκου Λαστιέ. Το κατάστημα στο Ντακκάρ έκανε σέ λίγο χρυσές δουλειές.

— Υστερ' από πέντε χρόνια, ο Λαστιέ ήταν πάλιντος κι' ένας από τους πρώτους εισαγωγείς του Παρισιού. Ο Μίκουλο, που είχε γίνει πιά σημαντικό όκεκίμενο, έγινε ένα ώραιό σπιτι στο Ντακκάρ, που το αντίκριζαν με μεγάλο σεβασμό οι Σενεγαλέζοι μαυροί.

Ήταν τέτοια η άγάπη με ταξί των δύο αυτών ανθρώπων, που ο ένας είχε σώσει τη ζωή του άλλου, ώστε όταν άργότερα πέθανε άτυχος ο Λαστιέ, άφησε τη μισή του περιουσία σέ φιλανθρωπικά ιδρύματα, και την άλλη μισή, καθώς και όλη την έμπορική έπιθκη του μάλιστα έγραψε:

— Στήν καλή του καρδιά χρωστάω τη ζωή μου και στην έργατικότητα του ένα μεγάλο μέρος από την περιουσία μου. Είμαι βέβαιος, λοιπόν, πως τα χρήματα που του άφήνω δεν θα πέσουν σέ κακά χέρια!

Κι' ο Μίκουλο δεν δίστασε τις προσδοκίες του προστάτου του.

Το διαμάντι

Άπό μικρός ακόμα ο Ναστραδίν Χότζας ήταν τετραπέρατος και όλος ο κόσμος είχε να κάνει με την έξυπνάδα του.

Κάθε πρωί στο χρόνια εκείνα ο Ναστραδίν πήγαινε έξω από το χωριό του κι' έσπινε ξωθέρνες για πουλιά. Έκει που πήγαινε λοιπόν μια μέρα βρήκε στο δρόμο ένα μεγάλο πετράδι που λαμποκοπούσε. Έσκυψε το πάρε και άρχισε να το περιεργάζεται. Η λαμψη της πέτρας του έκανε έντυπωση. Δεν ύποπτευόταν όμως την αξία της, αν και ήταν ένα άληθινό διαμάντι κι' άρχισε να το παίρνει στο χέρι του σαν βάλω.

Έκείνη τη στιγμή συναπαντήθηκε μ' έναν έβραίο που πήγαινε στο χωριό και κρατούσε μια άρνισια κοιλιά στο χέρι του για να την πουλήσει και να βγάλει κανένα παρά. Μόλις είδε ο Έβραίος το διαμάντι στο χέρι του παιδιού του άνοιξε η όρεξη.

— Αν μπορούσα και του το πάρω σ' όψη! ψιθύρισε.

Και για να δοκιμάσει την έξυπνάδα του παιδιού του λέει:

— Παιδί μου είμαι έβραος και πάω για να βρω δουλειά στο χωριό. Έχει δουλειές εκεί!

— Τι δουλειά κάνεις; ρώτησε ο Ναστραδίν.

— Δεν ξέρω καμιά δουλειά. Νά, έχω αυτή την κοιλιά. Τι μπορώ να την κάνω; — Όμως το από μέσο και πουλήσω το απ' έξω να περάσης τη βραδιά σου. Άδριο έχει ο θεός.

Ο Έβραίος από την άπάντη αυτή κατάλαβε ότι είχε να κάνει μ' έξυπνο παιδί αλλά ως τόσο δεν άπελαίστηκε. Και άλλάζοντας κουβέντα ρώτησε.

— Τι είνε αυτό που κρατάς στα χέρια σου;

— Ξέρω γώ; Νά, το βρήκα έδω στο δρόμο.

— Μου το δίνεις; Έσένα δεν σου χρειάζεται.

Ο Ναστραδίν πρόσεξε ότι ο Έβραίος έβαλε στο μάτι το γυαλί κι' άρχισε να ύποπτευεται ότι κάποιο άξιο θα είχε.

— Όχι, εφάντηναι, δεν σου το δίνω είπε.

— Το πουλάς; Ξαναρώτησε ο Έβραίος.

— Τι θα μου δώσεις;

— Τι θέλεις να σου δώσω; Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις.

Ο Ναστραδίν αυτή τη φορά βεβαίωθηκε ότι η πέτρα που βρούσε ήταν μεγάλη αξίας αλλά δεν το άπόδειξε.

— Νά σου το δώσω αλλά λεφτά δεν θέλω.

— Τι θέλεις;

— Θέλω να με πάρσης στον ώμο σου και να με πάς ως εκείνο εκεί το δέντρο καβάλλα.

Και του έδειξε ένα δέντρο που βρισκόταν πεντακόσια μέτρα μακριά. Ο Έβραίος σκέφτηκε ότι ο κόπος που θα έκανε ήταν μισομηνός μπροστά στην αξία της πέτρας και δέχθηκε.

Ο Ναστραδίν χωρίς να χάσει καιρό καθάλαμψε στην πλάτη του. Όταν έφθασαν πιά στο δέντρο ο Έβραίος κατακουρασμένος τον κατέβασε και του είπε:

— Δώσε μου τώρα την πέτρα.

— Όχι ακόμα, απάντησε ο Ναστραδίν.

— Τι θέλεις άλλο;

— Θέλω να φωνάξης και τρεις φορές σαν γαϊδάρος.

Ο Έβραίος δεν έφερε αντίρρηση κι' άρχισε να φωνάζει σαν γαϊδάρος. Κατόπιν του είπε:

— Ε τώρα δώσε μου την πέτρα.

— Τι λές, μπρέ Γαϊκουτζί; του φώναξε ο Ναστραδίν. Έσύ με την γαϊδουριά σου την ξέρεις την αξία της πέτρας αυτής κι' ένω με την ανθρωπιά μου δεν την ξέρω!

Και πριν προλάβει ο Έβραίος να συνάληθ, ο Ναστραδίν τράβηξε στα πόδια.

Εισαί!

Ένας με πρακτικό οικονομολογικό πνεύμα μονολογούσε:

— Άφου π'όσο τα πετιέται απ' τους καπνιστάς ο τελευταίος πόντος του ισχυρόρου και πάει χαμένος γιατί οι βιομήχανοι δεν το κάνουν ένω πάντα πιο κοντά, για να μη γίνεται αυτή η σπατάλη!

Μιά χειρονομία στον καθρέφτη...

— Μήπως πρόκειται περί φάρσας;... διερωτήθη για μια άκούρη φορά ο Τζώρτζ Μπράουν.

Και ξαναδιάβασε το γράμμα που είχε λάβει ταχυδρομικός:

«Αξιότιμε κύριε,

Άπό ένα πρακτορείον πληροφοριών, στο όποιον άπευθυνθήκαμε, έμαθαμε ότι ύποφέρετε από οικονομικές δυσχέρειες, ότι έχετε μείνει χωρίς δουλειά από καιρό, και ότι θα δεχόσαστε εύχρηστώς κάθε σκληρή και έπιωρελή πρόταση, που θα σας έδωζε απ' την κρίση μου θεία σας. Η πεποίθησι λοιπόν αυτή μάς κάνει να σας γράψουμε και να σας προσκαλέσουμε για μια προφορική συνεννόηση. Πρόκειται να σας προσφέρουμε μια πρώτης τάξεως εργασία. Ο λόγος για τον όποιον σας διαλέξαμε, είνε γιατί σκεντρώνατε όλα εκείνα τα προσόντα που απαιτεί η θέσις αυτή: Είθετε δηλαδή, γερές, ένεργητικό, άρκετα μορφωμένος, έλευθερος από κάθε δεισμό, κύριος του έαυτού σας και διατεθειμένος ν' άφισετε το Μάντσεστερ και να πάτε σέ οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Θα σας περιμένουμε λοιπόν στας 16 τρέχοντες, στο Λονδίνο, στην έσω κλειστή διεύθυνση. Σας στέλνουμε τα χρήματα που χρειάζονται για το ταξίδι και σας συνιστούμε άπολυτή έχευμένη!».

Άκολουθούσε μια ύπογραφη δυσανάγνωστη κι' ένα ύπογραφο που του υπεδείκνυνε να έφοδιασθ με τα απαιτούμενα χαρτιά για ένα ταξίδι στο έξωτερικο.

Ο Μπράουν βρέθηκε σέ άμνηστια. Το γράμμα ήταν δακτυλογραφημένο, αλλά σέ άπλο χαρτί, χωρίς καμιά έπιμεταλδία. Η περιεοχή, που μια σκευοφυλία να μην κάμη λόγο σέ κανένα, τον άφινε να φαντάζεται κάποια μυστηριώδη, κρυφή κι' έπικίνδυνη ίσως άποστολή.

«Κι' αν άκόμη ύποθέσουμε ότι πρόκειται περί φάρσας, κι' ότι δεν ύπάρχει πραγματικώς καμιά θέσις, τι κάνω στο κάτω-κάτω αν πάω στο ραντεβού;...» σκέφθηκε ο Μπράουν.

Κι' έτσι, την ώριμένη μέρα, πήρε το τρένο για το Λονδίνο, όπου παρουσιάσθηκε στή διεύθυνση που του είχε ύποδείξει το γράμμα.

Βρέθηκε σ' ένα διαμέρισμα άπλο έπιπλημένο και σιωπηλό σαν άκατοίκτο. Τού άνοιξε ένας γέρος κύριος, με ώραια γκριζά γενειάδα και με σκούρα μαγονύαλια.

— Είμαι ο Τζώρτζ Μπράουν... έλγηνος ο νέος.

— Το ξέρω, διέκοψε ο άλλος. Σας γνώρισω.

Τον ώδηγησε σ' ένα γραφείο κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

— Πως μ' άναγνώρισάτε; ρώτησε με έκπληξι ο Μπράουν. Έχετε κανένα πορτραίτο μου;

Ο γέρος άνοιξε ένα άλμπητο περιόδο κι' έδείξε τη φωτογραφία ενός πρωταθλητού του μπόξ τριγυρισμένου από μερικούς θεατάς. Άκούμπησε το δάχτυλό του σ' ένα απ' αυτούς τους θεατάς.

— Αυτός έδω είσε σε,ς, είπε.

— Ναι, αλήθεια... απάντησε ο Τζώρτζ.

Ο άλλος του έδειξε μια πολύ θρόνα.

— Καθίστε, του είπε. Άς μιλήσουμε λίγο... Θα μ' άμείσως σέ θέμα μου.

Ένας φίλος μου, ίδιο κλίτης χρυσωρυχείων στή Νότιο Άφρική, με παρέκάλει να του στείλω έπειγόντως ένα νέο δασάριο, έυνάτο, έξυπνο, για να τον κάνω άρκετιστάτη του, κι' ίσως άργότερα συνεταιρίσο του. Πληρώνει 5 χιλιάδες λίρες το χρόνο... Δέχεσθε;

— Βεβαίως!

— Πρόπει όμως να φύγετε άμέσως, άπόψε, με το πλοίο «Καίηπτόν»... Έχετε όλα τα χαρτιά σας έν τάξει; Νά τα ιδώ...

Ο γέρος έξέτασε τα χαρτιά του Μπράουν και πρόσθεσε:

— Ρωσά! Τώρα, νεαρέ μου φίλε, καθίστε σ' αυτό το γραφείο κι' έτοιμάστε τα γράμματα που θα στείλετε στους συγγενείς και φίλους σας, σέ Μάντσεστερ.

Βγήκε και ξαναγύρισε σέ λίγο, φέρνοντας ένα ταξιδιωτικό κοστούμι.

— Φορέστε το γρήγορα, είπε. Θα βρήτε στίς τσέπες του ένα πορτοφόλι με τα χαρτιά σας, το εισιτήριο σας κι' άρκετα χρήματα... Οι βαλίτζες σας, γεμάτες με ρούχα και άσπρόρουχα, έχουν σταλή κι' έλας στήν καμπίνα που κρατήθηκε για σας σέ «Καίηπτόν».

Είχε στάσει ή ώρα της άναχωρήσεως.

— Προχωρείτε εύπρος, είπε ο γέρος. Σας ακολουθώ.

Ο Μπράουν ύπάκουσε. Μόλις άμως είχε κάμη δυο βήματα, σταμάτησε καταάχλητος. Είχε ιδώ σ' έναν άντικρυνο καθρέφτη τον μυστηριώδη άγνωστο να τον σμαδεύη άπο πολύ κοντά στον κρόταφο μ' ένα μικρό ρεθόλθερι!... Με μια κίνησι άσπρασία, χτύπησε το ώπλημένο χέρι του, κι' έκαμε έτσι τη σφαίρα ν' αλλάξη δρόμο. Ένα άγριο ούρλιασμα βγήκε απ' τη χείλη του γέρου. Ο Μπράουν τον άρπαξε, για να τον άφοπλίση. Και τότε συνέβη κάτι άπρόοπτο, καταπληκτικό: Πάνω στήν πλάη, έπεσαν τα μαγονύαλια, ξεκόλλησε ή ψευτική γενειάδα, ξεφύγνε ή περρούκα... και φάνηκε ένα πρόσωπο νεανικό, έντελειό όμοιο με του Τζώρτζ! Οι δυο νέοι έβουζαν σαν σταγόνες νερού.

Ο Μπράουν δεν μπορούσε να πιστέψη σέ μάτια του... Δυνατέτερος απ' τον άντιπαλό του, του είχε πάρει το όπλο και τον κύτταζε τώρα σαστισμένος.

— Δεν καταλαβαίνετε, έ; είπε ο άλλος, μ' ένα πικρό χαμόγελο. Θα σας εξηγήσω. Είμαι ο Τζος Στάντσερσον, που έκλειψε την Τράπεζα Κάριαν. Η άστυνομία με κυνηγάει. Ξέρει τα χαρακτηριστικά μου, έχει μια φωτογραφία μου. Ήμουν λοιπόν βέβαιος ότι θάπετα κάποτε σέ χέρια της. Γι' αυτό, ήθελα να φύγω απ' την έπικίνδυνη Άγγλία και να πάω άλλωυ να χαρώ τα κλεμμένα χρήματα... Πως να ξεφύγω όμως απ' την έπιθέσει των άσπροδερμικών σταθμών και των λιμανιών;...

«Μιά μέρα, έτυχε να ιδώ το πρόσωπό σας, στή φωτογραφία των θεσών ενός πυγμαχικού άγώνος του Μάντσεστερ. Η όμοιότης μεταξύ μας μου έκανε έντύπωση. Έδωσα τη φωτογραφία σ' ένα πρακτορείο πληροφοριών, έμαθα έτσι ποιος ήσαστε, και σας έγραφα...»

— Μά για ποίο λόγο με τραβήξατε σ' αυτή την ένέδρα;

— Σας πίστευα πιά έξυπνο... άπάντησε σαρκαστικά ο Τζος. Για να άπαλλαγώ μια για πάντα απ' το κυνήγι της άστυνομίας, σκέφθηκα να σκηνοθετήσω την αυτοκτονία μου! Γι' αυτό έπρεπε βεβαίω να σας σκοτώσω... Τα χαρτιά που βρισκόνται στή τσέπη σας, είνε τα δικά μου. Ενώ κρατάτε τα δικά σας... Σε λίγο, θα βρισκείται έδω ή άστυνομία, που φωνάζει να την είδοποιήσω. Έρχεται να πιστοποιήσει το θάνατο του λησποήτη Τζος Στάντσερσον... Άν πετύχαινε το σχέδιό μου, θα ήσαστε τώρα νεκρός, με τ' όνομα μου, κι' ένω θα ύπαρχε κάρζα στο «Καίηπτόν» ως Τζώρτζ Μπράουν... Δυστυχώς, δεν τα κατάφερα!... Α, έθες ή άστυνομία! Συχωρέστε με, αν θέλετε...

Μιά ώρα άργότερα, ο Στάντσερσον ήταν κλεισμένος στή φυλακή, ενώ ο Τζώρτζ Μπράουν ξαναπαίρνε το τρένο για το Μάντσεστερ, μελαγχολικός κι' άπογοητευμένος.

Κινησιοθεραπεία

Σήμερα θα σας γράψω διάφορα παιχνίδια με μπάλλον, τα όποια, όμως, στήν πραγματικότητα δεν είνε παρά άποτελεσματικές άσκήσεις για την έκγύννασι και την τόνωση διαφόρων μελών του σώματος. Τα παιχνίδια αυτά της μπάλλας μπορείτε να τα εφαρμόζετε στήν έμμοιάδι, σέ ύπαιθρο, στή ταράτσα ή στήν αλή του σπιτιού σας.

Εν πρώτοις, πως πρέπει νάται αυτή ή μπάλλα ώστε να είνε κατάλληλη για τίς άσκήσεις; Όταν θέλησете ν' άγοράσετε μια έδική γι' άσκήσεις μπάλλα, πρέπει να την προτιμάτε βάρους μέν 2 κιλών, σχήματος δέ ώσειδους και όχι άπολύτως λείου και σφαιρικού. Άπλως ή μπάλλα πρέπει με το λίγο βάρος της να χρησιμεύει ως ένα αντίκειμενο το όποιον να εξαναγκάζη αυτόν που την χρησιμεοποιεί, σέ διάφορες ένεργητικές και παθητικές κινήσεις των διαφόρων μελών του σώματος του, που γίνονται άεθλα του και άδίστα κατά τίς διάφορες έφορμήσεις και κατά τα πιδήματα προς επανάκτησιν της. Στά έδικά καταστήματα άθλητικών ειδών πωλούνται τέτοιες έδικές για σποικειώδεις άσκήσεις μπάλλες. Τώρα όσον άφορά το σχήμα πρέπει να είνε ώσειδές και όχι άπολύτως σφαιρικό, γιατί όταν ή μπάλλα είνε άπολύτως στρογγυλή, λεία και καλοφουσκωμένη δεν πίνεται καλά σέ χέρια.

Και τώρα άς άρχίσουμε τίς έδικές με την μπάλλα άσκήσεις:

ΑΣΚΗΣΙΣ 1.

Πιάστε τη μπάλλα μέσα σέ δυό σας χέρια. Τα πόδια σας νάται άνοιχτά σ' άπόστασι 50 εκατοστών το ένα από το άλλο. Σκύβετε προς τα έμπρος κατεβάζοντας την μπάλλα μέχρι της γής και μετά από τη θέσι σας αυτή κάνετε γοργά ανόρθωσι του κορμού σας εκτείνοντας συγχρόνως την μπάλλα όσο μπορείτε πιά ψηλά σέ τον αέρα.

Πιάστε τώρα κατακρομένην τη μπάλλα με εύκαμψα τα άνω άκρωτα σας, χωρίς καμμία βεβιασμένη προσπάθεια ή πιδήμα, παρά άπλως μ' ένα καλό τέντωμα του κορμού σας προς τα άνω. Επαναλάβετε το πέταγμα αυτό 8 έως 10 φορές.

ΑΣΚΗΣΙΣ 2.

Κρατάτε το μπάλλον με το ένα χέρι. Πετάνε το κατόπιν επάνω από το κεφάλι σας, λοζά από το ένα χέρι σέ το άλλο. Κάνετε το γύμνασμα αυτό άρκετές φορές, δίχως να λυγίζετε, όμως, τα γόνατα και χωρίς να σκύβετε προς τα έμπρος, αλλά με τον κορμό καλά τεντωμένο προς τα άνω.

ΑΣΚΗΣΙΣ 3.

Μετά όλιγόλεπτο άνάπαυσι κατά την όποιαν ένεργείτε 5-6 βαθιές εισπνοές και άλλες τόσες έκπνοές κάνετε την έξής άσκησι: Κρατώντας την μπάλλα με το ένα χέρι σέ ύψος του στήθους, με προτεταμένο αυτό και δίχως να σκύβετε προς τα έμπρος, και με τους άμους καλά προς τα πίσω, πετάνε όσο μπορείτε μακρότερα τη μπάλλα ακριβώς όπως οι άθληται ρίχνουν τη σφαίρα. Την άσκησι αυτή μπορούν να την κάνουν και δυο μαζί. Ο μέν ένας θα την πετά ο δε άλλος θα την πιάνη και ούτω καθεξής.

Οι τρεις παραπάνω άσκήσεις είνε άποτελεσματικές για την έκγύννασι των μυών του θώρακος και των χερών. Ρωσάως για την ανάπτυξη των αστών και του άναστήματος. Για τελευταία, θα σας γράψω μια άσκησι με την όποια τονώνεται οι μύς των μηρών και της γάμπας, παύει ή πλοδαρμένη των σαρκών των και φορμαίνονται οι γάμποι.

Σκύνετε ψηλά κατ' ευθείαν έμπρος το άριστερό σας πόδι διατηρώντας το καλά τεντωμένο. Κατόπιν κρατώντας το μπάλλον με το δεξιό σας χέρι, το περνάτε σέ το άριστερό, περνώντας το κάτω από το σκυμένο σας πόδι. Νά επαναλαμβάνετε το πασάρισμα αυτό της μπάλλας κάθε τρία βήματα σας, πότε με σκυμένο το δεξιό και πότε με το άριστερό πόδι και μέχρις ότου διανύσετε περί τα 50 μέτρα.

Κατά την άσκησι αυτή να έχετε, επαναλαμβάνω, όσο μπορείτε καλά τεντωμένο τόσο το σκυμένο πόδι κάτω από το όποιον περνάτε από το ένα χέρι σέ το άλλο τη μπάλλα, όσο και αυτό που σπρίζετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

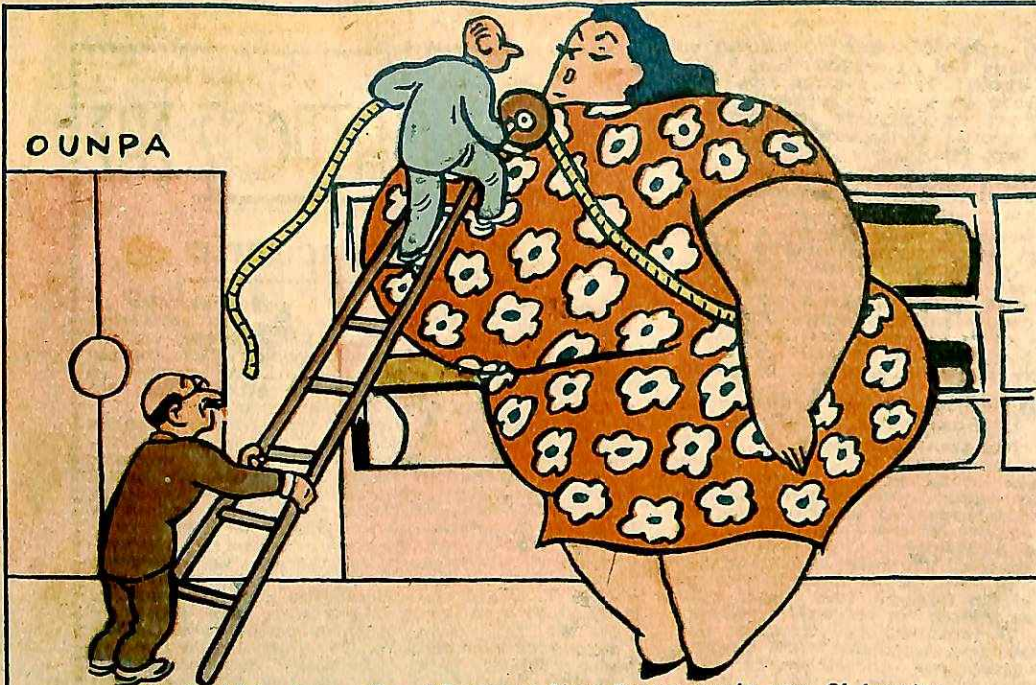
Ίατρος - Δερματολόγος

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Χαμομήλι, μολόχες κι' ό,τι άλλα λουλούδια μαζεύετε για να τα ξεράνετε, φροντίστε να τα κόβετε πολύ νωρίς το πρωί, πριν άνοιξουν τα μπουμπούκια τους.

Όταν σας κοκκινίζουν τα ρούχα από το σιδερό μπορείτε να

ΟΥΝΡΑ

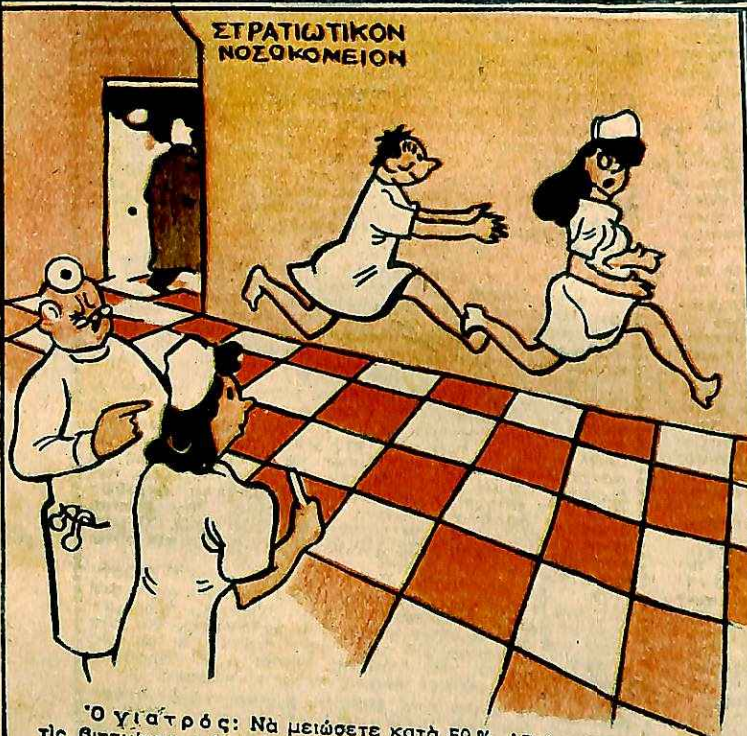

Ὁ υπάλληλος τῆς Οὐνρρα: Δίκνο ἔχετε, κυρία μου. Οἱ ἑκατὸν εἴκοσι ὀκτὼ πόντοι δὲν σᾶς ἐπαρκοῦν. Χρειάζεσθε τὸ λιγώτερο δύο χιλιάδες.

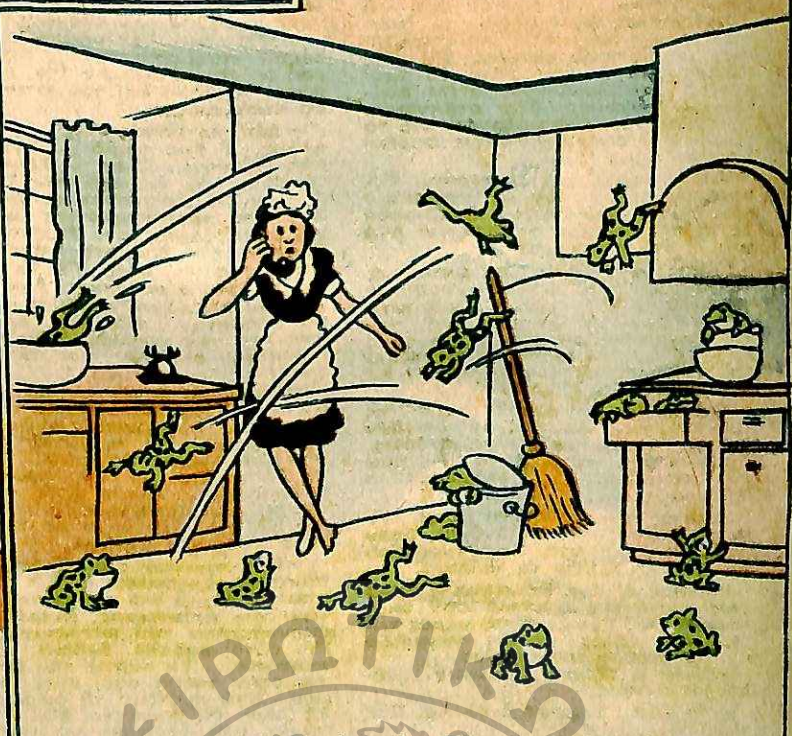

— Γιατί χτύπησες τὸ φίλο σου;
— Φίλος μου αὐτός; Εἶνε παλιόπαιδοί...
Μήπως ξέρει νὰ γράφῃ καμμιὰ ἐκθεοὶ τῆς προκοπῆς; Ἀγτέγραψα τὴν τελευταία ἐκθεοὶ του καὶ πῆρα μηδέν!

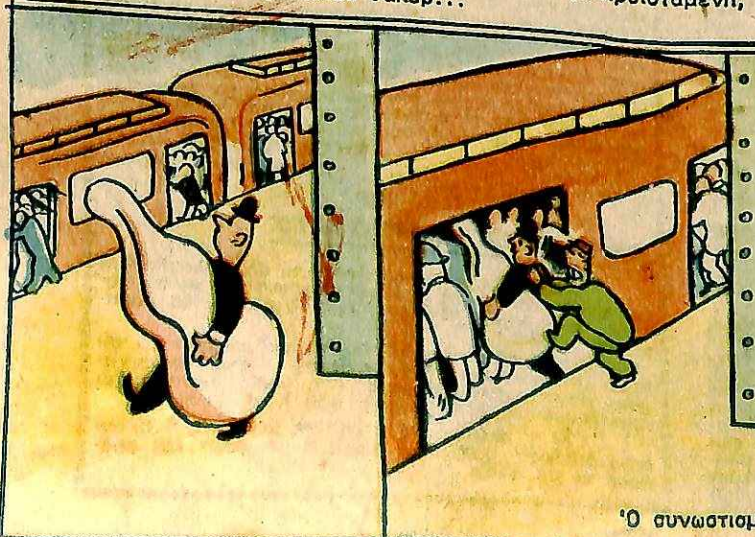
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ὁ γιᾶτρος: Νὰ μειώσετε κατὰ 50%, ἀδελφὴ προΐσταμένη, τὶς βιταμίνες τοῦ στρατιώτου Τάκερ...

— Ἐμπρός! Ἐοὐ εἶσαι, Μαρία; Πές μου γρήγορα, σὲ παρακαλῶ πῶς μαγειρεύεις τὰ βατράχια;

Ὁ συνωστισμός καὶ ἡ γκρανκάσα.